

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc

revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Acest roman a fost digitizat în cadrul proiectului Muzeul Digital al Romanului Românesc 1901-1932, inițiat de Revista Transilvania, organizat de Complexul Național Muzeal ASTRA și co-finanțat de Administrația Fondului Cultural Național.

Sugestie de citare a arhivei:

Baghiu, Ștefan, Vlad Pojoga, Cosmin Borza, Andreea Coroian Goldiș, Denisa Frătean, Daiana Gârdan, Alex Goldiș, Emanuel Modoc, Iunis Minculete, David Morariu, Ovio Olaru, Teodora Susarenco, Andrei Terian, Radu Vancu, Dragoș Varga. *Muzeul Digital al Romanului Românesc: 1901-1932*. Sibiu: Complexul Național Muzeal ASTRA, 2020. https://revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932.

This novel was digitized for the project The Digital Museum of the Romanian Novel 1901-1932, initiated by Revista Transilvania, organized by ASTRA National Museum Complex and co-financed by The National Cultural Fund Administration.

Citation suggestion:

Baghiu, Ștefan, Vlad Pojoga, Cosmin Borza, Andreea Coroian Goldiș, Denisa Frătean, Daiana Gârdan, Alex Goldiș, Emanuel Modoc, Iunis Minculete, David Morariu, Ovio Olaru, Teodora Susarenco, Andrei Terian, Radu Vancu, Dragoș Varga. *The Digital Museum of the Romanian Novel: 1901-1932*. Sibiu: Complexul Național Muzeal ASTRA, 2020. https://revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistaarsivarna.ro/?id=1901_1932

HARCAŞ

PATIMĂ DE BĂTRÂN

ROMAN DIN VIAŢA CAPITALEI

234662

EDITURA „ANCORA" Bucureşti

18 68 Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

COLECŢIA N. ARCAŞ

BCU Cluj-Napoca
RBCFG202000574

Patimă de bătrân

ROMAN DIN VIAŢA CAPITALEI

Biblioteca Universităţii Regele Ferdinand I.
din CLUJ.
Nr. 3084 1928
EXEMPLAR LEGAT.

EDITURA „ANCORA" BUCUREŞTI

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

234662

Cereți

LA TOȚI LIBRARII

primul număr din colecția „N. Arcaș“

Fecioara vândută

859-31(Arcaș, N.)

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

PATIMĂ DE BĂTRÂN

CAPITOLUL I

Frământul proxenetului

— O iubesc eu oare ? — își spunea Grigore Scorbură, plimbându-se, agitat, prin camera ce-o ocupa la hotelul Statului. din Ocna-Sibiului. Nu, nu ! N'o iubesc... Nu pot s'o iubesc. Eu n'am avut niciodată inimă... și nu cunosc decât un sentiment : ura. Iubit-am oare pe altcineva pe lume în afară de mine însumi ?... Nu !

„E dar evident, o simt bine, că n'o iubesc pe Eliza... și nici pe alta nu voiu iubi... Dar o doresc... O, cum o doresc !

„Seara, la bal, când dansa, mă uitam la umerii ei goi, așa de fini, așa de frumoși și trandafirii !... Și gâtul ei alb... și sânii ei, pe cari îi zăream sub cămașă și cari trebuie să fie delicioși !

NOTA. — Inceputul acestui roman îl găsiți în volumul ce poartă titlul : FECIOARA VÂNDUTĂ.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

„Şi cu ce graţie dansa ! Ce dulceaţă, ce voluptate în mişcări ! Ii urmăream linia şoldurilor şi a picioarelor, în salturile shimmy-ului, în fluturarea uşoară a rochiei, care-i dezvelea genuchii...

„Ah, tremur încă şi acum !

Şi, cum se oprise în mijlocul camerei, începu, cu adevărat, să tremure.

Apoi, îşi reluă mersul sacadat şi monologu-i surd :

— Şi toate astea vor aparţine turcului ăluia, numai fiindcă e bogat şi are cu ce să-şi plătească plăcerea asta !... Şi se va duce cu el, fără ca eu să-i fi atins măcar corpul cu mâinile mele înfrigurate ! Se va duce colea, în haremul lui... şi va fi jucăria lui preferată, printre atâtea alte zeci de fete... Va gusta voluptatea de a-i sorbi el, cel dintâiu, lacrimile virginităţii furate, acoperind-o de sărutări... Se va servi de ea ca o sclavă... Iar eu... iar eu !...

Râse încet, sinistru, cu un râs care făcu să-i strălucească dinţii de fiară de pradă.

Şi rânji :

— Iar eu voiu avea un milion... o sumuşoară care să-mi slujească de capital pentru formarea unei mari averi, în presupunerea, negreşit, a reuşitei diferitelor combinaţii ce aş înjgheba... Dar dacă nu reuşesc ?

Se opri din nou, lăsându-şi capul în jos,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

și, din palid ce era, se făcu livid. Și cu o voce așa de joasă că se auzi abia el însuș :

— Este un mijloc ca să-mi păstrez mie pe Eliza și să am și milionul... ba poate și mai mult... E a doua oară că-mi vine gândul ăsta... Dar n'am încotro : va trebui să omor !

Suspină și repetă, ca într'o adiere :

— Da, va trebui să omor !

Cuvinte teribile, pe cari unii oameni, cu o anumită educațiune, nu le pot pronunța fără să nu tresară de un fior de spaimă.

Ridicându-și brusc capul, repetă înc'odată, și de astădată cu un accent sălbatic și hotărît :

— Să omor ?

Și, imediat, adăogă :

— Adică dece nu ?.. Chestia e numai să-mi iau precauțiunile necesare ca să nu fiu bănuit. La urma urmelor, ce e viața unui om ?

„Precauțiuni, da !

„Nu e nevoie să mă servesc prostește de cuțit sau revolver. Există și alte sisteme.

„De pildă, otrava...

„Da, otrava !

Și, accentuând asupra cuvântului de-al doilea, se trânti iar în fotoliul ce-l ocupase adineauri.

Scoase încet din buzunarul hainei un portofoliu elegant și subțire de piele de antilopă, din care trase afară un plic îndoit.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Punând portofoliul pe genuchi, dezdoi plicul, ridică colţul triunghiular,, care nu era lipit, şi, desfăcând larg celelalte două părţi ale hârtiei, privi înăuntru.

Era acolo un praf negricios, ca de şapte-opt degete şi, probabil, umed, căci lăsase pe hârtie ca un fel de pată de untdelemn.

Alfons repetă :

— Otravă !

Şi, gânditor, îndoi la loc plicul, pe care-l puse înapoi în portofoliu.

Apoi, ridică în neştire capul şi se văzu în oglinda dela garderob : cu faţa contractată atât de teribil şi atât de lividă, că se speriă de el însuş.

Picături de sudoare îi brobonară, deodată, fruntea.

Se ridică dintr'o săritură, îşi trecu mâinile peste ochi, se îndreptă către noptieră şi, luând sticla plină cu apă, nu mai avu răbdare să-şi toarne în pahar, ci bău chiar din ea, cu sete, în înghiţituri mari, ca spre a stinge un foc ce-i ardea gâtlejul.

In urmă, rămase o clipă nemişcat, într'o sforţare de a-şi recăpăta calmul şi sângele-rece. Şi izbuti curând, căci tânărul acesta era o fire oţelită de criminal.

Şi, cu revenirea calmului, gândurile-i se depănară în alte direcţii.

Se îndreptă către uşa de comunicaţie cu

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

camera Elizei şi, cu urechea lipită de ea, stete de ascultă.

— Nimic, — murmură el.

Scoase uşurel cheia din broască şi se uită pe gaură.

— Lumina stinsă, — constată el. Doarme.

Îşi înălţă bustul.

— Doarme... N'ar trebui decât să pui înapoi cheia în broască, să întorc, să deschid, sa fac câţiva paşi...

„Şi aş deştepta-o cu sărutările şi dezmierdările mele... Ea m'ar lua de gât... E atât de naivă... Nu ştie încă totul... Dar simt bine că ar fi fericită să mi se lase pradă, neîmpotrivindu-mi-se deloc, căci îşi închipuie că mă iubeşte... Şi apoi, la vârsta ei, toate fetele ard după dragoste... O doresc... o aşteaptă...

„O, Elizo !... Să te am în braţele mele... să te văd palpitând...

Se întrerupse şi se dete înapoi un pas, totaşa de întunecat ca până mai adineauri.

— Da... Dar dacă nu mă hotărăsc să omor pe... cellalt ? Ar fi totul pierdut, căci Eliza, de cum îi vor fi fost trezite simţurile, nu va putea fi destul de şireată să joace faţă de mine comedia indiferenţei.

„Pentru un om experimentat ca Abdul Bey, bănuitor şi atent ca dânsul, jocul ei nu l-ar face decât să priceapă mai degrabă că

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

am... că sunt amantul Elizei... Şi ar fi totul pierdut.

„Nu !...Dacă mă hotărăsc să omor... nu trebuie să mă înstăpânesc pe Eliza decât după aceea... numai după aceea...

Ţinea încă în mână cheia.

Merse drept la garderob şi, deschizându-l, o vârî sub teancul de cămăşi. Apoi, se dezbrăcă repede, se spălă pe obraz cu apă rece, se culcă şi stinse lumina.

Dar mai stătu mult timp treaz, cu ochii mari deschişi ţintiţi în beznă.

Ce tablouri criminale îi se perindau pe dinaintea lor ?

CAPITOLUL 2

Negustorul de vechituri

Pe când evenimente tragice o pândeau pe Eliza, iar Aurelia se avânta, cu o energie sălbatică, pe cărările întortochiate ale demimondului, soarta Tinculinei se ţesea în umbră, dar nu soarta ce voiau să i-o croiască Luciu şi madam Andreiescu, ci alta, ale cărei preliminarii numai formau, pentru viitor, ameninţări înspăimântătoare.

Peste drum de casa în care locuise văduva Stâncuş cu fetele ei, la capătul unei curţi pline cu cocioabe, închiriate la familii

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

de muncitori, se afla o prăvălie cu tot felul de vechituri.

Negustorul, care avea şi în fund odăi de locuit şi despre a cărui origine nimeni n'ar fi putut da amănunte precise, era proprietarul dărăpânatului imobil. Il chema Zaharia. Avea ca la şaizeci de ani şi era mărunţel, iar mâinile-i lungi, enorme, vădeau o forţă nu tocmai comună. Păru-i, cam lung, era de un sur murdar, caşi mustăţile-i în oală şi ciocu-i lung. Faţa-i osoasă şi galbenă, cu nasul cel mare de pasăre de pradă, era sinistru luminată de doi ochi vii, înfundaţi în arcada prea proeminentă a sprâncenelor, şi aceşti ochi neastâmpăraţi, de o coloraţie bizară de galben cu roşiu, luceau după o pereche de ochelari de aur.

Câteva ceasuri după înmormântarea văduvei Stâncuş, pe înserate, Zaharia sta singur în prăvălia-i plină de mii de obiecte disparate, dintre cari unele antichităţi de oarecare valoare, iar altele fierării ce nu făceau două parale.

Şedea înfipt într'un fotoliu înalt şi larg : îndoit de mijloc, cu coatele pe braţele fotoliului şi fruntea prinsă în mâinile-i vânjoase, l-ai fi crezut pe el însuş obiect neînsufleţit.

Dela uşă începând, era o astfel de îngrămădeală de mobile şi vechituri, iar pe geamuri se adunase atâta praf, că lumina încă

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

destul de puternică a acelei după-amiezi de lulie abia de izbutea să pătrundă în prăvălie.

Și, ca acei oameni cari nu pot cugeta în tăcere când sunt singuri, Zaharia bodogănea:

— Da, da, am observat eu bine. Nici Aurelia, nici Eliza nu erau la înmormântare. S'a întâmplat ceva. Ce ? O aflu eu într'o zi și mă pricep eu cum să exploatez chestia.

„Dar, orice s'ar fi întâmplat, nu încape nicio îndoială că Tinculina va sta singură... Surorile ei nu vor mai locui cu dânsa, căci, altfel, ar fi azistat la îngropăciunea mamei lor... Da, da... trebuie să fi fost vreo ceartă grozavă.

„Tinculina singură... A !...

Și, prelungind exclamațiunea aceasta cu un fel de nesațiu, de bucurie monstruoasă, își lăsă în jos mâinile și ridică puțin capul.

— Singură !—bombăni el, închizând ochii, ca spre a vedea mai bine imaginea ce-i evoca fata.

Și continuă :

— Singură-singurică... Da, de-acum e singură în casa aia. Am văzut pe doctor plecând... și madam Andreiescu, la care a fost până acum, a plecat și ea. Dacă m'aș duce acolo ?... E momentul !... Tristă, stingheră în cuibul acela unde până mai eri trăiau patru

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ființe, Tinculina mea trebue să-și dea seamă de teribila pustietate a traiului ei.

Se sculă dintr'un salt și, scuturat de un fior de voluptate, zvârli cu glas tare, rânjind par'că :

— Tinculina mea !... Așa am spus : Tinculina mea, cașicum mi-ar fi aparținând... Dar nu-mi aparține încă... Răbdare însă, răbdare !... Taica Zaharia, cum îmi spun mahalagiii, poate și el să-și permită luxul unei fete frumoase, și pe toată viața, și oricât de scump ar voi ea.

Și, în înșirarea acestor reflexii, ochii-i scânteiau, sub ochelari, ca niște bucăți de aur roșiu.

Străbătu, cu pas sacadat, spațiul strâmt ce șerpuia în mijlocul prăvăliei, între două grămădiri de mobile vechi, ducând, dela ușa cu geamuri de afară, către o ușă toată de lemn, pe care intrai într'o mică locuință.

Și, pe când mergea, strângea și desfăcea pumnii, cu degetele crispate, pradă unei șovăiri : debunăseamă urmarea luptei ce se da într'însul între zgârcenie și patimă.

Dar lupta fu scurtă : patima triumfă.

Impinse brusc ușa de lemn și nimeri într'o odaie întunecoasă, din mobila amestecată a căreia n'ai fi putut deduce la ce servește.

Luă dintr'un cuier bătut în perete o pălărie moale, pe care și-o puse în cap, și se schimbă și de haină, luând una neagră.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Apoi, trecu iar în prăvălie, unde încuiă de două ori, cu o legătură de chei co-o purta aninată de pantaloni, ușa de lemn ; ieși apoi în uliță, unde procedă identic cu ușa cu geamuri, după ce avusese grija s'o mascheze cu obloane solide, ce se fixau cu ajutorul unui mecanism automat.

Traversă, cu pas accelerat, strada, bombănind :

— Femeia care face curățenie la madam Andreiescu nu vine decât dimineața, așa că nu risc pericolul să mă turbure. Tinculina e absolut singură... Numai să-mi deschidă, aici o vorba !

Intră în curte, bătu și aștepță.

Cu haina-i destul de bine păstrată, deasupra căreia se reliefa un guler de celuloid, pe care-l spăla în fiecare dimineață, cu pălăria-i moale, periată cu îngrijire, părea mult mai curat acum decât când îl vedeai în prăvălie, îmbrăcat cu un saco vechiu, ros, și niște pantaloni cu genuchi. Și chiar pletele-i sure, ciocul și ochelarii-i de aur îi dădeau un aer respectabil.

Nerăbdător, tocmai voia să bată din nou, când ușa se crăpă și, în întredeschizătură, apăru obrazul frumos și grav al Tinculinei, ai cărei ochi mari, triști, se holbară de mirare, la vederea vizitatorului, care nu era altul decât „taica Zaharia".

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Domnişoară, — începu numaidecât negustorul, scoţându-şi pălăria şi silindu-se să zâmbească, arătând, astfel, un şir de dinţi de o regularitate extraordinară, — eu sunt, domnişoară... Aş vrea să-ţi vorbesc într'o chestiune serioasă, foarte serioasă... te asigur... E în joc interesul d-tale.

Şi împinse domol uşa.

Nehotărîtă, fără vreo frică dealtminteri, căci cunoştea şi ea, ca toată lumea, pe „taica Zaharia", ei doar extrem de mirată, Tinculina se dete la o parte, lăsându-l să intre.

Dar, imediat ce se închise uşa şi fură amândoi singuri în odaia unde atâta vreme stătuse de lucrase sărmana defunctă, privindu-l mai atentă, văzu în ochii lui stranii o lucire atât de grăitoare de pofte, că o năpădi o presimţire vagă şi se înfioră de dezgust şi instinctivă teroare.

Se dete cu doi paşi înapoi şi, cu o voce oarecum tremurătoare, îl întrebă :

— Ce ai să-mi spui, domnule ?

De astădată însă, el nu mai era nehotărît. Vederea fetei, atât de frumoasă şi nobilă în rochia-i de doliu, pusese pecetea de definitivat pe scopul tainic ce-l adusese acolo.

Zâmbi şi, cu o voce dulceagă, îmbinată într'o politeţă exagerată :

— Imi dai voie să şed, domnişoară ?

Tinculina se roşi.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Gândea :

— Adică dece să-mi fie frică ?... In fond, ce ar avea să-mi spună ? De patru ani de când trec pe la prăvălia lui, seara sau dimineaţa, cel mult dac'a schimbat cu mine o vorbă de trei-patru ori.

Şi, tare :

— Scuză-mă, domnule Zaharia... Poftim un scaun !

Şi şezu şi ea, dar instinctiv îşi luă un loc astfel ca să fie între dânsa şi el masa.

Negustorul se şi aşezase.

Işi puse pălăria pe masă, îşi încrucişă mâinile şi, înghiţind din ochi figura candidă a orfanei, începu, emoţionat :

— Domnişoară, ţiu să arăt cât de mult iau parte la nenorocirea d-tale... Rar se găseşte o mamă aşa de bună !

Tinculina fu mişcată ; dar, năbuşindu-şi cu o sforţare, emoţiunea, zise :

— Iţi mulţumesc, domnule, pentru sentimentele ce le manifeşti. Dar, cum, între sărmana mea mamă şi d-ta n'au fost niciodată legături amicale sau de bună vecinătate, îmi închipuiesc că vizita d-tale are cu totul alt motiv decât să-ţi exprimi condoleanţele. Fii bun şi te explică, deoarece am de lucru şi....

— Ai de lucru ! — esclamă Zaharia. Ai de lucru, domnişoară Tinculina? O, ce trist e!.. Să fii nevoită, chiar a doua zi după neno-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

rocire, se te apuci iarăş de munca obositoare a zilei... Ce mizerie !

Şi, sculându-se pe jumătate, se aplecă, peste masă, către Tinculina şi, cu ochii scânteiându-i după ochelari, cu buzele umede, mâinile unite sub bărbie ca în rugăciune, reluă cu pasiune :

— Tinculino, fată frumoasă, spune un cuvânt şi nu trebuie să mai munceşti deloc !... Spune un cuvânt şi vei fi bogată, îmbrăcată în rochii scumpe şi împodobită cu bijuterii... Te iubesc, Tinculino !... Lasă-mă să vorbesc !... Sunt patru ani de când te iubesc.. şi aceasta de cum te-am zărit întâia oară când ai trecut pe la prăvălia mea... Am tăcut până azi, fiindcă dragostea îmi luase curajul... Dar acum, când te văd atât de nenorocită, atât de părăsită şi stingheră, aş dori să te scap din tristeţea mizeriei, vorbindu-ţi în numele iubirii mele... Eşti atât de frumoasă, ai o înfăţişare atât de aristocratică!... Eşti vrednică de rangul şi averea unei prinţese.

Se ridicase cu totul şi ocolea, încetul cu încetul, masa, îndreptându-se către Tinculina, care, buimăcită, indignată şi speriată totdeodată, n'avea puterea să rostească un singur cuvânt şi se mărginea doar să se dea înapoi, pe măsură ce negustorul înainta.

Iar el, bătrânul amorezat, pradă cu totul

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

pasiunii sale, cu fața exprimând patimi mistuitoare, ochii sorbind — într'o intensitate turburătoare — sânii fetei, cari se conturau atât de frumos sub corsaj, șoldurile-i armonioase de cari rochia era strâns lipită, mergea și vorbea, exalându-și iubirea, pe care și-o înfrânase atâta vreme.

— Tinculino, — spunea el, — sunt bogat... colosal de bogat... Dacă vrei, mergem la noi, în țara mea, în Macedonia, să te plimb prin proprietățile mele întinse, pe cari mi le administrează familia... Negreșit, ne vom și cununa după aceea... Ne înapoiăm, apoi, aci, în București, și, fiindcă nu voiu mai fi singur, ne vom muta în centru, într'o casă mare, pe care o s'o cumpăr pentru tine, și vei trăi numai în lux, și o vei duce numai în petreceri, fără nicio grijă... Vei face ce vei voi... și printre degete îți vor luneca milioane... Vei fi nevasta mea, Tinculino... nevasta mea! O, cât te iubesc ! Cât te iubesc !

Și, dintr'un salt brusc, ajunse până la Tinculina, căreia-i căzu în genuchi și, înlănțuind-o de mijloc, o strângea, pierdut, galben și tremurând de dorințe...

Și îngâna :

— Primește să fii a mea... și s'a făcut! Dacă te îndoiești, vino la mine și-ți voiu arăta averea mea, pe care o am ascunsă în niște mobile vechi, și te vei convinge că sunt bogat...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

că am milioane... Bunicu-meu şi tată-meu au adunat toată viaţa lor, — şi au trăit mult, ei, — aur şi giuvaericale... La rândul meu, am strâns şi eu ca dânşii. Şi toate vor fi ale d-tale... Primeşte, Tinculino !

Ea se zbătea în braţele lui, fără însă să poată desface cleştele mâinilor enorme cari o strângeau de mijloc.

Deschise gura să ţipe, dar din gâtleju-i, contractat de surescitare şi spaimă, nu putu ieşi decât un horcăit slab, răguşit, ca o gâfăială... şi un gemăt plângător.

Iar el, pe măsură ce-o vedea pierindu-i forţele, se înflăcăra tot mai mult.

Se sculase în picioare, fără să-i dea drumul, apropiindu-şi buzele umede de ale ei.

Primejdia dezgustătorului contact redete fetei glasul şi energia.

Şi-i ţipă în obraz :

— Dă-mi drumul sau sparg un geam şi strig ajutor !

Erau aproape de fereastră şi Tinculina n'avea decât să izbească o singură dată cu pumnul în ea, ca să atragă atenţiunea trecătorilor.

Dar, afară de aceasta, negustorul nu-şi mai da seamă că primise şi o palmă straşnică. Aţâţat la nebunie, de corpul molicios ce-l strângea în braţe, bâlbăia :

— Te iubesc... primeşte, Tinculino, pri-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

meşte şi cad la picioarele d-tale, mai supus decât un copilaş... Primeşte !

— Nu, nu, nu ! Niciodată ! Dă-mi drumul !... Vai...

Era o esclamaţie de supremă oroare... Simţea pe gât, sub ureche, buzele lui lacome lipindu-se de carnea ei înfiorată... Şi abia de mai avu timp să întoarcă năvalnic capul, ca să nu fie sărutată pe gură.

Oroarea, dezgustul, indignarea îi înzeciră forţele.

Indoindu-se de spate, trase doi pumni în fruntea lui Zaharia şi această instinctivă mişcare de luptă o liberă. Sub durerea neaşteptată, negustorul desfăcu mâinile şi, cu o repede mlădiere, Tinculina se strecură de sub minghineaua omenească, deschise fereastra şi se aplecă în stradă.

Dar nu fu nevoie de aceasta ca să-i redea lui Zaharia sângele-rece şi întreaga-i prezenţă de spirit.

Avarul era obişnuit să se învingă pe sine însuş. Ii fu ruşine de transportu-i pasionat şi se simţi umilit, la constatarea că n'a fost stăpân pe dânsul.

Şi, până să aibă fata răgaz să ţipe, zise, cu voce autoritară, rece, limpede :

— Nu striga, domnişoară ! Să evităm un scandal... Mă duc !

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Tonul cu care fură rostite aceste cuvinte liniști pe Tinculina.

— Da, — își zise ea, cu iuțeala fulgerătoare a gândului, — e mai bine să evităm un scandal, mai ales că pleacă singur...

Și, închizând la loc fereastra, zise, calmă și disprețuitoare, mai văzându-l încă pe Zaharia :

— Cum, n'ai plecat încă ?

Ce frumoasă era, în mândria-i ultragiată, cu fața-i tristă și formele-i divine reieșind de sub stofa neagră a rochiei de doliu !

— Tinculino, — reluă Zaharia cu smerenie,—n'am voit să plec fără să nu-ți cer scuze ...pentru purtarea mea de adineauri... Nu m'am putut stăpâni. Vrei să mă ierți ? Te iubesc atât de mult !

— Nu mai începe iar și du-te ! — făcu ea, de astădată cu voce aspră.

— Pot spera că, într'o zi, vei accepta propunerea mea ?

— Niciodată ! — răspunse Tinculina, cu o expresie de nesfârșit dezgust.

— Colo, la trei pași, de partea cealaltă a străzii, te așteaptă o avere enormă.

— Niciodată! Niciodată! — esclamă fata, cu o exasperare nervoasă.

Și merse să deschidă ușa, ca Zaharia să iasă imediat, când ea se deschise, de o mână de afară, și Luciu Calomfireanu apăru.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Tocmai intrase în pridvor, auzise zgomot şi voci aprinse şi deschisese fără zăbavă.

Îmbrăţişă, dintr'o ochire, toată scena şi, fără să înţeleagă prea bine, avu însă sentimentul celor petrecute.

— Domnu' Zaharia ! — făcu el, încruntând sprâncenele... Îmi pare că e o ceartă... Dar ce-i, Tinculino ?

La vederea logodnicului ei, a omului pe care-l adora în tăcere de luni întregi şi pe care, acum, îl putea iubi în voie, a aceluia care, prin prezenţa sa, îndulcea oribilele-i suferinţi de fiică şi soră, Tinculina se depărtă, dintr'un salt, dela fereastră.

Şi, triumfătoare, mândră de bărbatul care îi era protector şi avea să fie, într'o zi, soţul ei, zise cu privirea limpede, iar pe buze cu un zâmbet de victimă :

— Domnu' Zaharia a venit să-mi spuie că mă iubeşte, să-mi propuie o avere şi mai nu ştiu ce, ca să-i fiu mai întâiu amantă şi apoi nevastă...

Luciu făcu, în neştire, o mişcare, ca spre a se năpusti asupra lui Zaharia, care-şi cam pierduse cumpătul şi aluneca, uşurel, spre uşă, cu genuchii în tremur şi spinarea încovoiată.

Dar Tinculina îşi reţinu logodnicul şi continuă :

— Uite răspunsul meu : domnule Zaharia,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

iubesc pe doctorul Luciu Calomfireanu și sunt logodită cu el, pe viață și pe moarte.

Chipul fetei era, în iradierea dragostei, de o frumusețe atât de turburătoare că negustorul de vechituri rămase locului, subjugat, uitând pe doctor, ca să nu mai vadă decât figura aceea, adorabilă și voluptoasă.

Și, cu o o voce răgușită, din care țâșnea patima, zise :

— Și eu, Tinculino, te iubesc mai mult decât viața... și te voiu avea, chiar cu prețul morții... Am șaizeci de ani, e adevărat, dar am puterea și îndrăzneala unui om tânăr... Te voiu avea !

Luciu sări la el și, apucându-l de umeri, îl zvârli în antreu și, de acolo, în curte și în stradă...

Negustorul de vechituri se opri o clipă pe trotuar, ca spre a se reculege, iar apoi, trecu strada, cu capul în jos, și intră la el.

In prăvălie, după ușa cu geamuri, rămase iarăș nemișcat și mut, cu o căutătură cruntă pironită pe casa de peste drum. Și era atât de furios, sub tremurul de dorință nepotolită ce-l agita, că legătura de chei îi zăngănea printre degete.

Mormăi deodată :

— Ce dobitoc sunt !... Adică am eu nevoie să fiu iubit de tot ce e al meu ? Nu ! Principalul e să posed. Oare cocoșeii mei de aur,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

și rubinurile, și aurul, și diamantele mele mă iubesc ?... Nu ! Totuș, când le pipăi, când le mângâi și le strecor printre mâinile mele... îmi produc plăceri divine... le posed, sunt ale mele... Și mi-e deajuns !

„Ei bine, Tinculino, va fi și cu tine la fel !... Imi vei aparține caș aurul și pietrele prețioase... te voiu avea, te voiu pipăi, te voiu dezmierda și plimba în brațele mele, jucându-mă cu buclele parfumate ale părului tău.

„Și tu nu vei fi nesimțitoare ca aurul și pietrele. Voind să fugi de mine, te vei zbate, îmi vei rezista, și aceasta îmi va mări voluptatea.

„Iar cât despre doctorul Calomfireanu, îl aranjez eu. Nu mă încurc cu mult cu el.

„M'a brutalizat... și Tinculina îl iubește.... E mai mult de cât trebuie ca să-l urăsc de moarte.

„Am o ideie... Mâine pornesc la treabă... Și frumosul doctor va curăța repede terenul.

„Ah, Tinculino, îmi vei aparține într'o zi... și nu prea târziu, ci cât de curând !

Și, până'n noapte adâncă, îndrăgostitul negustor de vechituri, violentul, perfidul, avărul și pătimașul Zaharia, primejdiosul ticălos, stătu în picioare, lipit de ușa cu geamuri, înăclăită în praf, privind, cu ochii roșii și scânteiând de după ochelari, căsuța

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

albă în care, aşezaţi unul lângă altul, în atitudine castă, mână 'n mână, Tinculina şi Luciu făureau proiecte de viitor.

Viitorul !

Vai, ce de zbucium nu le rezerva !

CAPITOLUL 3

Intre cumpărător şi vânzător

Abdul Bey sosi la Ocna-Sibiului cam pe la zece dimineaţa, într'un somptuos automobil, care se opri în dreptul hotelului Statului.

Coborî din vehicul, urmat de fecior, care călătorise tot timpul lângă şofeur şi care ducea, acum, în mână o valiză pătrată, lăsând restul bagajului în sarcina personalului hotelului.

Feciorul acesta era un arab arătos, de o statură erculeană, îmbrăcat europeneşte, dar având în cap, caşi şofeurul. un fes roşiu, cu ciucure de aur.

In timp ce şofeurul îndruma automobilul spre garaj, iar Abdul Bey îşi făcea, în una din cele trei camere ce le reţinuse, toaleta atât de necesară după o lungă călătorie cu automobilul, arabul supraveghea descărcarea şi transportarea bagajelor stăpânului său.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Alfons tocmai ieşea din camera sa, nevoind să intre la Eliza pe uşa interioară, când văzu pe arabul cu fesul roşiu călăuzind pe scară pe servitorii încărcaţi cu geamantane şi cufere.

— Aha, — îşi zise el, — uite Ismail. A sosit Abdul Bey.

— Cine-i acolo ? — se auzi de după uşă vocea cristalină a Elizei.

— Eu, Alfons...

Uşa se deschise şi tânărul călcă pragul. Eliza îi sări de gât, îl sărută, dar apoi, dându-şi capul pe spate, esclamă, cu ochii măriţi :

— Da' ce-i cu tine, dragul meu ? Eşti palid ! Nu cumva eşti bolnav ?

— Nu, Lizico puiule ! — replică argentineanul, silindu-se să râdă. Dar am dormit prost azi noapte, nu ştiu nici eu dece... Mi s'o fi aplecat costiţa ceea şi madera ce le-am luat la bal... Dar nu e nimic... Imi fac eu baia obişnuită, pun să mă maseze şi a trecut.

Ea nu era încă în toaletă, ci purta doar un penioar subţire, întredeschis pe o cămăşuţă de mătase mov, şi era atât de seducătoare, în rumeneala naturală a obrajilor ei, şi cu şuviţele-i blonde resfirate, că Alfons se grăbi să adaoge, nu numai spre a schimba tema, ci şi spre a-şi potoli undele de fierbinţeală :

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Iți aduc o știre interesantă, și ar fi bine, de azi înainte, să nu mai îmi zici decât „frățioare" și să te faci mai frumoasă ca oricând.

Ea ghici, și, sărind, râzătoare, în piciorușele-i zglobii, esclamă :

— A sosit pașa ?

— Da.

— O, ce bine-mi pare ! — bătu Eliza din mâini. Și când îl vedem ?

— Păi, la dejun, cred... Și, dacă n'o găsi pe-aci un prieten mai intim ca mine, apoi cu siguranță că ne invită la masă.

— O, drăguțule, vreau să mă coafez bine și să fiu și bine îmbrăcată.

— Să nu întrebuințezi însă pudra ! — povățui Alfons, îndreptându-se spre ușă.

— Da, da, știu : ai oroare de pudră... Eh, fii liniștit...

— N'am deloc oroare de ea, — o întrerupse el, — dar obrajii tăi, gâtul, brațele tale sunt atât de fragede că n'au nevoie de pudră.

— Cred și eu ! — întări Eliza, cu un zâmbet drăgălaș de cochetărie firească și lăsându-și puțin capul pe umăr, într'o mișcare de răsfăț.

— De, nu mă'ndoiesc ! — ripostă argentineanul, sub înțepătura unui ghimpe de gelozie fizică.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Şi, ascunzându-şi ciuda într'un zâmbet, adăogă :

— Ai timp până la unsprezece şi jumătate. Până atunci nu mă mai întorc... Şi încuie uşa, căci, la hotel, oamenii greşesc adesea camerele... Şi, bagă de seamă, nu uita ce ne-am înţeles. Mi-eşti soră şi suntem orfani. Tu trăieşti cu o mătuşă bătrână... Nu uita !

— Fii fără grijă !... Şi pleci fără să mă săruţi ?

— A, da !

Şi, înapoindu-se, în pas febril, Alfons o încercui năvalnic în braţe şi o strânse la piept, dogorindu-i buzele cu un sărut de o învăpăiare vehementă, cum nu îndrăznise încă până acum s'o facă, şi se depărtă în grabă, caşicum ar fi fugit.

Mirată, cam turburată de acest sărut aproape brutal, Eliza merse domol să încuie uşa şi, ducându-se, la masa de toaletă, murmură :

— Da' ce-o fi având astăzi Alfons ? Par'că nu e în toate apele !

Şi, şezând, prinse să-şi încreţească părul. Apoi, cu obişnuita-i naivitate :

— Aşa e când dormi prost... Eu, când nu dorm noaptea, sunt moleşită a doua zi, faţa mi-e trasă şi picioarele mi-s de cârpă. Din fericire, azi nu e aşa.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Şi, continuându-şi reflexiuniie naive şi capricioase, aci în gând, aci exprimându-le în şoaptă, se dădu, peste o oră, meşteşugirilor şi cochetăriilor unei toalete minuţioase.

Nu bănuia, sărmana copilă, că paşa acela în cinstea căruia se făcea frumoasă cu atâta veritabilă inocenţă avea, în vremea aceasta, o convorbire cu Alfons de Mirmilar.

Şi ce convorbire !

Dac'ar fi auzit-o, ar fi înebunit de durere, deziluzie, indignare şi groază.

Intr'adevăr, în loc să meargă să-şi facă baia şi masajul, Alfons rămăsese pe coridor. Apoi, imediat ce auzi zgomotul cheii întoarsă de Eliza în broască, se repezi la biroul hotelului şi, întinzând carta de vizită funcţionarului :

— Te rog, fii bun şi trimite d-ta pe un chelner cu carta aceasta la Excelenţa sa Abdul Bey.

Funcţionarul se înclină :

— O duc eu singur.

Şi se avântă pe scară, cu carta lui Mirmilar în mână.

Nu trecură nici trei minute şi se înapoiă, comunicând tânărului argentinean, cu o voce nuanţată de respect şi gravitate :

— Excelenţa sa vă aşteaptă. Arabul e pe coridor şi vă va introduce dânsul.

Fără a mai rosti o vorbă, Alfons urcă încet seara.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Condus de Ismail, care-l primise cu un zâmbet şi o temenea, Alfons găsi pe Abdul Bey în salonul micului său apartament de trei camere.

După cum îl descrisese şi Elizei, nobilul turc era, într'adevăr, foarte frumos, cu faţa-i pală, cu trăsături regulate, încadrată de o barbă neagră, frezată cu îngrijire, cu ochii-i mari visători, de oriental, în cari, totuş, scăpăra, uneori, un fulger de violenţă, cu statura-i înaltă, mâinile fine, silueta-i elegantă şi, totdeodată, relevând forţă.

Imbrăcat într'o jachetă neagră, perfect ajustată, te făcea să te gândeşti la contele de Monte-Cristo, nemuritorul personaj creiat de Alexandru Dumas-tatăl.

Schiţând un surâs, ce-i scoase puţin la iveală dinţii-i lucitori, înaintă către tânăr şi, într'o franţuzească pe care o debită cu un uşor accent străin ce da vocii sale un farmec straniu şi o bizară originalitate, zise :

— Bună-ziua ! M'ai zărit, se vede, când am venit. După ultima d-tale scrisoare, care m'a ajuns la Brăila, reiese că ai reuşit, pe cât am putut eu înţelege din termenii destul de obscuri şi prudenţi pe cari i-ai întrebuinţat...

Alfons se prefăcu că nu observă că generalul turc nu i-a întins mâna, aşa că nu-i dete nici el pe-a lui. Dar, sub indiferenţa-i

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

aparentă, nutrea o ură mortală împotriva acestui om de care se simțea disprețuit și care venise ca să intre în stăpânirea Elizei.

Totuș, zise calm :

— Da, generale, am reușit. Sub numele de Elisabeta de Mirmilar și jucând față de mine rolul de soră, o fată descinzând din vechi boieri români m'a însoțit pân'aci, sigură că nu riscă nimic, ținând seamă de respectul de care se bucură din partea mea.

— Și părinții ei ?

— E orfană și săracă, tat-său și-a pierdut averea în cărți și chefuri. Tutoarea ei, o mătușă bătrână, nu tocmai bogată, o crede în călătorie cu o familie cunoscută. Aici, ne prezentăm în public ca frate și soră și tot așa va fi și față de d-ta. Am înjghebat o urzeală foarte isteață, dacă-mi dai voie să mă laud. N'ai a te îngriji de nimic. Două săptămâni nici că se va gândi mătușă-sa s'o cheme acasă, iar când o va chema, am eu ce să-i răspund și cu ce să-i astup gura pentru totdeauna. Dealtfel, nădăjduiesc că, până atunci, vei fi cu Elisabeta de mult în largul mării Negre, navigând spre Bosfor.

— Elisabeta îi zice? — întrebă Abdul Bey, ai cărui ochi scânteiară și care, într'adevăr, nu se sinchisea deloc de ceea ce s'ar putea întâmpla în familia celei dispărute.

Căci, odată pe mare, n'avea să se mai

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

teamă de nimeni, ştiind prea bine că singurul individ în curent cu toată afacerea nu va vorbi, acel individ fiind Alfons de Mirmilar, principalul vinovat.

Acum, cerea numai atât : ca viitoarea podoabă a haremului său să fie fecioară şi de viţă de neam. Naivitatea Elizei avea, în curând, să-l convingă asupra primului punct, iar în ce priveşte al doilea, urma să-l asigure iscusinţa cu care inconştienta victimă ştiuse să profite de lecţiunile de aristocraţie şi de simulare ce le căpătase dela Alfons.

La întrebarea turcului, fiul lui Trefalidi răspunse :

— Da, o cheamă Elisabeta.

— Şi e, cu adevărat, aşa de frumoasă şi tânără precum îmi afirmai în scrisoare ?

— Te vei încredinţa şi d-ta numaidecât, căci te rog să ne inviţi la masă.

— In orice caz, nu în restaurant. — obiectă Abdul Bey. Oricâte precauţiuni vei fi luat, nu vreau să fiu văzut la un loc cu fata, a cărei dispariţie ar putea, mai târziu, să facă vâlvă. Şi, dacă ne-au văzut împreună, s'ar putea să dea naştere la bănuieli, pe cari vreau să le evit.

Hotărîrea aceasta se potrivea de minune cu intenţiunile lui Alfons, pe cari, prin rezerva sa, turcul le aproba.

— Şi eu m'am gândit la asta, — se grăbi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Mirmilar să se declare de acord. Vom dejuna dar în apartamentul d-tale ?

— A, nu, nici aci ! — refuză Abdul Bey.

— Dar unde ? — se miră argentineanul.

— Pe verdeață. E frumos afară și cunosc perfect împrejurimile. Va fi admirabil. Am mai stat vreo douăzeci de zile pe aci, acum trei ani. Procură-ți de pe undeva un automobil, cu care pleci la unsprezece și jumătate. Știi să conduci, sper ?

— O, da !

— Ei bine, iei dar cu chirie o mașină, fără șofeur și mergi pe drumul Rășinari-ului. Eu voiu fi plecat înaintea d-tale. In punctul unde vei zări automobilul meu staționând, oprești și d-ta. Cunosc eu acolo, în dumbravă, o admirabilă poziție și, totdeodată, discretă, unde vom putea dejuna nestingheriți, împreună cu Elisabeta. Ismail ne va servi. Nu te preocupa de „menu" și de tacâmuri : am eu tot dichisul necesar și Ismail a și cumpărat proviziile de rigoare și câteva sticle de vin.

— Precum văd, — constată Alfons, cam buimăcit, — te-ai gândit la toate.

— Absolut la toate !

— In cazul acesta, dacă ții să nu te vadă cu fata, nu poți nici să stai mult la Ocna-Sibiului, căci s'ar putea ca, într'o zi sau alta...

— Domnule de Mirmilar, — îl întrerupse

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Abdul Bey rece, — dacă ţi-am vorbit de o cură în localitatea aceasta, a fost doar ca să am un motiv să te aştept, în cazul că vei fi venit după mine, dar din moment ce eşti aci, plec chiar la noapte la Brăila, ducând fata cu mine, dacă, negreşit, îmi place.

— Şi milionul ? — îngână Alfons, cam deconcertat de hotărîrea generalului, care, pedeoparte, îi întărea, dar pedealta îi distrugea proiectele.

— Iţi va fi înmânat astă seară, dacă, repet, fata îmi place.

— Dar, generale, — replică Alfons, — ea n'o să vrea să te urmeze aşa, cu una cu două.

— Dece adică ? Vă propun amândurora o plimbare de câteva zile pe mare. Domnişoara Elisabeta te-a însoţit pân'aci, captivată de ispitele cu cari o vei fi ademenit şi promisiunile ce, ghicesc, îi le vei fi făcut. Mă crezi oare aşa de naiv ? Fără îndoială că-i vei fi promis că o iei de nevastă, făcând-o să creadă că ai o avere mare şi încântând-o cu perspectiva unui traiu luxos, după întoarcerea dintr'o călătorie de plăcere. Aşa că e în afară de orice îndoială că te va urma şi de acum înainte,, fără nicio ezitare, după cum n'a ezitat să-şi mintă mătuşa şi să plece din Bucureşti în compania d-tale.

— Tocmai asta vroiam să spun şi eu, — ripostă Alfons, ai cărui ochi străluceau de

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

bucurie că-i se ușurează considerabil posibilitatea de executare a sinistrului său proiect. Fiindcă tot suntem în călătorie, n'o să fie nicio greutate.

— Decât, — stărui Abdul Bey cu tărie, — să ne înțelegem bine. Vii la Brăila și te urci pe iaht, împreună cu Elisabeta. Dar, imediat ce ea se va fi îmbarcat, te înapoiezi la mal, cu o barcă ce-ți voiu pune la dispoziție, și, din momentul acela, nu ne mai vedem deloc.

Clauza aceasta nu era pe placul lui Mirmilar. În proiectul său, își stabilise să rămâie pe iaht două-trei zile, până va muri Abdul Bey.

Era să facă o obiecție, când o ideie luminoasă și teribilă îi străbătu prin minte, schimbându-i o parte a proiectului.

— Cum vrei ! — zise el, cu o indiferență prefăcută. Așa e : odată ce va fi pe bord, prezența mea devine de prisos, deoarece nu mai are cum să-ți scape. Te rog numai să nu uiți că, atât față de mine cât și de întreaga lume și, deci, și față de d-ta, Elisabeta va juca rolul de soră.

— De acord ! Pleci dar de aci, cu automobilul, la unsprezece și jumătate, apucând-o spre Rășinari.

Și, cu un gest autoritar, Abdul Bey dete

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

de înţeles lui Alfons că întrevederea s'a terminat.

Oricât de jos căzuse, moralmente, Mirmilar era rănit de atitudinea generalului faţă de dânsul. Chiar şi pe cei mai mârşavi indivizi îi supără când le arăţi dispreţul ce, totuş, îl merită pe drept. Ieşi, înclinându-se, dar nu din respect, ci ca să nu observe Abdul Bey ochii-i impregnaţi de furie şi ură.

Dar de cum uşa se închise, fără ca nici el să fi văzut privirea de adânc dispreţ, cu care bogătaşul otoman îl însoţise până la uşă, îşi înălţă bustul şi, constatând că e singur pe coridor, întinse pumnul şi scrâşni :

— Lasă, turc îngâmfat, că te'nvăţ eu minte! Cu insolenţa ta, ţi-ai iscălit sentinţa de moarte... Eu voiu avea milionul... şi poate mai mult chiar : viaţa ta, dar tu n'o vei avea pe Eliza... ci o voiu păstra pentru mine.

Făcu câţiva paşi, liniştit brusc de această exprimare a intenţiei sale criminale, şi murmură, de astădată cu alt ton :

— Chestia e că, acum, lucrurile se schimbă... Trebuie mai întâiu să-mi fac rost de un automobil şi să cumpăr Elizei o manta mai largă decât aceea pe care o are, o caschetă şi un voal. E întrebarea numai dacă găsesc aci. Dacă nu, mă opresc puţin la Sibiu şi luăm de-acolo... In ce priveşte dacă el o s'o placă, sunt perfect liniştit. Un dejun pe

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

iarbă, ținând seamă de firea Elizei, ce vis! La o masă ceremonioasă, m'aș fi putut teme să nu comită vreo gafă. Dar în libertatea unei escursiuni câmpenești, luând masa pe iarbă verde... cu zburdălnicia ei, ce poate fi interpretată ca o expansiune aristocratică... și apoi, cu picioarele ei frumoase, din cari, întinse pe jos, își va arăta adesea, fără să vrea, și din carnea de sub rochie... o să se încingă repede puchinosul ăsta de turc! Dar las' pe mine, că oiu ști eu cum să-i sting eu flacăra asta...

Și, cu o căutătură sălbatică și un zâmbet crunt, adăogă, strângând pumnii:

— O sting eu... și nu cu sânge.. ar fi o prostie... ci cu ceva mai bun... și care nu mânjește mâinile.

Și, după aceste cuvinte cinice, monstrul coborî scara, ieșind din hotel.

Alese repede, într'un garaj, automobilul ce-i trebuia.

— Unde vreți să vă ducă? — întrebă șeful garajului.

— Îl conduc eu singur, — răspunse Alfons, plătind cauțiunea impusă celor cari tocmeau o mașină, fără să ia și un șofeur al întreprinderii.

Și adăogă:

— Să fie gata pentru unsprezece și jumătate... și, vă rog, să aibă benzină suficientă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— La dispoziția d-v., domnule !

Și, salutat de șef, Alfons o șterse repede, zorit să găsească un magazin de confecțiuni femenine.

Nu trebui să caute mult : era chiar în centru, și, fiindcă avea mai dinainte notată măsura Elizei, nu întâmpină nicio dificultate în cumpărarea obiectelor de cari avea ea nevoie.

Puse să se facă din toate un pachet, cu care se încărcă el însuș, deși nu era tocmai de bon-ton. Dar era grăbit și, când se reîntoarse la hotel, se și făcuse unsprezece și un sfert.

Găsi pe Eliza îmbrăcată într'o rochie „vert-Nil", de jersey de mătase, cumpărată la București înainte de plecare și căreia eleganța firească a fetei îi dădea distincția necesară.

Tot desfăcând pachetul ce-l adusese, Alfons relata că n'a fost la baie, nici n'a făcut masaj, ci că s'a întâlnit în parc cu Abdul Bey, care l-a invitat cu soră-sa la un dejun în pădure.

— In pădure ! — esclamă Eliza, entuziasmată.

— Da. El chiar a și plecat. Il ajungem noi cu automobilul. Iute, dragă, îmbracă-ți mantoul ăsta !

— O, ce frumos e !... Și roșiu tot...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Repede... repede !.. Il admiri tu mai târziu. Hai că-ți țin eu... O mânecă... așa... și cealaltă... perfect ! Du-te acum la oglindă și pune-ți toca asta.

— O, ce drăguță e !

Și fata își râdea ei însăș în oglindă, propriului ei chip : atât de frumos și îmbujorat, mai fraged și mai drăgălaș chiar, sub toca roșie, tivită de încadrarea părului ei fin, blond.

— Ești delicioasă... delicioasă ! — esclamă Alfons, galben ca făclia de ceară.

Își reprimă dorința năprasnică de a se năpusti la ea și, luând-o în brațe, s'o strângă cu putere și, prăvălindu-se cu ea, pe pat, s'o năbușească în sărutări.

Zise :

— Pune, acum, voalu' ăsta... pe tocă, petrecându-ți-l ușor pe după gât... Minunat ! Dacă-ți vine prea mult aer, în automobil, n'ai decât să ridici un colț al voalului și să-ți feresti mutrișoara... Mânuși ai, da !... Și poșeta ? Bun... Coboară în holl și pune-ți mânușile ; în vremea asta, eu îmi iau mantaua și șapca.

Ne închipuim ușor cu ce grabă fură îndeplinite toate acestea.

Nu trecură nici zece minute de când ieșise din cameră și Eliza părăsea Ocna-Sibiului, tronând singură, ca o prințesă, pe pernele

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

molicioase ale unui automobil, în timp ce, în faţa ei, Alfons stătea la volan.

Dezlipindu-se curând de acelaş tablou rustic ce-l parcurseseră şi la venire, pătrunseră în capitala judeţului şi, scăpând de dealul în vârful căruia se înalţă pios biserica Ursulinelor, străbătură, în mers vertiginos, uliţa Cisnădiei, atinseră grădina Arinilor şi se aliniară pe drumul Răşinari-ului, unde, după o bună bucată, zăriră, staţionând, automobilul lui Abdul Bey.

Scorbură opri în imediată apropiere şi, pe când ajuta Elizei să coboare, văzu pe Ismail apropiindu-se, înclinându-se şi anunţând :

— Stăpân aştepta domnu' in dumbrava. la luminiş, nu departe aci.

Şi arătă, cu mâna, în spre un pârâiaş.

— Bine, Ismail, — zise Alfons. la-o înainte, că venim după d-ta.

Poteca şerpuia dealungul unui pârâiaş aproape invizibil, dar ale cărui ape limpezi scânteiau la soare.

Eliza mergea fără să spuie nimic, între Ismail şi Alfons.

Era cam emoţionată, fără ca, totuş. să presimtă, cât de cât, consecinţele ce avea să le aibă în viaţa sa acest dejun câmpenesc. Departe de Abdul Bey, o încântase în admiraţia ei naivă, gândul de a face cuno-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ştinţă cu un personagiu aşa de înalt. Dar acum, pe măsură ce se apropia de el, se simţea intimidată. Căci, oricât era ea de copilă şi cu adevărat inocentă, încă nu se putea lepăda de calitatea ei de femeie şi o cochetărie instinctivă îi sădea dorinţa de a-i plăcea...

Mergeau, de câteva minute, în umbra unor arbori seculari, când, brusc, Ismail coti după potecă şi Eliza se pomeni într'un mic luminiş, în mijlocul căruia văzu, în plina radiere a soarelui, un bărbat în tunică şi pantaloni albi, de croială militărească, înmânuşat şi cu fes roşiu în cap.

Dintr'o singură clipire, cum ştiu s'o arunce femeile, fără voia lor chiar, observă că era zvelt, elegant, frumos şi mult mai tânăr decât şi-l închipuia.

La vederea fetei, Abdul Bey îşi scoase fesul, se înclină şi arătându-şi, într'un surâs, dinţii-i albi şi fini, zise :

— Sunt fericit, domnişoară, de prilejul ce mi l-a oferit fratele d-v. Alfons de a vă avea la masa mea, în acest decor câmpenesc şi ţin să-i mulţumesc că a acceptat invitaţia mea şi v'a transmis-o şi d-v. Îl cunosc şi-l iubesc pe Alfons de câţiva ani şi aş fi măgulit dacă şi sora lui ar avea bunăvoinţa să mă onoreze cu aceeaş afecţiune sau, col puţin, cu o parte...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Eliza era prea fină ca să nu profite de lecția ce-o primise dela Mirmilar și să nu manifeste sfiiciune față de această primire.

Roșie de măgulire, dar cu acea șiretenie fermecătoare a unei ingenue, răspunse :

— Dimpotrivă, domnule, eu sunt încântată că fac cunoștință cu d-v. într'un mod atât de original. Un dejun pe iarbă verde ! Ador escursiunile câmpenești... Și urîciosul meu de frate nici nu s'a ostenit să-mi facă plăcerea uneia. A trebuit să veniți d-v ca s'o pot gusta.

Cucerit de graiul fetei, înmărmurit de îngereasca-i frumusețe blondă, pe care o scotea și mai în evidență culoarea roșie a mantalei și a tocei, Abdul Bey luă, nu fără un tremur, mâna înmânușată ce-i întindea Eliza, depunând un sărut în vârful degetelor.

Apoi, strângând mâna lui Mirmilar, zise cu căldură :

— Îți mulțumesc, bunul meu prieten, că ai venit... Și, fiindcă și putem fi serviți, îmi veți permite, domnișoară, să vă ofer brațul și să vă conduc în sofrageria pe care ne-a întocmit-o natura, în colaborare cu devotatul meu Ismail.

Sofrageria era un al doilea luminiș, despărțit de cel dintâiu printr'un gard de brazi și unde, în umbra crengilor, chiar la marginea pârâiașului, arabul întepenise o masă

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

portativă și foarte joasă, în jurul căreia, în loc de scaune, așezase pe iarbă trei perne de automobil.

Eliza rămase orbită de profuziunea de argintărie ce împodobea masa. In farfurii sclipitoare se vedeau fripturi reci de pasăre, pateuri, șuncă și salam, cremă de Olanda, prăjituri, fructe glasate și portocale.

Sticle de șampanie se înșirau chiar în apă, din care nu le răsărea afară decât gâtul poleit.

Iar paharele de cristal, cu suporturi de argint, resfrângeau, pe albeața feței de masă, lumini transparente.

Și, însfârșit, lângă un singur tacâm, se înfoia un splendid buchet de trandafiri, de un roșiu viu.

— O, ce frumos e... ce frumos ! — esclamă fata.

— Sunt peste măsură de fericit, domnișoară, de aprecierea d-v. ! — făcu Abdul Bey.

Și rugă pe Eliza să șadă în dreptul buchetului, așezându-se, la rândul lui, lângă dânsa, iar Alfons în față.

Fu, la început, nu jenă, ci o tăcere cam măsurată. Abdul Bey servea pe Eliza, iar Ismail trecea farfuria mare lui Alfons.

Dar, după ce prima sticlă de șampanie fu destupată și lichidul spumos licări în cupe,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

iar Eliza bău, atmosfera se mai deşţepeni, în firul de veselie ce urmă.

Alfons se silea să nu-şi manifeste cumva, prin priviri, cuvinte, gesturi sau atitudini, cumplita gelozie ce-l tortura.

Abdul Bey servea pe Eliza cu tot felul de galanterii graţioase.

Şi ea râdea zglobiu, la aceste galanterii. Şampania nu întârziă s'o cam ameţească, aşa că riposta cu un haz şi o simplicitate ce fermecau pe vecinul ei.

Dealtfel, excelent cunoscător, el o şi dezbrăcase cu ochii şi bănuia formele delicate şi fragede ale corpului ei elegant de fecioară. Intrevedea pulpele-i rotunde, curbându-se la unele mişcări ; putu vedea, printre fileurile cămăşii de mătase, conturul perfect al sânilor. Şi, pipăind cu dibăcie, ca din întâmplare şi fără să stăruie asupra gestului, se convinse că nicio centură nu strângea mijlocul Elizei.

Dealtminteri, întru aceasta, fata ascultase povaţa lui Alfons, care, pe motivul că în escursiuni de vară nu e higienic să-ţi încarci toaleta, o îndemnase să renunţe la acest obiect inutil pentru cochetăria femenină.

Nu era încă la desert şi Abdul Bey, fără nicio rezervă ipocrită, se arătă complect seduş.

Profitând de un moment când Eliza golea

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

un pahar, aruncă lui Alfons o ochire, cu care voia să-i spuie limpede : „S'a încheiat târgul".

Şi, de-acum, conduse astfel convorbirea ca să ajungă la scopul ce-l urmărea.

Servind nişte struguri de Constantinopol, vorbi de Turcia şi de mare. Naivă, Eliza esclamă că nu văzuse încă niciodată marea.

Abdul Bey îşi exprimă aceeaş mirare caşi Alfons.

Şi, folosindu-se de prilej :

— Domnişoară Elisabeta, Alfons mi-a povestit că aţi venit cu el la Ocna-Sibiului cu încuviinţarea mătuşii la care locuiţi şi vă e tutore... Câte zile mai voiaţi să staţi acolo ?

— Zece, cel mult, — răspunse Eliza.

Ghicea propunerea ce voia să-i facă şi o admitea dinainte, părându-i-se foarte plăcut să călătorească în tovărăşia scumpului ei Alfons şi a acestui bogat şi amabil Abdul Bey.

— Ce ar fi dacă aceste zece zile le-aţi petrece pe mare ?

— Pe mare ! — repetă Eliza, făcând deminune pe mirata.

— Da, sigur ! In automobilul meu încap foarte bine şase persoane. Noi nu suntem decât trei. Plecăm astă seară şi mâine, pe la amiazi, suntem la Brăila. Dejunăm pe bordul iahtului meu şi de pe Dunăre navigăm pe marea Neagră, putând, dacă vreţi, să po-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

posim puțin la Constanța, după care ne întoarcem, calculându-ne astfel itinerariul ca să fiți la București, la mătușa d-v., exact la data fixată... Ar fi încântător. Ce părere aveți ?

Eliza nu-și ascunse plăcerea ce-i procura propunerea aceasta.

Bătu din mâini, veselă, și tocmai era să răspundă că acceptă fără șovăire, când întâlni ochii lui Alfons ațintiți asupra ei cu o expresie ce-i amintea că nu trebuie să-și uite rolul.

In continuarea deci a comediei, care o desfăta peste măsură, răspunse cu o cochetă ezitare :

— Ar fi, într'adevăr, încântător, domnule general. Dar e vorba dacă-mi dă voie fratemeu..

— Îți dau... — admise Alfons.

Și adaogă, râzând :

— Cu o condițiune : să viu și eu !

— Negreșit ! — esclamă Abdul Bey.

— Încă ceva, — reluă Alfons. Va trebui să luăm toate precauțiunile, dragă Lisbeto, ca mătușa noastră să nu afle nimic de escapada aceasta, cu care nu s'ar împăca deloc... Uite dar ce am ticluit : voiu scri un teanc de ilustrate și tu, Lisbeto, deasemeni; le lăsăm apoi portarului dela hotel, dându-i, firește, un bun bacșiș, să expedieze, zilnic câte una tușichii.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Admirabil ! — aprobă Abdul Bey.

Eliza nu zise nimic. Pentru ea, presupusa mătușă era mumă-sa : mămica ei scumpă, pe care, astfel, urma s'o mintă mai departe.

Dar se gândi imediat :

— Eh ! Ce-are face ! Ori că sunt la Ocna-Sibiului, ori aiurea, n'are nicio importanță pentru mămica. Principalul e ca să primească ilustratele mele și, astfel, să fie liniștită.

Și raționamentul acesta îi redete buna dispoziție.

Totuș, în ipoteza întemeiată că mama și surorile îi vor trimite și ele scrisori, obiectă:

— Uite însă ceva : tușica o să ne scrie și ea, și cum vom avea scrisorile ei ?

— Vorbesc eu la poștă să ni le expedieze la Brăila, — răspunse Alfons.

Dar, fiindcă ea părea cu adevărat preocupată și cam muncită de oarecari remușcări, Abdul Bey, spre a-i alunga ezitarea, îi luă mâinile și, cu accent mângâios, neascunzându-și îndeajuns strălucirea pasionată a ochilor, inzistă :

— Lăsați, domnișoară, în seama fratelui d-v. grijile de amănunt... Aranjează el în așa mod lucrurile ca să nu vă expună niciunui neajuns... Și veți vedea numai ce frumos e să călătorești pe mare !

Vai, nevinovatei copile nu-i trebuia prea mult ca să fie îmboldită ! Răspunse :

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Bine, domnule general, mergem !

Și, tremurând de nerăbdare juvenilă, esclamă :

— Plecăm astă seară ?

— Da, domnișoară Lisbeto, dacă voiți...

— Și umblăm cu automobilul toată noaptea ?

— Toată noaptea, da. Bancheta din fund e astfel întocmită că se poate ușor transforma într'un pătușor foarte confortabil. Vă întindeți pe ea, vă înveliți cu mantaua și dormiți ca acasă la d-voastră.

— Dar d-v. ? Dar Alfons ?

— Noi vom sta cât se poate de comod în fotoliile din față și, ținându-ne picioarele pe stranpontinele de pe delături, vom dormi totașa de bine cași d-v... Iar pe capră, Ismail și șofeurul se vor schimba, din ceas în ceas, la volan. Ei sunt obișnuiți cu asta. Dealtminteri, se vor despăgubi, dormind douăzeci și patru de ore în șir pe bordul iahtului.

— Și iahtul acela — întrebă Eliza — e un vapor mare ?

— Foarte mare. Veți avea camera d-v., sală specială de baie, cabinetul d-v. de toaletă și chiar salonul d-v. deosebit.

— In cazul acesta, sunt toate în regulă ! — parafă fata cu o gravitate hazlie.

Și, cu acestea, dejunul câmpenesc se termină într'o atmosferă de veselie.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Până şi Alfons, sigur, acum, că-şi va putea săvârşi planu-i criminal, cheltui o serie de spirite.

Cât despre Abdul Bey, era cu desăvârşire captivat. Ar fi voit să scurteze distanţele până într'atâta ca să aibă, în cinci minute, pe bordul iahtului său pe seducătoarea, nevinovata şi delicioasa virgină...

Se întoarseră la Ocna-Sibiului pe la patru, tot în maşini separate.

Abdul Bey găsi la hotel o corespondenţă voluminoasă. Sub pretext că una din scrisori îl cheamă urgent la Bucureşti, în vederea unei afaceri importante, porunci să-i se facă nota. Plăti, împărţi bacşişuri princiare şi, la şase, automobilul, încărcat cu bagaje, porni pe şoseaua opusă Copşei-Mici.

In ce priveşte pe Alfons, fiindcă nu-şi ascunsese, chiar de când venise, intenţia de a cutreierea valea Prahovei, nu surprinse pe nimeni când ceru să-i se prezinte socoteala. El anunţă alene, ca despre un fapt banal, că, mai înainte de a o lua spre Braşov, de unde să coboare către Predeal, va face un ocol, ţinând să se oprească, cu soră-sa, două zile la Călimăneşti.

Inzistă chiar să-l însoţească un servitor până'la Sibiu, unde-i dete bani să scoată două bilete de clasa I pentru acceleratul de

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

7 și 10, punând, totdeodată, să se înregistreze bagajele sale pentru Jiblea.

După o gustare în picioare la restaurantul din gară, Grigore Scorbură și Eliza, sau, pe numele lor presupuse, Alfons și Elisabeta de Mirmilar se urcau în tren, în timp ce servitorul se înapoia cu automobilul care-i adusese și ale cărui duble curse le plătise, negreșit, argentineanul.

Sosiți la destinație, aproape de zece, Eliza cu infamul ei răpitor descinseră din vagon și n'avură decât să traverseze peronul și sala de așteptare ca să treacă din tren în automobilul lui Abdul Bey, care-i aștepta într'un colț întunecos în dosul gării.

Eliza era înfășurată în voalul ei, iar Alfons, ca să se apere de răcoarea prea aspră a nopții, își ridicase gulerul dela pardesiul subțire ce-l îmbrăcase. Hamalul care transbordă bagajele, somnoros la ora aceea tardivă, nu se uită la călători, nici la Ismail și șofeurul negru, cari rămăseseră pe capră, la locurile lor.

Singur, Alfons ajută la urcarea cufărului și a valizei în spatele automobilului, la locul denumit „porte-bagajes" galeria de deasupra fiind ocupată, toată, de bagajele turcului.

Abdul Bey, la rându-i, se ocupă de Eliza, instalând-o pe pătușorul moale din fundul mașinii, ale cărei perdele erau trase.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Şi, fără să fi atras atenţia nimănui din Călimăneşti, automobilul porni pe şoseaua învăluită în umbrele nopţii, avântându-se, printre copacii stufoşi, către Curtea-de-Argeş pe care s'o ocolească şi, străbătând Piteştii, s'o ia în direcţia Brăilei.

Era în seara de 3 Iulie, aşadar după ziua când, pe „Tunul" cel de o sută cai putere, Filipache şi Alexandru Morescu plecau din Bucureşti, în căutarea Elizei.

Ce făcuseră ei în timpul celor douăzeci şi patru de ore ?

Şi cum se face că pista pe care Filipache o descoperise cu justă aproximaţie în casa din aleia Blanc şi la gara de Nord nu-l pusese pe urma celor căutaţi ?

CAPITOLUL 4

Noaptea hotărîtoare

Chiar la ora la care Abdul Bey transporta pe Eliza la Brăila, caşi ţiganii aceia cari fură copiii în somn, Aurelia sta singură în dormitorul din luxosul parter ce-l ocupa în strada Nicolae Filipescu, unde, precum ne amintim, locuia deocamdată, până la mobilarea casei ce i-o cumpărase Zimoianu în strada Antim.

In acelaş parter, dacă ne mai amintim, de-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

junase în ajun cu petrolistul, iar după-amiazi, colindase pe la magazine, servindu-se chiar de automobilul lui. Din banii ce-i pusese el la dispoziţie, îşi alcătuise trusoul de rufe, provizoriu dealtminteri şi care avea să fie înlocuit de altul, mai complect şi mai frumos, pe care-l comandase în broderii şi marcat cu iniţiale.

Apoi, după ce luase masa cu dânsul, se culcase singură... singură detot, caşi în ajun.

A doua zi şi-o ocupase, toată, cu confecţionarea toaletelor. Reţinut în oraş de un dejun de ceremonie, dela care nu putea lipsi, Şerban nu venise decât abia la trei după-prânz, ca s'o ia s'o ducă la „Au bon goût", unde, anticipând toate trebuinţele, ea îşi comandă câteva rochii : de stradă, de vizită, de seară.

După aceea, luaseră masa la „Chateaubriand", în cameră separată, unde generosul îndrăgostit implorase cu atâta pasiune pe Aurelia să-i se dea întreagă încă înainte de instalarea ei în strada Antim, că ea cedase în cele din urmă.

— Cu o condiţie însă : — complectă dânsa la ieşirea din restaurant, — să mă laşi să mă înapoiez singură acasă. D-ta mai du-te pe la club sau plimbă-te, cum vrei... şi vino la unsprezece !

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Plutind în fericire. el îi mulțumise, sărutându-i lung mâna.

Și, pe când o lua domol pe Șosea, cu țigara aprinsă, Aurelia se urcase în automobilul lui, ordonând șofeurului :

— Acasă !

Șofeurul fusese perfect stilat de Șerban și. până avea să fie în posesiunea mașinii ei particulare, se servea de-a lui fără rezervă.

Acasă, spuse Irinei :

— Culcă-te; mă dezbrac eu singură.

Cercetă clanțele dela uși, precum și drugii dela ferestre, și intră în camera-i de toaletă, unde-și scoase pelerina, pălăria și mânușile.

Apoi, sub povara gândurilor triste ce nu-i dădeau pace, lunecă pe sofa și, cu coatele pe genuchi, își ascunse obrazul în mâini, ca spre a nu se mai vedea în imensa oglindă din dosul băii, care resfrângea lumina becurilor electrice pe cari Irina le aprinsese înainte de a se retrage.

Îi era rușine ?

Poate !

Se sculă. năbușindu-și, cu o sforțare, lacrimile de rușine și de deznădejde ce simțea că-i se urcă în ochi, și intră în camera de culcare. ca să se dezbrace.

Dar chiar atunci auzi o broască scârțâind.

Se înfioră, se îngălbeni și murmură :

— Șerban !

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Era, într'adevăr, Zimoianu, care, înarmat cu cheia-i specială, deschidea toate uşile apartamentului.

Fu un moment de tăcere, de aşteptare neliniştită.

Şi apoi Aurelia văzu pe Şerban intrând la dânsa.

El făcu doi paşi, fără să spuie o vorbă, depunându-şi pe o masă bastonul, pălăria şi mânuşile, şi, înaintând către fată, care sta dreaptă, ţeapănă, nemişcată, în mijlocul odăii, scoase din buzunarul vestei un pachetel.

— Aurico, — zise, cu o voce gravă şi zâmbind emoţionat, — scumpa mea Aurico, deschide, te rog, acest pachet.

Mută, cu buzele strânse, cu degetele tremurând, ea luă pachetelul, desfăcu un şiretel de mătase şi hârtia învăluitoare şi găsi o cutie pătrată, de piele rusească. Apăsă pe nasture ; cutia se deschise şi, înaintea ochilor ei uimiţi şi fermecaţi, sclipi un splendid safir, montat într'un inel.

Adora bijuteriile, iar aceasta era aşa de frumoasă, piatra preţioasă, aproape totatât de mare caşi o alună, atât de superbă şi, fără îndoială, de o valoare atât de imensă, că cocheta fată, extaziată, îşi uită, deodată, de toate gândurile ce-o molcomiseră adineauri.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Imi dai voie! — făcu Şerban.

Şi, punând cutia pe masă, scoase inelul şi, luând mâna stângă a Aureliei, i-l strecură uşor în inelar.

Pe mâna albă, safirul străluci în mii de scânteieri.

— O, ce frumos e! — murmură Aurelia fără voie.

— Scumpa mea... iubita mea! — îngână Şerban.

Şi o strânse la piept.

Cu capul în flăcări, cu inima bătând, ea nu mai rezistă. Se părea că vederea şi posesiunea safirului o îmbătaseră subit.

El o târî spre pat, şi, în mers, stinse lumina roşietică a veieuzei, precum şi cea albă ce venea pieziş din camera de toaletă.

Patul se afla în penumbră.

Şi, în faţa acestui pat, Aurelia simţi pe Şerban dezbrăcând-o cu iuţeală şi îndemânare. După rochie, dispăru combinezonul, iar chiloţii de mătase se desprinseră aproape în acelaş timp cu „soutien"-ul.

In turburarea nespusă a întregii ei fiinţe, ea îl văzu ridicând-o, punând-o pe pat şi scoţându-i pantofii...

Apoi, un timp oarecare se scurse pentru dânsa în inconştienţă.

Sta cu ochii închişi, nemaivăzând nimic în jurul ei. Urechile-i vâjâiau, şi n'auzea niciun zgomot.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Și, deodată, tresări toată.

Un glas bărbătesc, răgușit, pe care nu-l recunoștea, profera :

— Aurico, te iubesc... te iubesc !

In acelaș timp, mâini arzătoare o strângeau.

Deschise ochii, speriată, și văzu, în slaba lumină a unui singur bec, fața lui Șerban, contractată de pasiune.

Corpul, inima-i avură o tresărire de supremă revoltă.

— Nu, nu, nu ! — horcăi ea, cu gâtlejul uscat și zbătându-se.

Dar aproape imediat o sfâșiere o făcu să țipe... Lacrimi îi țâșniră din ochi. Un spasm involuntar o scutură... Și-i se păru că va muri... Inchise pleoapele...

Și, brusc, ca într'o fulgerare, își dete pe deplin seamă de cele întâmplate. Un sentiment de imensă oroare îi năvăli în suflet. Îi fu sincer scârbă de dânsa și, totdeodată, o năpădi un val irezistibil de ură împotriva omului care o cumpărase.

Redeschise ochii, într'o privire rece, aspră, crudă, întinse brațele goale și îmbrânci pe Șerban.

Apoi, ascunzându-se sub plapomă și vârîndu-și capul în perne, pe cari le strângea convulsiv, izbucni în hohote de plâns : ho-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

hote disperate, cari îi scuturau tot corpul, din cap până'n picioare...

Nu vedea decât icoana lui Alexandru şi nu se gândea decât la ea însăş şi la propria-i decădere. Murmura :

— Sunt pierdută... sunt pierdută... O, Dumnezeule ! Iartă-mă, mămico... iartă-mă !

Imbrăncit de violenţa neaşteptată a fetei, Şerban aproape căzuse din pat. Sări pe blana de urs întinsă pe covor şi, aplecându-se asupra Aureliei, care plângea şi gemea, o întoarse spre dânsul şi, tot mângâiând-o cu o mână afectuoasă, îi şoptea :

— Dragă, scumpo... ce-i cu tine ? Linişteşte-te ! Te rog, nu mai plânge... mă mâhneşti grozav... Iţi voiu fi cel mai duios prieten. Iţi voiu îndeplini toate dorinţele. Vei uita toate supărările. Vei fi fericită. Te iubesc, Aurico, te ador.

Pentru un om ca dânsul, blazat de atâtea aventuri galante prin câte trecuse, scena aceasta pasionată avea o savoare cu adevărat rară.

Şi dacă, în acest moment, Aurelia şi-ar fi exprimat cea mai mică dorinţă, el ar fi fost înstare să facă toate nebuniile ca s'o mulţumească.

Dar nenorocita nici că se gândea la vreo dorinţă, învălmăşindu-şi, inconştient, durerea, ruşinea, regretele şi remuşcările.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

N'auzea deloc ce-i spunea Șerban și nu-i simțea nici dezmierdările, nici sărutările.

Totul se termină, însă, cu o criză nervoasă, după care, deprimată, căzu pradă unui somn irezistibil.

Liniștit de-acu', satisfăcut de sine însuș și încântat de scena aceasta neașteptată, dar și adânc înduioșat și sincer îndrăgostit, Șerban o lăsă să doarmă.

Intră în cabinetul de toaletă, unde un garderob îi era special rezervat, și scoase de acolo o pijama elegantă și o cămașă de mătase, cu care se schimbă, apoi luă și niște papuci, în cari își vârî picioarele desculțe. Își potrivi apoi părul și, sprinten și mlădios ca un tânăr, se duse în sofragerie.

Din ordinul său, Irina pregătise în taină un supeu delicat, pe care-l închisese în bufet.

El găsi dar totul preparat. Cu precauțiuni mari, ca să nu deștepte pe Aurelia, așternu o față de masă pe o măsuță portativă, întinse farfurii de porțelan, precum și altele de argint garnisite cu cărnuri reci, șvaițer veritabil și fructe,. coșul cu pâine, cuțite, furculițe, pahare, frapiera de șampanie, în care sticla cu gâtul aurit se scălda în mijlocul bucăților de ghiață netopite.

Și duse masa astfel întocmită la pat.

— Acu' s'o sculăm, — își zise. E unu': tocmai timpul de supat.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Reaprinse veieuza şi, aplecându-se asupra Aureliei, îi atinse, cu un sărut uşor, buzele întredeschise.

Fata tresări şi deschise ochii, dar îi închise imediat, orbită puţin de lumina electrică.

— Aurelio scumpă, — zise el, — uite ce surpriză te aşteaptă. Deschide ochii. Feresc eu lumina.

Şi se aşeză astfel ca să intercepteze razele directe ale veieuzei.

Aurelia ridică din nou pleoapele şi văzu masa servită. In acelaş timp, îi atrase atenţia strălucirea safirului din mână. Şi aceasta îi aminti totul.

Incruntă sprâncenele, într'o privire aspră. şi se propti în cot, fără să ia seamă că cei doi sâni, atât de albi şi frumoşi, ţâşneau dintre dantelele cămăşii, ochilor extaziaţi ai lui Şerban.

Stete un moment pe gânduri.

Apoi, se ridică detot şi, uitându-se ţintă la petrolist, îi zise cu o voce de o gravitate stranie :

— Şerbane, îmi amintesc de tot ce s'a petrecut, înainte do am adormit. Iţi aparţiu şi eşti amantul meu. Suntem înţeleşi. Dar lucrul acesta nu va fi definitiv decât după ce-mi vei fi răspuns... dacă-mi vei răspunde aşa cum doresc.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Vorbește, draga mea ! — o îndemnă el cam neliniștit.

— Mă iubești, nu-i așa ? — reluă Aurelia cu aceeaș voce solemnă.

— O, mă mai întrebi ! — esclamă Zimoianu. După cele întâmplate adineauri, am convingerea că, mai înainte, credeam că te iubesc, dar că, de fapt, deabia de acum te iubesc.

— Bun ! Ascultă-mă dar. Ești cu totul stăpân pe corpul meu, și numai d-ta. Atâta timp cât voiu fi amanta d-tale, niciun alt bărbat nu se va atinge de el. Ți-o jur... Dar...

Se opri șovăitoare.

— Te rog ! — stărui Șerban. Spune-mi tot ce gândești. Nu mă chinui.

Și, atunci, ea reluă, aproape brutal :

— Dar eu nu te iubesc... nu pot să te iubesc. Iți declar cinstit că, dându-ți corpul meu, cu credința și supunerea cea mai desâvârșită, nu-ți dau însă și inima mea... nu... nu....

El observă că ea face sforțări ca să nu plângă.

In experiența sa de bărbat care a întreținut multe femei, o socoti naivă. și-l încânta această naivitate, pe care el o denumea : „inconștiență".

Zâmbi și, căzând în genuchi :

— Te iubesc, Aurelio ! Accept cu bucurie și recunoștință acest corp delicios pe care

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

mi-l dăruieşti mie singur... Şi-ţi mulţumesc... mă'nţelegi ? Iţi mulţumesc că mă obligi să cuceresc inima aceea pe care nu vrei să mi-o dai încă... Aurico, îţi voiu arăta atâta dragoste şi bunătate, că va trebui să mă iubeşti în cele din urmă...

In timpul cât el vorbea, ea îl privea şi, cu instinctu-i de femeie, ghici gândurile ce-i treceau prin minte.

— Nu mă 'nţelege, — îşi zise ea cu oarecare dispreţ. Işi închipuie că rezerva mea se datoreşte unei pudori sentimentale şi nu pricepe că inima mea aparţine pe veci altuia. Ei bine, fie şi aşa ! O să-mi fie cu atât mai uşor să-l fac să sufere...

Şi, cu glas tare, răspunse :

— Vom vedea noi, mai târziu... Şi, până atunci, fiindcă te împaci cu situaţia, să nu mai vorbim despre asta. Sunt a d-tale.

Şi, cu o intenţie de haz amar, adăogă :

— Domnule amant, să supăm !

Iar Şerban nu deosebi în râsul ei nervos ironia suferinţei şi a disperării.

CAPITOLUL 5

Planurile Miradorei

La aceeaş oră din noapte, contrariu de cum s'ar putea crede, Alexandru Morescu nu dormea.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Cu mânecile cămăşii suflecate şi mâinile înegrite de uleiu, ajuta, în garajul Leonida din Craiova, lui Filipache şi şofeurului Mitică să îndepărteze o avarie misterioasă survenită la motorul automobilului „Tunul".

Dar, întru explicarea faptului, e nevoie să ne înapoiăm cu vreo douăzeci şi patru de ore şi să însoţim pe Filipache şi Morescu dela plecarea lor din Bucureşti.

Prin ancheta sa din aleia Blanc şi la gara de Nord, fostul poliţist căpătase convingerea că Alfons de Mirmilar şi Eliza plecaseră pe linia Sibiului.

In consecinţă, poruncise şofeurului s'o ia spre Drăgăşani, pe drumul cel mai direct ce-l indica şoseaua naţională, abătându-se de pe calea Târgovişteî şi tăiând-o spre Găeşti, de unde să şerpuie mereu către Piteşti, ca s'o cârmească pe traseul respectiv.

Dar, pe drum, Alexandru atrăsese atenţia lui Filipache că se putea prea bine ca biletele luate de Alfons în direcţia Sibiului să fi avut doar ca scop să deruteze o eventuală urmărire, iar de fapt să se fi coborît la Piatra-Olt, de unde se va fi îndreptat spre Băile Herculane, ca prezintând un farmec oarecum nou, nu numai prin impresionantul şi romanticul defileu ce formează intrarea în miraculoasa localitate la care atâţia infirmi şi-au găsit tămăduirea, dar şi prin curiozi-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

tatea admirativă ce-o stârnesc izvoarele calde de-acolo.

— Afară de aceasta, — conchise el, — am credința că e mai frecventată de lume străină și, în bănuiala ce-o am că intenția lui nu e atâta s'o păstreze pentru el, cât s'o vândă vreunui desfrânat, e de presupus că și-a ales stațiunea aceasta balneară mai degrabă decât celelalte. Eu zic să începem cercetarea cu Băile-Herculane, iar de ipoteza mea se arată greșită, o întoarcem repede și nu cred ca această zăbavă să ne pricinuiască o întârziere vătămătoare.

— Eu nu cred că ai dreptate. — se învoi cu greu Filipache. O să cam pierdem prin repetarea de distanță, dar însfârșit, haide să te ascult, deși nu mă'mpac cu intervertirea aceasta.

Și ordonă șoferului să apuce spre Dealul Șarului, ca să dea în Balș și, de acolo, tot mai sus, spre țara Banatului.

Celebra localitate termală către care se îndreptau e ca la patru sute de kilometri de București, așa că, plecați din Capitală la opt și jumătate, „Tunul", care făcea, în mijlociu, o sută de kilometri pe oră, îi debarcă la Băile-Herculane la unu' după miezul nopții.

— Vom dormi acum, — dispuse Filipache. Avem timp până la șapte dimineața.

Mitiță oprise la hotelul „Dacia" și, după

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

douăzeci de minute, „Tunul" își răcea motorul la garaj, iar Alexandru, Filipache și șoferul se duceau la culcare.

La șapte dimineața. Filipache merse să bată la ușa lui Morescu și, după ce acesta îi deschise, alcătui următorul program :

— Eu mă reped să fac o anchetă la gară și prin hotelurile principale. D-ta plimbă-te peste tot : prin parc, prin cofetării, pe terasă, suie râul Cerna, uită-te prin curțile vilelor, hazardează-te pretutindeni, iar la amiază mâncăm separat, fiecare la alt restaurant, și, dacă până la două n'avem încă niciun rezultat, apoi e cert că păsările noastre nu sunt la Băile-Herculane. Ne întâlnim, deocamdată, la unsprezece, pe terasa cazinoului.

— Perfect !

Alexandru se îmbrăcă, ceru să-i se servească un ceaiu, pe care-l sorbi la iuțeală, și ieși, cu țigara în gură.

Filipache calculase exact.

De prisos să adăogăm că atât el cât și Alexandru erau înarmați cu câte-o fotografie a lui Grigore Scorbură, zis Alfons de Mirmilar, fotografii luate din apartamentul din aleia Blanc, și că Filipache mai avea, pe deasupra, și un portret al Elizei, procurat de Luciu, care-l ceruse Tinculinei.

Alexandru circulă neobosit în toate direcțiile, în toate locurile unde se duc vizitatorii

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

sau au obiceiul să hoinărească pe o frumoasă dimineață cu soare, fie după, fie înainte de baie.

La zece, tocmai colinda prin micul parc, când se opri surprins, la vederea unei femei care se plimba domol, venind înspre dânsul.

— Doamna Zimoianu, — murmură el.

Știa — doară trăia prin saloanele bucureștene — că frumoasa Miradora era în strânse legături cu baucherul Trefalidi, că-i invita la Retezați, în epoca de vânătoare, participând, la rându-i, la recepțiunile pe cari el le da în perioada specifică.

— Fiind intimă cu Trefalidi, despre care gurile atotștiutoare susțin, chiar că e amantul ei, — își zise Alexandru, — îl cunoaște, desigur, și pe Mirmilar. Și, dacă ticălosul e aci chiar numai de douăzeci și patru de ore, încă trebuie să-l fi întâlnit. Ia s'o acostăm și s'o iscodim !

Și, înaintând cu pas hotărît, salută adânc, cu un zâmbet pe buze :

— Dați-mi voie, coniță, să mulțumesc providenței care a făcut ca prima persoană pe care o întâlnesc la Băile-Herculane să fie....

— A, domnu' Morescu !—îl întrerupse ea.

Cunoștea pe Alexandru, unde-l văzuse de atâtea ori prin saloanele aristocratice din București și chiar fusese, de câteva ori, alături de el, la câte-un dineu dat, cu prilejuri

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

oficiale, de bătrâna doamnă Alice Mihalopolo, naşa lui.

Ii întinse mâna înmânuşată, pe care el o sărută, galant, în vârful degetelor.

— Sunteţi de mult aci ? — întrebă Alexandru.

— De eri. Dar d-v. ?

— Abia sosii. Imi permiteţi să vă fiu cavaler în plimbarea ce-o faceţi ?

— Cu plăcere... Ce mai face scumpa d-v. naşă ? E tot la Bucureşti ?

Alexandru răspunse la această întrebare, potrivindu-şi mersul după al Miradorei.

Şi, cum se întâmplă între două persoane din aceeaş pătură, cari se întâlnesc afară din Capitală, Miradora şi Alexandru trecură în revistă toate cunoştinţele lor din Bucureşti.

Astfel, el putu aduce vorba, ca decurgând dela sine, despre o tânără văduvă a unui cerealist cu directe filiaţiuni în nobilime : doamna Mitreş, care-şi câştigase o întemeiată faimă prin purtarea ei prea libertină, ce depăşea chiar şi limitele ce, în genere, societatea le tolerează.

— Da, — spuse Miradora, la o întâmpinare a lui, — am auzit şi eu că au început să-i cam închidă saloanele.

— Sunt în curent, — subliniă el. Şi, pe cât se şopteşte, ultimul ei amant pare să fie

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

un tip oacheș și slab, pripășit la noi de prin Argentina... li zice... stați... Alfons par'că.... a, da ! Alfons de Mirmilar...

Dar Miradora era femeie tare. Fără să încrunte cât de cât sprânceana, la pomenirea acestui nume, care evoca pentru ea mai mult de cât își închipuia Alexandru, zise :

— Alfons de Mirmilar ? Imposibil !

— Îl cunoașteți ? — întrebă Alexandru, ascunzându-și emoțiunea.

— Puțin... L-am văzut, îmi pare, la bancherul Trefalidi.

Alexandru nu știu ce să spună. Aflase, acum, că doamna Zimoianu cunoștea pe Alfons de Mirmilar, ceea ce, dealtfel, o bănuia. Dar, dacă el era la Băile-Herculane, ea îl va fi întâlnit sau, cel puțin, știa de prezența lui acolo ?

După o clipă de tăcere, riscă :

— Dar știți că e probabil să aveți pe d-na Mitreș peste câteva zile aci ?

— Da ? — făcu ea.

— Da, — întări el. Am auzit-o chiar ea spunând că va veni pentru puțin timp la Băile-Herculane... La caz că vine și Mirmilar, nu mai încape nicio îndoială că e amantul ei.

Dar Alexandru era tânăr și abia își făcea ucenicia în arta prefăcătorici. Rostind a doua oară numele de Mirmilar, vocea-i tremură

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

uşor, iar degetele-i se crispară pe ţigara ce şi-o aprinsese, cu un minut înainte, cu voia însoţitoarei. Şi, strâmbând-o prea tare, se rupse, ceea ce-l făcu s'o arunce, cu un gest poate prea nervos.

Miradora percepu tremurul vocii lui ; observă, deasemeni, şi crisparea degetelor şi nervozitatea gestului. Instinctiv, spiritu-i de supraveghere se trezi.

Şi, brusc, un fapt îi reveni în memorie : unul din acele fapte mărunte cărora nu le dai importanţă, dar cari se înscriu mecaniceşte în imensul catastiv al amintirilor noastre.

Işi aminti că, într'o seară, pe când intra la Trefalidi, văzuse pe Alexandru Morescu stând nemişcat pe trotuar, în faţa băncii, caşicum ar fi aşteptat pe cineva.

Atunci, faptul acesta nu însemnase nimic.

Dar acum reîmprospătarea lui involuntară pe răbojul memoriei fu deajuns să inspire finei şi vicleneí femei un raţionament plin de consecinţe.

Şi cu repeziciunea fulgerătoare a gândurilor cari îi preocupau mintea de douăzeci şi patru de ore, cu privire la Alfons şi frumoasa dactilografă a lui Trefalidi, îşi zise :

— Ehe ! Nu e tocmai mult de când Morescu acesta aştepta pe trotuar, în piaţa Sf. Gheorghe, în faţa băncii... Acum, iacă-te-l

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

aci, la Băile-Herculane, când sezonul abia a început și un om de lume ca dânsul, când n'are de urmat o cură termală, merge mai degrabă la Sinaia... Și nu mă întâlni bine și-mi și pomeni de Mirmilar, pe care presupune că-l cunosc, din moment ce mă duc des pe la Trefalidi. Și, vorbind de el, e emoționat... e nervos...

„Ia stai : nu cumva o așteptă pe Eliza pe trotuar ? Să fi fost ceva între el și dactilografă ? Nu cumva a venit la Băile-Herculane, ca să dea de Mirmilar pe urma căruia îl va fi pus vreun indiciu oarecare ? Hăituim deci, și el și eu, același vânat... E adevărat că nu cu același scop, dar chestia e că nici unul, nici altul, n'am ajuns prea departe cu rezultatul urmăririi.

„Da, da, caută să mă iscodească dac'am văzut aci pe Mirmilar. Dacă deducțiile mele sunt exacte, apoi și ultima concluzie nu e mai puțin... la să ne edificăm noi bine ! Stai, domnule Morescu, că nu-ți dau eu drumul așa de ușor !

Toate reflexiunile acestea, Miradora le făcuse în mai puțin de un minut, în vreme ce Alexandru își scotea în neștire, din tabacheră, o țigară și și-o aprindea. Și, astfel, cu totul dedat actului său distrat de fumător, neglijă, din nefericire, să observe pe eleganta femeie ; altfel, ar fi băgat de seamă,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

după expresia feţei, că o absorb gânduri foarte grave şi s'ar fi născut şi într'însul bănuieli. Dar nu observă nimic, aşa că nu se putu pune în gardă, ferind schimbarea rolurilor, adică de unde, până acum, el lua un interogator secret, din acest moment dânsul era interogat în secret.

Tot în aceeaş clipă, cu şiretenia-i diabolică, Miradora îşi zicea :

— Vrea să ştie dacă l-am întâlnit pe Mirmilar. Din nefericire, nu l-am văzut, nici urma nu i-am prins-o. Să i-o spun dar numaidecât şi, astfel, în cazul că raţionamentele mele sunt juste, nu va mai fi atât de circumspect în iscodirile sale şi nici întrebările mele nu le va suspecta.

Şi, reluând convorbirea, zise, râzând cu cea mai firească indiferenţă :

— Aşa e ! Dacă doamna Mitreş se arată aci cu Mirmilar, va fi dovadă evidentă că e între ei o înţelegere tăinuită.... Şi când crezi să vină frumoasa văduvă ? O ştii ?

Alexandru nu ştia nimic ; chestia cu legăturile amoroase dintre cei doi o inventase în interesul cauzei, ca să aducă vorba despre Mirmilar.

Răspunse totuş :

— Păi... peste vreo două săptămâni, cred.

— Eh, voiu fi tot aci atunci — vesti Miradora — şi, dacă vine şi Mirmilar, apoi nu

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

vor trece nici douăzeci și patru de ore și-l vom întâlni la cazino. Jocul de cărți e una din slăbiciunile mele : dovadă că, abia sosită eri, și am și jucat... Nu se poate ca Mirmilar, ca argentinean care se respectă, să nu joace... Așa că...

Și conchise cu un gest, pe care-l însoți de un râs lămuritor.

Tot mergând, în pas calm, și fumându-și țigara, Alexandru înghițise cu lăcomie cuvintele ei. Erau concludente. Și-și zise :

— E limpede : eri Mirmilar nu era aci, căci, dac'ar fi fost, l-ar fi văzut la cazino, unde desigur că s'ar fi grăbit să se ducă. Să fie oare azi ? Poate s'o fi oprit pe undeva și va fi sosit abia la noapte ! Eh, asta o s'o știe Filipache, după ancheta sa la gară și prin hoteluri. Bun... Pot s'o las acu'. Nu mai am ce afla dela ea. Și mai e nevoie să colind pe la vile... și nu mai am decât o jumătate de oră...

Avea dreptate în toate acestea ; atâta numai că, din imprudență, foarte firească, dealtminteri, față de ignorarea motivului prezenței Miradorei la Băile-Herculane, prea precipită despărțirea.

Graba aceasta, pe care el n'o ascunse îndeajuns, confirmă convingerea Miradorei.

— Am ghicit perfect, — își zise ea, după ce el se depărtă. A aflat dela mine că n'am

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

văzut aci pe Mirmilar. Asta-i singura informaţie după care umbla când hazardul m'a adus în calea lui. Şi, acum, o şterge, ca să-şi continue cercetările.

„E neapărată nevoie să-l urmăresc, ca să văd unde stă, unde merge, şi să profit de rezultatul investigaţiilor lui şi să plec şi eu când pleacă el... Căci, dacă-l descopere pe Mrimilar înaintea mea, proiectele mele sunt ameninţate să se năruie.

„Dar vorba e: cum îl urmăresc eu? Merge prea repede... şi eu am aerul că alerg... Şi apoi, s'ar putea să mă observe... Ce-i de făcut ?

Alexandru era departe de-acu'. Cotise după o aleie, şi curând-curând avea să dispară din raza vizuală a Miradorei.

Rămase locului, nehotărîtă, bătând nerăbdătoare din picior.

Deodată, tresări.

— A, am găsit ! — îşi zise.

La câţiva paşi, un băietan de ţăran ieşise de pe o aleie opusă, îndreptându-se, debunăseamă, spre unul din satele din împrejurimi. Sau, poate, era în serviciu la vreo vilă. Oricum ar fi fost, ea nu stete să cumpănească, ci, apropiindu-se de el, îi oferi un bacşiş gras, cu sarcina de a urmări pe Alexandru şi a băga de seamă la ce hotel intră.

Îl aşteptă cu indicaţiunile ce-i trebuiau, pe una din băncile parcului.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Două ore mai târziu, își termina dejunul și se întâlnea cu Eugen Coniţiu la micul bazar de jucării al depozitarului de ziare. Se instalară apoi la o cafea neagră.

— Jenică puiule, — îl răsfăţă ea, — mă iubeşti tu ?

Coniţiu era un băiat frumos, ca de treizeci de ani, de o nobleţe dubioasă, cu un trecut obscur, dar pe care relaţiunile ce se stabilesc la mesele de joc şi prin staţiunile climaterice sau balneare îl introduseseră oarecum în cercurile selecte. Era înalt, robust, îndemânatic la toate exerciţiile sportive, excelent stăpân pe arta scrimei, trăgător neîntrecut, jucător celebru de tennis. Miradora se simţise atrasă către el mai mult din senzualitate decât dintr'o pornire a inimii şi ţinea la dânsul ca la un viciu de care nu te poţi lipsi şi pe care trebuie neapărat să ţi-l satisfaci.

La întrebarea ciudată a frumoasei sale amante, Eugen răspunse, zâmbind :

— Desigur că te iubesc ! Şi o ştii prea bine. Imi pare că ţi-am dovedit-o în nenumărate rânduri. Deco dar întrebarea aceasta ?

— Fiindcă vreau să te rog să săvârşeşti pentru mine ceea ce, între oameni de lume, s'ar chema o infamie şi o laşitate.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Cuvintele acestea, rostite cu un accent de oţel şi hotărît, făcură pe frumosul Eugen să pălească.

Răspunse totuş, cu o voce ce se silea s şi-o facă glumeaţă :

— O, ce seriozitate pe tine, dragă Miradora !

— Dacă refuzi, — complectă ea, cu o tărie nedeghizată, — purced eu însămi la fapt, dar de azi înainte nu mai ai a te bizui pe mine...

Paloarea lui Coniţiu crescu. Pentru prima oară, amantă-sa îl ameninţa formal cu concedierea, dacă n'o ascultă. Şi a se certa cu ea, însemna, pentru el, să cadă iar în mizerie, să fie aruncat iar într'o existenţă periculoasă şi grea, de expediente.

Reflexiunile sale n'avură, dealtminteri, decât durata unui fulger.

Răspunse, cu zâmbetul pe buze :

— Dragă Miradora, îmi spuseşi : „purced eu însămi la fapt". Nu era nevoie de ameninţarea urâtă cu care ţi-ai însoţit cuvintele, ca să mă sileşti să mă hotărăsc : erau deajuns ele singure. Din moment ce vrei să faci tu însăţi ceea ce vrei să-mi ceri mie, e o dovadă c'o pot face. Ordonă deci !

Miradora aruncă o privire scânteietoare umilului ei sclav de ceasuri sentimentale şi, apoi :

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Cunoşti pe Alexandru Morescu ?

— Da, — răspunse Eugen. Am vorbit de câteva ori cu el, la sala de tir.

— Se află acum aici, la Băile-Herculane, amestecat într'o afacere pe care vreau să i-o stânjenesc. Trebuie să mai fie cu cineva, dar despre care nu mi-a vorbit. Şi desigur că vor fi venit cu automobilul, căci numai cu o maşină repede poţi duce la bun capăt afacerea despre care e vorba. A tras la hotel „Dacia", unde cu siguranţă că-i este şi automobilul.

— Fără 'ndoială ! — întări Eugen.

— Ei uite, trebuie să producem acestui automobil o avarie, dar o avarie care, deşi gravă, să nu-şi manifeste efectele decât mai târziu.

— Înţeleg, — zise Coniţiu. Vrei ca Morescu să poată porni...

— Da, — îl întrerupse Miradora,—fiindcă vom apuca şi noi, aproape imediat, pe acelaş drum caşi el.

— Dar după câţiva kilometri, — continuă Eugen, — să rămâie în pană, pe urma avariei.

— Exact, şi pentru o vreme cam lungă.

— Bun. Ştiu eu ce am de făcut... Dar o să fie cam greu... şi...

— Treaba ta să învingi dificultăţile ! — i-o reteză Miradora. Trebuie să reuşeşti.

— Fie, voiu reuşi... dar aş vrea, cel puţin, să ştiu şi eu...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Nimic mai mult ! — întrerupse ea.

Și, cum el, jicnit, se agită în scaun, Miradorei îi fu teamă că a împins prea departe autoritarismul. Făcu deci ochi dulci, zâmbi și, strângându-i amândouă mâinile, îi zise, cu o voce aprinsă, dar și blândă în acelaș timp :

— Jenică puiule, ai încredere în mine și execută ce ți-am spus. Dacă reușește afacerea aceasta, voiu fi mai bogată ca oricând... Și aș putea atunci să dobândesc orice, mă'nțelegi tu ?

— Bine, Mirușor dragă ! — zise Conițiu, convins.

Și adăogă sincer :

— Dacă mă iei pe coarda sentimentală, obții mult mai mult dela mine... Să mă apuc imediat de lucru ?

— Da, și, în vremea asta, achit nota și pun să mi se pregătească limuzina. Asculți tu ? E necesar să afli și dacă Morescu pleacă de-aci și la ce oră.

„Fă-ți valiza, până nu ieși.

„Trimit eu pe Zamfir la tine, să ți-o ia. Și achită și tu ce ai de plătit. Ai parale ? Nu... Uite, ține !

Și Miradora alunecă în mâna prietenului ei câteva miiare pe cari le scosese din poșetă.

Apoi reluă :

— Hai, du-te repede ! Imediat ce vei fi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

isprăvit şi vei şti ce trebuie să ştii, vino de mă vesteşte. Şi, cum pleacă Morescu, pornim după el.

— Perfect !

Eugen aruncă o privire repede în juru-i, se depărtă şi merse drept spre hotelul „Dacia".

Se urcă în holl-ul din etajul al doilea, îşi scoase pălăria şi mânuşile şi luă o gazetă, ca orice vilegiaturist cu locuinţa la acel hotel şi caşicum ar fi aşteptând pe cineva.

Apoi, după câteva minute, se sculă şi, cu capul gol, se duse la garaj, străbătând coridoarele interioare, ca orice client al hotelului, care are un automobil adăpostit la garaj şi se duce acolo să se convingă de starea lui.

Nu erau decât trei maşini şi niciun supraveghetor. Poarta exterioară era închisă.

— Nimeni ? — murmură Eugen. Cum să ştiu eu care e ?

Dar imediat recunoscu una din cele trei maşini.

— Uite „Tunul". Nu mă'nşel : e automobilul fostului inspector Filipache. Nu există om, la club, care să nu cunoască celebra maşină de o sută cai putere. Vasăzică, e aici Filipache !...

Deodată, o ideie îi străfulgeră prin minte.

— Imi pare, precât am auzit, că Morescu

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

frecventează cu Filipache aceeaș sală de arme... Nu cumva ?... Eh, asta ar avea haz ! la să cercetez și eu lista pasagerilor și să iscodesc pe portar.

Fu treabă de câteva minute.

Și, din clipa în care fu sigur că Morescu și Filipache veniseră din București cu același automobil, că șoferul fostului inspector nu era la hotel și că stăpânu-său, deasemeni, ieșise cu Morescu, Eugen înțelese că a câștigat partida.

Se înapoiă la garaj. .

— Tot nimeni, — murmură el. Minunat. Să ne grăbim. O cantitate de apă în rezervorul de benzină, și s'a făcut !... Or parcurge câteva zeci de kilometri, după care, imediat ce vor începe „rateurile", vor fi siliți să oprească, alarmați de pocăniturile motorului. Și timpul ce li-l vor răpi diferitele operații de înlăturare a defectului îl vom profita noi.

In fundul garajului se afla o ladă imensă, plină cu nisip foarte subțire, destinat să fie presărat pe pardoseala de ciment, ca s'o curețe de noroiul, uleiurile și grăsimile ce o murdăreau în fiecare zi, iar alături niște căldări cu apă în același scop.

Eugen ridică una din ele și, cu graba tâlharului care se teme să nu fie surprins, o deșertă în rezervorul de benzină.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Apoi, șterse cu îngrijire orice urmă ce ar fi trădat că a umblat cineva pe-acolo și ieși.

Când să intre în holl, ca să ia din nou gazeta și să mediteze la mijloacele de a afla dacă Morescu și Filipache pleacă din Băile-Herculane chiar în ziua aceea, auzi o voce cunoscută strigând în vestibul, jos :

— Nu e aici șoferul meu ?

— Filipache ! — murmură Coniţiu.

Și se piti după o colonadă, de unde auzi pe portar răspunzând respectuos :

— Ba da, domnule, tocmai veni ; trebuie să fie în camera sa. Să-l chemăm ?

— Da, numaidecât ! Și să-i se facă nota !

— A mea deasemeni ! — adăogă o voce pe care Eugen o recunoscu ca a lui Morescu.

— Sunt dumirit, — își zise el. Se pregătesc de plecare. Dar sunt jos și nu vreau să mă vadă... A, ia s'o șterg eu prin dos !

Și, cu pas iuțit, se grăbi să meargă să raporteze Miradorei, care-l aștepta în holl-ul hotelului Ferdinand, îmbrăcată în costum de călătorie.

O salută ceremonios și, cu jumătate glas, o înștiință :

— S'a făcut. Și pleacă acum. Automobilul lor e o trăsură-sport, de o sută cai putere, cu caroserie ascuțită, ca pentru marile concursuri, vopsit roșiu și doar cu două locuri la spate.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Bun ! — răspunse Miradora. Valiza ta e în mașina mea. Așteaptă-mă lângă pod, în direcția hotelului Dacia.

El ieși, supus.

Zece minute mai târziu, o frumoasă limuzină de turism, cu un fecior lângă șofeur, se oprea, cu motorul hărăind, în fața poștei, în dosul unui șir de alte mașini, cari își așteptau acolo, ca deobiceiu, clienții, împrăștiați, fie pe șosea, fie la cazino.

In fundul limuzinei, Miradora și Eugen stăteau unul lângă altul.

— Aici — zise ea — nu riscăm să fim văzuți. Sunt prea multe mașini, ca să se observe a mea.

— Așa este ! — aprobă Conițiu. Ai dat ordinele cuvenite șofeurului ?

— Da. I-am transmis lui Ștefan descrierea ce mi-ai făcut-o. Știe că are de urmărit un automobil foarte mare cu două scaune în dos, imediat ce va ieși dela hotel „Dacia".

— Perfect, Mirușor ! Ai o memorie bună.

— Foarte bună. Și, precum vezi, nici ceea ce-mi spuseși nu mi-a vătămat-o, deși nu pot tăgădui că m'a cam turburat. Filipache cu Morescu !.... Filipache e foarte isteț. Nu e glumă să lupți cu el, și vom avea de luptat. Jenică ! Dar nu șovăi niciun moment. Să reușesc numai și....

— Sper — întrerupse Conițiu — că mă

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

vei pune în curent cu afacerea, căci, altfel. dacă nu știu nimic, nu ți-aș putea ajuta destul de eficace.

— M'am gândit și eu la asta. Ai dreptate: trebuie să-ți dezvălui și ție totul. Ascultă deci !

Și Miradora îi povesti tot ce știa despre răpirea Elizei de către Alfons de Mirmilar, fiul lui Trefalidi, dându-i să citească și scrisoarea pe care o furase de pe biroul bancherului. Și încheiă :

— Înțelegi tu, Jenică ? Trebuie să împiedicăm pe Morescu și Filipache s'o descopere pe Eliza și, deasemenea, nici să aresteze pe Mirmilar, căci, altfel, dacă se întâmplă și una și alta, scrisoarea asta n'ar mai avea pentru mine nicio valoare.

„Dimpotrivă, atâta timp cât Mirmilar este liber și o are pe Eliza la dânsul, iar eu știu unde se află, sunt stăpână pe soarta lor și onoarea lui Trefalidi.

„Ca să-mi câștige tăcerea și să nu pun pe Filipache, și chiar pe Morescu, pe urmele lui Mirmilar, și, totdeodată, să-i predau scrisoarea asta, care e un document teribil, Trefalidi e înstare să plătească oricât.

— Și cât îi vei cere ? — se interesă Eugen, cu un fulger în ochi.

— Șase milioane ! — răspunse Miradora rece.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Şi momeala sumei era aşa de mare, că femeia aceasta, nebună după lux şi plăceri, nu-şi da seamă de infamia la care se coborîse : ea, nobila Miradora Zimoianu.

. . . . . .

In vremea aceasta, altă convorbire urma la hotelul „Dacia" către care sta cu ochii aţintiţi Ştefan, şofeurul nevestei directorului societăţii „Jupiter".

Singuri în fundul holl-ului dintâiu, Alexandru şi Filipache aşteptau pe Mitică să vie să le spuie că „Tunul" e gata de plecare.

Rezultatul anchetei lor era negativ.

Trebuiau dar să plece pe dată, căutând să reia pista pe care o părăsiseră.

Era două după-amiazi când formidabila maşină de o sută cai putere ieşea dela hotel. Mitică sta la volan, iar Filipache şi Morescu în confortabilele scaune din spate.

După un viraj îndrăzneţ, „Tunul" se avântă pe drumul spre Orşova, de unde apoi să coboare spre Craiova.

In lunile de vară, regiunea aceasta a Banatului e aşa de des brăzdată de escursionişti, că automobilele circulă pe-acolo numeroase.

Filipache şi Alexandru nu deteră dar nicio atenţiune unei limuzine care venea după ei,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

la două-trei sute metri distanță. Fără îndoială că ar fi lăsat-o cu mult în urmă, viteza „Tunului" fiind cu greu egalată de o mașină de turism de felul acelei limuzine. Dar, la povârnișul Palotei, Mitică fu silit să schimbe viteza, simțind, pedealtăparte, și „rateuri" la un cilindru.

Crezu însă că s'a înșelat și, tot coborînd panta, își concentră întreaga atențiune schimbării de viteză. Apoi însă, când fură la șes și grăbeau spre Filiași, constată „rateuri" la doi cilindri și apoi generalizându-se. Rămase extrem de mirat, întrucât „Tunul" era întreținut cu o grijă meticuloasă.

Și mirarea accasta fu așa de mare, că nu se putu opri să n'o împărtășească stăpânului.

Întorcându-și capul pe jumătate și neîncetând să supravegheze, cu un ochiu, șoseaua prăfuită, strigă :

— Domnule, domnule !

— Ei ce ? — întrebă Filipache.

— E ceva neregulat la carburator.

— Fugi de colo ! — esclamă fostul inspector de poliție, și mai mirat decât șofeurul. Văd că mergem foarte bine...

— Da, dar motorul pocăne într'una și desigur că cilindrii nu mai funcționează regulat.

— Ei, asta nu prea mă 'ncântă! O fi vreun

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

început de avarie. Dar o mai ducem noi, sper.

— N'ar fi nimerit să ne oprim ca să cercetăm ?

— A, nu ! Vei avea tot timpul la Călimănești.

— Bine, domnule !

Și, resemnat, dar neliniștit, șoferul continuă cu viteza redusă.

Foarte redusă, vai, iar cum le apăru în zare Craiova, fură nevoiți să se hotărască la o zăbavă, fiind esclus să poată înainta, în poticnelile funcționării.

Poposiră la garajul Leonida, unde, pe când Filipache și Alexandru se dedau la diferite dibuiri în problema ce-i preocupa, Mitică examina motorul și mecanismul „Tunului" ; nu-i fu greu să descopere apă în carburator, ceea ce necesita schimbarea totală a benzinei.

La aceeaș oră, o limuzină traversa capitala Olteniei, fără a se opri însă ; șoferul putuse, totuș, observa că mașina de o sută cai putere, pe care o urmărea dela Băile-Herculane, intrase într'un garaj.

Micșorase viteza, în incertitudinea dispoziției ce avea să-i se dea, când, prin cornetul acustic, al cărui pavilion se deschidea foarte aproape de urechea sa, auzi o voce poruncindu-i să nu mai staționeze deloc pân'la Govora.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Era vocea Miradorei Zimoianu.

Vicleana femeie calcula exact că Eliza cu Mirmilar n'aveau ce să caute la Craiova.

— Ei sunt la Govora, la Călimănești sau la Ocna-Sibiului,—argumentă ea lui Eugen. Fără 'ndoială că, de'ndată ce mașina-i va fi repusă în stare de funcțiune, Filipache le va găsi urma. Să ne străduim însă s'o găsim noi înaintea lui. Câteva ceasuri, în orice caz, le avem câștigate. Mergem la Govora. Ne interesăm pe la hoteluri, pe la cazino, și ocolim potecile din centru. Iar dacă nu găsim nimic, ne repezim la Călimănești și, după cercetările de rigoare, la Ocna Sibiului, în presupunerea că rămân infructuoase. Filipache va urma același itinerariu, dar noi vom avea în avantagiul nostru orele pe cari el le-a pierdut.

Precum vedem, nu raționa greșit, și mergea către Alfons și Eliza, călăuzită mai ales de instinctul ei, ca un ogar după vânat. Dar nici Filipache nici Alexandru n'aveau să întârzie prea mult ca să apuce spre Ocna Sibiului, căci, după golirea carboratorului și primenirea benzinei din rezervor, ancheta ce fostul inspector o întreprinse la Govora și Călimănești îl duse la descoperirea, în această din urmă localitate, a proprietarului automobilului ce fusese închiriat unui tânăr

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

foarte oacheş" şi unei „fete foarte blonde" să-i ducă la Ocna Sibiului.

Dar, pe când Filipache şi Alexandru ajutau lui Mitică să toarne benzină nouă în rezervor, iar Miradora şi Eugen colindau aleiele de brazi dela Govora, Eliza şi Alfons sburau spre Brăila, cu automobilul lui Abdul Bey.

Totuş, un fapt avea să modifice direcţia urmăririi, dând, în curând, lui Filipache şi Alexandru un punct de câştig asupra Miradorei, cu toată vicleniа şi perfidia ei.

Căci dânşii fură cei dintâi sortiţi să cunoască în parte soarta Elizei, şi aceasta datorită unei drame neprevăzute...

Noaptea aceea trebuia dar să fie punctul de plecare al unor evenimente de un interes pasionant, fiindcă în aceeaş noapte, la Bucureşti, Aurelia se dăduse definitiv lui Şerban Zimoianu.

Dar Tinculina ?

Neştiutoarea dormea somnul pudoarei, al virtuţii, al iubirii curate, în odaia albă şi cochetă ce-i rezervase madam Andreiescu. Dormea !... Dar în aceeaş noapte, într'altă cameră, o intrigă infamă se ţesea împotriva ei, a dragostei şi fericirii ei !

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAPITOLUL 6

Complicități criminale

In acea seară de Iulie, după ce cinase în chichineața din dosul prăvăliei sale din strada Ceairului și după ce trimisese acasă, ca deobiceiu, pe femeia care-i venea dimineață două ceasuri, iar seara un ceas, spre a-i face patul și a-i prepara masa, Zaharia, negustorul de vechituri, încuiă pe dinăuntru ușa magazinului, peste ale cărui geamlâcuri și lăsase obloanele ; răsuci de două ori cheia în broască, mai puse două zăvoare enorme și, supremă precauțiune împotriva hoților, întinse deacurmezișul ușii două fiare groase și lungi, încrucișându-le și înțepenindu-le de zid cu niște cârlige enorme cu închidere automată.

Apoi, își puse pălăria-i de pâslă și-și strecură în buzunarul din dreapta al hainei un revolver browning cu șapte cartușe.

Stinse, în urmă, lampa atât din magazin, cât și din fundul prăvăliei, și, servindu-se doar de lumina unui felinăraș ce-l aprinsese, intră într'un fel de cocioabă care constituia camera sa, deschise un dulap, se băgă în el și, imediat, se pomeni într'o curte murdară, înconjurată de patru case.

Căci fundul dulapului consta dintr'o ușă

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

secretă, construită în zidul imobilului al cărui proprietar era Zaharia, care se servea de ea oridecâteori ieșea noaptea. Fiind văzut închizând pe dinăuntru ușa prăvăliei ce da în stradă, îl credeau acasă... Când colo, el ieșea prin dos, pe o ușă secretă, într'o curte întunecoasă și pustie, ce comunica, printr'un șanț plin de murdării, cu un maidan de pe șoseaua Iancului.

Insfârșit, ca ultimă precauțiune, ușa secretă, văzută din curte, părea a fi a unei pivnițe, rezistentă încă, dar veche și condamnată de multă vreme.

Precum vedem, taica Zaharia era un om prudent.

Cum fu afară, se îndreptă spre maidan, străbătu locul viran, o luă pe câmp, ocoli niște bordeie și se pomeni pe prelungirea bulevardului Ferdinand.

Fără să se grăbească, cu pas măsurat, dar susținut, își continuă drumul spre strada Dr. Obedenaru.

Apucă pe stânga și se opri însfârșit, după câțiva pași, în fața unei case izolate, luminată, tocmai în dreptul ei, de un felinar, la pâlpâiala căruia puteai citi, pe o firmă înfiptă în ușă :

La veselul Paraschiv. Magazin de coloniale.

Prăvălia avea, în noapte, un aspect sini-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

stru, cu înfăţişarea-i de dughiană dela ţară, iar odăile de deasupra, indicate de vreo trei ferestruici, păreau nelocuite. De nicăeri nu se abătea nicio dungă de lumină şi peste tot domnea tăcere desăvârşită.

Era o noapte plăcută, dulce, o adiere uşoară aducea miros de iarbă de prin împrejurimi, amestecat cu miresme de salcâm.

Dar Zaharia n'avea nicio dispoziţie pentru farmecele firii, precum nu-l preocupa nici aparenţa pustie şi tăcută a casei.

Urcă fără şovăire cele două trepte din faţă şi bătu în mod special în oblonul dela uşă : o lovitură, apoi două apăsate, încă una şi, ca încheiere, trei repezi.

Uşa se întredeschise, fără ca, totuş, să se ivească nici cea mai mică urmă de lumină.

Zaharia se furişă înăuntru şi uşa se reînchise imediat.

Fără a greşi drumul, sau a se împiedica, străbătu băcănia, în fundul căreia altă uşă se deschise, de unde, de astădată, venea lumină. Trecu pragul şi zise :

— Bună seara, băieţi !

— Bună seara, taică Zaharia ! — îi răspunseră douăzeci de voci plictisite sau bete.

Închipuiţi-vă o sală perfect pătrată, având, la stânga, o tejghea de ţinc, în dreptul căreia se înşirau, în nişte rafturi lipite de zid, rânduri de sticle de diferite mărimi şi pahare.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistamsrivania.ro/mdrr1901-1932

După tejghea, în picioare, stăpânea un uriaș, cu mânecile suflecate, cu cămașa desfăcută la piept, scoțând la iveală un gât de taur, care susținea un cap de buldog : era „Veselul Paraschiv", Paraschiv Cârnu, patronul localului... Lângă el, ședea o femeie slabă, uscată și neagră, împletind la ciorapi : coana Nastasia, „frumoasa Tăsica", cum îi ziceau clienții, dar care nu era frumoasă deloc, lar alături de ea, o fată de șaisprezece-șaptesprezece ani, palidă și plăpândă, cu o față drăguță, dar brăzdată de o expresie de durere, ștergea la pahare : era Ileana, nepoată și servitoare în același timp, orfană crescută de milă, o adevărată martiră în capul căreia se spărgeau toate.

In sală, șezând pe niște scaune fără spetează, la niște mese unsuroase, vreo douăzeci de indivizi : cincisprezece haimanale și cinci prostituate, mai toți tineri, beau, fumau, jucau cărți...

La apariția negustorului de vechituri, toată lumea îi spusese „bună seara", dar nici unul nu se ridicase să-l întâmpine.

Fără îndoială că cinstitul Zaharia din Cearirului era un client asiduu al acestei spelunci de prostituate și apași, aproape neluată în seamă de organele polițienești.

Alunecând printre mese, Zaharia merse drept la tejghea și, sprijinindu-se într'un

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

cot, întinse cealaltă mână lui Paraschiv, întrebându-l :

— Panea e aci ?

— Nu, n'a venit încă.

— Totuș, mă'nțelesesem cu el să fie la nouă — se îmbufnă Zaharia — și e nouă și douăzeci acum.

— Iartă-l și d-ta, taică Zaharia. Mi se pare că Fifi vrea să-l lase, așa că și-a pus de gând s'o pândească, s'o aducă aci și să-i tragă, în fața tovarășilor, un zavrac cumsecuvine.

..M'a și rugat să-ți spun să binevoiești să-i faci onoarea să-l aștepți.

..Chiar astea sunt cuvintele lui. Eh, are creștere Panea ăsta ! Când îl auzi vorbind, ai crede că e neam de boier. Zău așa, să mă ia dracu !

— Bine, îl aștept.

— Cu ce să te servim ? Un șpriț ? Sau să fie vinu' semplu ?

— Nu, cu un șpriț.

Și negustorul se instală la o masă neocupată, tocmai în fundul sălii, în colț, la stânga tejghelei.

Era mult apreciat în mediul acesta de pungași și prostituate. El cumpăra produsul furturilor lor, negociând în străinătate vânzarea titlurilor de rentă ce se găseau, adesea, în sacul cu pradă. Isteț, șiret, prudent, era

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

sigur de discreţiunea tuturor acestor banditi. Intr'adevăr, când ieşeau dela Văcăreşti, le împrumuta bani ca să aibă cu ce trăi, până la o nouă spargere. El nu era numai tăinuitorul bandei adunate aci şi cel care-o ajuta la nevoie, dar şi bancherul ei şi, oridecâteori vreunul făcea o bună lovitură, care-i aducea o sumă relativ importantă, o depunea, dacă era prevăzător, în mâinile lui Zaharia, care-i plătea, scrupulos, dobânzile cuvenite, rambursându-i capitalul la opt zile după cerere.

Şi, astfel, conducea trei afaceri dintr'odată. Mai întâiu, era onorabilul negustor din cartierul Pantelimon, având, totdeodată, încă o prăvălie în miezul Capitalei, pusă sub supravegherea soru-si ; bine cunoscut pe piaţă şi în lumea negustorilor de lucruri vechi, se bucura de o excelentă reputaţiune de cunoscător.

Apoi, se ocupa cu plasamente de valori şi operaţiuni de bursă, cu colaborarea unui bancheraş foarte detreabă.

Şi, însfârşit, era intermediarul unei bande de hoţi ; dar numai aceştia îi cunoşteau această a treia calitate, şi niciodată nu i-ar fi trecut prin minte comisarului circumscripţiei de care-i depindea domiciliul sau vreunui agent al Siguranţei că taica Zaharia, activul şi onestul domnu' Zaharia, negustorul atât

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

de stimat din strada Ceairului, cartierul Pantelimon, sau din Hanu-cu-Teiu, era şeful ocult şi bancherul unei organizaţii de bandiţi, care, nici ea, dealtminteri, nu era încă cunoscută de poliţie.

Banda, care se intitula : „Cocoşeii din Pantelimon", exista, astfel, de doi ani, propăşind sub autoritatea nediscutată a lui Codin Panea, dar în realitate comandată, inspirată, îndrumată şi, uneori chiar, subvenţionată de taica Zaharia.

Acesta era bătrânul care iubea pe frumoasa şi virtuoasa Tinculina cu o pasiune profundă şi brutală, senilă, despotică şi lipsită de scrupule.

Tocmai îşi termina de băut sprițul, când la uşa din stradă răsunară loviturile convenite.

Ca prin farmec, cei din sală încetară să vorbească ; toate capetele se întoarseră spre uşă şi toate mâinile drepte dispărură în buzunarele pantalonilor, încleştând revolverul sau cuţitul.

Dar Paraschiv, în picioare după tejghea, numărase loviturile şi le observase ritmul. Şi zise, cu vocea-i unsuroasă :

— Nu-i un sticlete. E un camarad. Pun rămăşag că-i Codin.

Şi, ridicând mâna, prinse o funie ce atârna deasupra capului său şi trase cu putere.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Ușa de afară se deschise și se închise la loc. imediat.

Atunci abia mâinile ieșiră din buzunare ; pusă în mișcare de un resort puternic. ușa se închisese automat și, fiindcă rămăsese deschisă un răstimp foarte scurt, era dovadă că doar una sau două persoane intraseră. Așa că, chiar să nu fi fost noul venit un „camarad". încă sosirea sa nu prezenta niciun pericol.

Ușa camerei de consumație se deschise și apăru un bărbat, urând :

— Bună seara !

Toți îi răspunseră.

Și. împingând înainte-i o fată, care intrase în același timp cu el, se îndreptă spre fund. unde, de îndată ce se obișnui cu lumina, zări pe taica Zaharia.

Cam mărunțel, cu înfățișare de acrobat. mai mult slab decât gras, dar cu umeri largi. sprinten, mlădios și voinic. omul acesta era Codin Panea, zis „Cocoșelul". Avea un cap destul de fin. dar cu expresie sinistră, cu niște ochi verzi, crunți, reci, părul roșiu și mustața netunsă. de aceeași culoare, și bărbia ascuțită. Fata, o ochișică tare drăguță, ca la douăzeci de ani, admirabil legată, de statură mijlocie, cu aerul energic, era amanta-sa, Sofița Florescu, poreclită Fifi sau Țiganca, deși n'avea nicio legătură cu neamul

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

nomad, dar din cauza negrelii de corb a podoabei ei din cap.

Perechea şezu în faţa lui Zaharia.

După ce-şi strânseră mâinile şi Codin comandase lui Paraschiv două mastici, negustorul remarcă, cu oarecare asprime :

— Ai întârziat cu o jumătate de oră şi ştii că nu-mi place asta...

— Apoi iartă-mă şi d-ta, taică Zahario, — se scuză fostul acrobat. Fifi e de vină.

— Ştiu ! — recunoscu negustorul de vechituri.

Şi, uitându-se la fată, adăogă, încruntând sprâncenele :

— Da'ce mi s'a spus de tine ! Vrei să-l laşi pe Codin ?

— Da. — răspunse Fifi, fără şovăire.

— I-oi-te drace ! Şi dece ?

— Prea mă mardeşte.

Şi frumoasa fată, sumecându-şi, cu un gest viu, mâneca dreaptă până la umăr, îi arătă braţul acoperit de vânătăi.

— Ia te uită numai ! Pentru un „gri" (da) ori pentru un „nix" (nu'), mă jumuleşte (mă znopeşte în bătăi).

Taica Zaharia o mustră părinteşte :

— Mai întâiu, fata mea, ştii prea bine că v'am interzis să întrebuinţaţi limbajul secret, fiindcă riscă să ne trădeze, deoarece toţi agenţii şi inspectorii dela Siguranţă îl înţe-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

leg astăzi. Nu uita asta, dacă vrei să rămânem prieteni.

Și, întorcându-se către Panea :

— Iar tu, flăcăule, ești un idiot. Când ai ca amantă o fetișcană ca Fifi, amorezată de tine până la sminteală, și deșteaptă, și îndemânatică, și curagioasă... o respecți, iar nu o bați. Dacă urmezi totașa, Codine, apoi stricăm prietenia.

In gura negustorului, debunăseamă că amenințarea aceasta va fi având un înțeles grav, căci Panea păli și bodogăni, cam ulnit:

— Bine-bine, taică Zahario. Nu mă mai ating de ea. Dar, înțelegi și d-ta, dacă se tot fălește că vrea să mă lase și eu o aflu, de ! nu sunt nici eu de piatră, căci țiu la ea.

— Eh, dacă-i așa, sărutați-vă ici, în fața mea, să vă văd eu, — ceru negustorul, — și s'a isprăvit cu chestia asta, odată pentru totdeauna !

Veseli și fericiți, apașul și ștrengărița se sărutară pe gură și, în mijlocul aplauzelor și hohotelor de râs ale celor prezenți, Paraschiv strigă :

— Trăiască pacea și fericirea în căsnicie !

Cu glas sec, Zaharia vorbi apoi :

— Bine, copii. Paraschive, ocupă-te de nevastă-sa. Și voi, ceilalți, vedeți-vă de ale voastre. Eu am de vorbit cu Panea într'o

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

afacere sentimentală, care mă priveşte numai pe mine.

Ordinul fu înţeles pe dată. Apaşii şi fetele se întoarseră cu spatele către negustor, iar Paraschiv se prinse la vorbă cu Nastasia.

— Codine, — zise Zaharia, punându-şi coatele pe masă, — uite pentru ce am voit să te întâlnesc astă seară. In două cuvinte : iubesc o fată, dar care e logodită. Trebuie înlăturat logodnicul şi de pus mâna pe fată. M'am gândit la tine. Dacă faci treaba, ai cincizeci de mii de lei. De prisos să-ţi atrag atenţia că trebuie să fie un accident, iar nu o crimă.

— Aprobat şi parafat ! — făcu acrobatul, încântat de mărimea sumei oferite. Dar Fifi poate să audă ?

— Negreşit. Ne va fi chiar de folos.

— Bun ! Aştept dar indicaţiunile necesare.

— Uite : deocamdată nu e nevoie să te ocupi de domnişoara ; voiu vedea mai târziu dacă intervenţia ta e trebuincioasă. Să discutăm despre logodnic. Il cunoşti, căci te-a căutat. E doctorul Calomfireanu.

— N'are face ! Şi ai vreo ideie, taică Zahario ?

— Fireşte. Am născocit ceva care ar fi un accident, un simplu accident, şi de aşa natură că se va constata moartea fără să nască cea mai mică bănuială, aşadar fără să pro-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

voace cea mai mică anchetă polițienească sau judiciară.

— Eh, taică Zahario, — esclamă Codin cu admirație fățișă, — dșta ești maestrul nostru al tuturor. Vorbește! Sunt numai urechi.

— Și eu deasemeni! — murmură Fifi, ai cărei ochi negri exprimau o atențiune încordată.

— E foarte simplu, o repet, — reluă negustorul, fără a se arăta prea măgulit de admirația banditului și a țiitoarei sale. Mâine seara, tu, Codine, aranjezi astfel treburile ca să iei, cum se zice, luleaua neamțului. Bei, fumezi, te prefaci bolnav și te întinzi în pat, în odaia ta dela hotel Solacolu, unde toți te cred acrobat cinstit și liniștit și, actualmente, fără angajament.

— Dar tocmai se repară acum hotelul, — obiectă Panea. Par'că e un șantier.

— Perfect! Tocmai pe asta îmi bizui planul. Balustrada nu s'a pus încă la scară, nu-i așa?

— Nu.

— Și tu tot sus stai, pe stânga, aproape de scară?

— Tot.

— Eh uite: mâine seara, la nouă. Fifi vine să-ți facă o vizită și te găsește bolnav în pat. O trimiți după doctorul Calomfireanu.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Se duce şi se înapoiază cu el, aprinde lumânarea pe care o va fi lăsat jos la scară şi conduce pe doctor, tot sfătuindu-l să fie cu băgare de seamă pe scară.

„După aia, intră cu ea în odaia ta. Te va examina, îţi va zice, glumind, că eşti chefuit, îţi va prescri un purgativ şi se va grăbi să plece.

„Fifi va lua sfeşnicul ca să-i lumineze pe scară, caşi la venire.

„Tu, în vremea asta, te dai uşurel jos din pat...

„In capul treptelor, Fifi va găsi un pretext oarecare ca să-l reţie un minut-două şi, tot vorbind, va face, ca în neştire, un gest, ce va stinge lumânarea.

„Tu, Codine, te vei fi apropiat, între timp, cu paşi de lup, te loveşti ca din întâmplare de el, iar Fifi strigă : — Băgaţi de seamă, domnule doctor !

„Dar e prea târziu, căci, cu uşoara ta îmbrâncire, l-ai şi zvârlit de pe scară şi, dacă nu-şi frânge gâtul, lovindu-se de pereţi, în dreapta şi'n stânga, dar nici teafăr n'ajunge jos, unde cu siguranţă că-şi va zdrobi creierii de pardoseala de piatră.

„Fifi aprinde imediat lumina, scoboară, dă alarma. Tu te instalezi iar în pat, de unde nu te mişti, cu toată neliniştea ce ar fi să-ţi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

provoace țipetele lui Fifi, fiindcă ești prea beat ca să te ții pe picioare.

„Jos, patronul sau portarul hotelului alergă la fața locului. Ridică pe doctor. E mort probabil. Iar dacă, printr'o întâmplare într'adevăr extraordinară, mai respiră și poate înțelege ce se vorbește, va auzi pe Fifi explicând că a voit să-l apuce de braț, ca să-l reție, iar doctorul, la rându-i, va crede că îmbrâncirea va fi provenind dela această mișcare instinctivă a Sofiței... Scurt și cuprinzător: nu-i va trece niciodată prin minte cea mai mică bănuială, deoarece nu știe că mă cunoști și, dealtminteri, nimic nu-l poate face să creadă, deși a fost o mică ceartă între mine și el, că țintesc la viața sa.

„Afară de asta, e nouăzeci la sută sigur că un om căzut pe o pardoseală de piatră, dela înălțimea chiar a unui etaj, nu poate nici vorbi, nici scrie, nici chiar gândi, în cazul că n'ar fi încă mort.

„Asta-i afacerea, Codine...

Urmă o lungă tăcere. Cei doi tineri ascultaseră pe taica Zaharia cu o atențiune aproape religioasă.

Insfârșit, apașul zise:

— E o lovitură frumoasă.

— Și incusită! — complectă Fifi.

— Și care vă va aduce cincizeci de mii de lei puișorilor! — adăogă negustorul.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Așa e, — întări Panea serios, — dar și meritată. Ne-am înțeles, taică Zahario. Mâine, la zece, doctorul Calomfireanu va fi încetat să mai trăiască. Și banii ?

— Primești poimâine douăzeci și cinci de mii de lei, dacă e mort.

— Și dacă nu ?

— Îi primești când va fi, ceea ce nu poate să întârzie, după o astfel de cădere.

— Dar asta nu e decât jumătate, — murmură Fifi.

— Perfect ! — recunoscu Zaharia, cu un zâmbet sinistru. Dar și moartea doctorului nu e decât jumătatea afacerii.

— Vasăzică, restul ? — întrebă Codin.

— Îl vei primi peste opt zile, în intervalul cărora, îmi vei ajuta, cu Fifi, dacă va fi nevoie, să răpim domnișoara.

— Așadar, precât înțeleg, după opt zile, fie că domnișoara e a d-tale, fie că nu, primesc ceilalți douăzeci și cinci de mii de lei.

— Exact. Nu mă codesc să vă fac promisiunea aceasta, fiindcă știu că, în decursul acestor opt zile, atât tu cât și Fifi veți depune toate sforțările voastre ca să câștig complect partida. Dacă pierd, voi tot vă veți fi îndeplinit sarcina, așa că, în presupunerea chiar a unei nereușite, încă buna voastră voință va fi răsplătită.

— Și te rog să crezi că te poți bizui pe

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

noi ! — asigură Panea. Trebuie însă să ne gândim la toate. Să presupunem... nu e tocmai probabil, dar însfârșit, să presupunem, totuș, că doctoru' e numai rănit și se vindecă...

— In cazul acesta, drăguțule, nu te alegi cu nimic ! — o reteză scurt negustorul.

— Păi nu e drept, socot eu ! — replică Panea hotărît, deși tot respectuos. Eu și cu Fili vom fi urmat întocmai instrucțiunile d-tale, cașicum doctorul ar fi murit.

— Fără 'ndoială ! — ripostă Zaharia. Dar cum eu nu voiu fi profitat cu nimic, nu înțeleg dece ați profita voi. Suntem tovarăși, dar pe când eu risc cincizeci de mii de lei, tu nu riști nimic. Nu voiu da banii decât dacă cel puțin primul obiectiv e atins, adică dacă doctorul îmi dispare din cale... Iar de nu, va fi o afacere totașa de pierdută pentru tine cași pentru mine, atâta tot... o afacere pe care, dealtfel, o putem reîncepe, în aceleași condițiuni, dar alte împrejurări...

— Domnu' Zaharia are dreptate !—aprobă cu gravitate Fifi.

Codin încruntă sprâncenele, dete din umeri și murmură :

— Așa este !

— Suntem dar de acord ? — reluă negustorul.

— Acceptat !

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania/mdrr1901-1932

— Minunat ! Vasăzică, poimâine, dela opt dimineaţa...

— Unde ?

— La mine la prăvălie. Vii ca spre a-mi vinde buleandra ta de acrobat, după ce ţi-ai copt beţia. Mai ai buleandra aceea ?

— Da.

— Eh, perfect atunci !

Şi Zaharia se sculă. Fifi şi Codin îl imitară. Fuseseră atât de preocupaţi de combinaţia propusă, că uitaseră cu totul de mastici.

Fifi o observă şi amândoi le goliră dintr'o înghiţitură.

Apoi, se îndreptară spre tejghea, unde negustorul plăti pentru toţi.

Dar, făcând aceasta, nu băgă deloc de seamă că Ileana, oropsita Leanca, îl privea, dintr'un colţ întunecos de după tejghea, cu o expresie de nespusă oroare.

După ce strânse mâna lui Paraschiv şi salută, cu o mişcare din cap, pe Nastasia, răspunse, zâmbind, la respectuosul „bună-seara" al „Cocoşeilor din Pantelimon" şi al celor patru gagice ale lor, şi porni spre uşa din faţă, însoţit de Ţiganca şi Panea.

In băcănie, cei trei actori ai crimei oribile. uneltită cu atâta răceală şi mişelie, îşi strânseră mâna, schimbând o ultimă privire de

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

sinistră înțelegere, după care, ușa exterioară deschizându-se, negustorul ieși.

Afară, aruncă o ochire la dreapta și la stânga, umblând tot în umbra unghiului ce-l forma zidul.

Apoi, tăcerea, singurătatea și întunericul alungându-i orice îngrijorare, porni spre domiciliu.

Și avarul care era într'însul își zicea furios :

— Ar fi trebuit să le ofer mai puțin. Au primit imediat, nici nu s'au tocmit. S'ar fi învoit și cu treizeci de mii, poate chiar numai cu douăzeci și cinci...

Dar dragostea monstruosului criminal pentru frumoasa și dulcea Tinculina domina glasul propriei sale zgârcenii, și, cu o oribilă voluptate, șeful de bandiți își zise :

— Va fi a mea, după moartea doctorului!..

Uita de madam Andreiescu. Și nu știa nici că Ileana, Leanca aceea la care nimeni nu se gândea decât ca s'o bată, auzise totul. Tot frecând paharele, în colțul cel mai extrem al tejghelei, ascunsă după un dulap cu merinde, „derbedoaica", cum îi se zicea, percepuse, la început fără să dea prea multă atențiune, dar apoi cu o emoțiune violentă, întreaga teribilă uneltire a lui Zaharia, Codin și Fifi.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAPITOLUL 7

Sacrificiu zadarnic

Ileana, nepoată a lui Paraschiv Cârnu, rămasă orfană, la vârsta de paisprezece ani, fusese luată, spre creştere, de unchiu-său. „Spre creştere" e un mod de a vorbi, căci, de fapt, fata, care avea acum şaisprezece ani, îndeplinea, de când murise mamă-sa, sora băcanului, oficiul de slujnică, băiat de prăvălie, spăla vasele, cobora în pivniţă, oridecâteori era nevoie de reaprovizionarea anexei ce-o constituia cârciuma, şi suferea un martiriu de zi la zi.

Brutal, Cârnu o bătea pentru cea mai mică greşală sau cea mai neînsemnată neglijenţă. Mătuşă-sa o duşmănea şi, de o cruzime de zgripţoroaică, gusta o deosebită plăcere în a o zgâria, sau ciupi, cu sete şi fără tămbălău, de braţ şi de gât, numai ce-i se părea — ceea ce se întâmpla cam des — că biata fată nu umblă destul de iute sau nu-şi face treaba în mod satisfăcător.

Insfârşit, Ileana nu lua masa împreună cu josnicele-i rude, ci, după ce vrednica pereche termina, nepoata mânca resturile ce binevoiau să-i lase. Uneori, nu rămânea nimic şi, atunci, dejunul nenorocitei mucenice se compunea dintr'un codru de pâine şi o fărâmă

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

de brânză stătută. Iar de vin n'avea deloc voie să se atingă...

Ne închipuim halul în care ajunsese fata cu acest regim. Fragedă, îmbujorată și veselă, caşi celelalte fete dela țară, când venise, orfana slăbise și se gălbejise repede. Păru-i frumos, negru, își pierduse luciul, ochii-i limpezi se imprimaseră de o tristețe sfâșietoare, și, minată acum de anemie, amenințată de tuberculoză, îți făcea mai mare mila, s'o vezi...

Adică ar fi inspirat milă persoanelor simțitoare cari ar fi putut-o vedea, căci clienții băcăniei lui Paraschiv nu prea se înduioșau de aceste mizerii. Pedealtăparte, Ileana nu ieșea decât prea rar din casă și curtea din fund. De doi ani de când era aci, cel mult dacă o sută de pași va fi făcut pe uliță. M tușa Nastasia se ocupa cu târguielile pieței, iar unchiul făcea cursele necesare afacerilor prăvăliei. Leanca se scula la cinci dimineața și muncea până la miezul nopții.

Și dacă, uneori, putea scăpa pe câteva minute, se refugia în curte, care era destul de mare, cu uluci de scânduri groase și tixită de lăzi, butoaie goale, mobile rupte și hodoroage de tot felul. Intr'o parte, ceva mai curățică, se întindea construcția obișnuită jocului de popici, în fund cu o mică boltă. Ileana se ducea de se odihnea acolo, sau, cu

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

lacrimile în ochi, își îneca privirea în desimea copacilor ce se profilau dincolo de gard și se gândea la mănoasele câmpuri în mijlocul cărora își trăise fericita copilărie, alături de mamă-sa, care era sufragioaică la conac.

In noaptea aceasta, când se urcă să se culce, în mansarda ce-i servea de dormitor, era mai agitată ca oricând.

Convorbirea dintre taica Zaharia, Fifi și Codin — acea convorbire sinistră pe care o auzise — o turburase în cel mai mare grad.

Niciodată nu se preocupase de crimele ce le comitea banda „Cocoșeilor din Pantelimon", și aceasta din simplul motiv că nu cunoștea victimele cari urmau să fie jefuite sau asasinate.

Dar pe doctorul Luciu Calomfireanu îl cunoștea. Il văzuse de patru ori. O tratase și vindecase de o anghină foarte gravă, atât de gravă că Paraschiv și Nastasia, ca să nu lase să moară fetica asta, care le economisea atâtea cheltuieli, se grăbiseră să cheme un doctor și aleseseră pe Calomfireanu după recomandația lui Codin, care fusese, deasemeni, căutat de el, când cu o lovitură de cuțit ce-o căpătase într'o încăierare...

Și Ileana își amintea de cele patru vizite ale doctorului, ca de un colț de raiu într'o viață de infern.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Fusese atât de blând, atât de afectuos! Atingerea mâinilor lui albe era ca o dezmierdare.

Pentru dânsa, care nu vedea de doi ani decât asasini, întreţinuţi, pungaşi şi fete de stradă, doctorul Calomfireanu reprezinta prototipul îngerului.

— Şi pe el vor să-l omoare! — îngâna ea, şezând pe patu-i de scânduri, în mansarda luminată doar de lună, nepermiţându-i-se să se servească de lampă sau lumânare.

In zilele când nu era lună, trebuia să se dezbrace în beznă, şi totaşa şi dimineaţa, dacă nu mijea încă de ziuă, se îmbrăca pe întuneric.

La gândul precis formulat, Ileana simţi ca un pumnal în inimă.

Şi, într'o evocare tragică, tânărul şi frumosul doctor îi apăru întins pe pavaj, zdrobit, mort, într'un lac de sânge.

— O, nu, nu, niciodată! — gemu ea. Trebuie să împiedic asta! Trebuie să-l vestesc...

Să-l vestească?

Dar cum, fără să meargă la el acasă?

Niciodată, sărmana copilă nu străbătuse cartierul şi, mai puţin, ieşise în oraş. Ştia numai, vag, că o iei drept înainte şi, apoi, apuci pe stânga.

Dar doctorul unde şedea?

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Eh, întreb eu ! Şi o să-mi spuie. Numele i-l ştiu, şi asta e principalul. Dar cum mă furişez eu de aci ?

Da, o problemă grea se punea slabei sale minţi.

Ziua, nici că era de gândit. Supraveghiată de Paraschiv sau Nastasia sau de amândoi la un loc, cari îi porunceau mereu câte-o treabă nouă, având mereu la spatele ei, cum se zice, pe cei cărora nu le mai spunea „unchiule" sau „tuşică", ci „jupâne" şi „coană", ar fi fost o himeră să cumpănească posibilitatea de a se strecura afară ziua.

Rămânea numai noaptea.

— Dar mâine noaptea, la zece, o să-l omoare ! — îngână ea, în năprasnică nelinişte.

Şi consecinţa tuturor acestor meditări îi se impuse imediat : dacă vrea să scape pe doctor, trebuie să-l înştiinţeze chiar astă noapte !

— O, Doamne, dar e cu neputinţă ! — suspină ea.

Şi sughiţuri de plâns disperate îi scuturară pieptul plăpând.

Ca într'o fulgerare, îi se înfăţişă întreaga situaţie : jos, cele două uşi ; cea dinspre curte şi cea din stradă a prăvăliei erau încuiate şi cu cheie şi cu zăvor. In presupunerea că ar fi putut să treacă pe prima, tră-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

gând zăvorul și întorcând cheia, în cârciumioară însă pândea, toată noaptea, un câine lățos, sălbatic, pe care ziua îl țineau în lanț, în curte, și care nu asculta decât de Paraschiv. Ileana nu se putuse niciodată împrieteni cu el și nici chiar Nastasia n'avea curajul să-i stea prea pe aproape.

— Dacă mă cobor, Sultan va lătra și va sări la mine, și s'a isprăvit atunci.

Partea aceasta a proiectului era, deci, irealizabilă, alarma paznicului patruped având să atragă pe Paraschiv, iar urmarea era : distrugerea desăvârșită a încercării de salvare a vieții primejduite, prin aceea că și-ar descoperi, indirect, intențiunea ascunsă, ceea ce ar îndemna pe băcan la luarea de măsuri drastice întru împiedicarea înfăptuirii ei.

Dar chiar altminteri, fără să fi fost dulăul. încă umana întreprindere era legată de dificultăți, întrucât, spre a ajunge jos, trebuia să străbată coridorașul unde era camera de culcare a soților Cârnu și, deși umblând descultă, risca, totuș, să fie auzită.

După acest examen mental al diferitelor eventualități, Ileana își îndreptă ochii spre ferestruica deschisă în reflex de lună.

— Nu pot ieși decât pe acolo, — își zise. Dar cum ?

Să notăm că, în eroica ei hotărîre de a

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

vesti pe Calomfireanu de pericolul mortal ce-l amenința, nu se gândea decât la mijloacele de a ieși din casă, fără să se sinchisească de cum se va reîntoarce.

Știa că, dimineața, ca deobiceiu, Paraschiv va urla pe scară :

— Ei, Leanco, scoală, leneșo !

Și, dacă n'o va auzi răspunzându-i : „Numaidecât, jupâne !", se va mira și, căutând-o, va găsi mansarda goală.

Iar apoi, după ce se va înapoia, ce de palme, Dumnezeule, ce de pumni !... Iar dacă vor bănui — căci ea nu va răspunde la cercetările la cari o vor supune — că ea a zădărnicit lovitura ticluită de taica Zaharia, Codin și Fifi... o, o vor ucide, cu siguranță, de nu se vor mulțumi s'o cotonogească !

Erau neîndoielnice toate acestea. Dar Ileana nu se opri asupra lor decât un sfert de minut.

In eroismul ei, mintea nu înclina decât spre o singură ideie : să iasă... să iasă !

Se sui pe pat, se agăță cu cele două mâini de ferestruică, se înălță, își scoase capul și se uită.

Tinicheaua acoperișului lucea în razele de lună ; un miros de băligar adia de prin împrejurimi... de pe la târgul de vite ; iar în pâlpăiala felinarelor, se întindea panglica

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901_1932

cenușie a străzii, printre case scunde și locuri virane.

— Cum să mă dau jos? — murmură Ileana. E cam sus. Dacă sar, îmi frâng picioarele... Dumnezeule, învață-mă tu!

Din copilăria petrecută la țară, păstrase neclintit o pietate cucernică, iar în ce privește fizicul, oase solide, cari, cu toată constituția-i anemiată, ce o slăbise, încă-i dădeau putința unor gesturi de om robust.

Evoca pe Dumnezeu ca să-i insufle o ideie și curaj, iar pedealtăparte știa, instinctiv, că era capabilă, întrucâtva, de un act de forță.

Și, brusc, ideia îi veni.

Auzise istorisindu-se, jos, pe când servea mușteriii sau ștergea paharele, mii de povestiri despre furturi cu efracțiune, cu escaladare...

Și-și aminti de un anumit amănunt...

— O, Dumnez,eule, îți mulțumesc! — esclamă ea. Numai să fie destul de lungi... și destul de tari!

Patu-i era așternut cu un cearșaf și o pătură subțire, murdară. Cel dintâiu consta mai numai din petice, dar ce-are aface! Ileana știa că nu cântărește prea mult, așa că o vor ține, poate.

Se grăbi să se dea jos din pat, punând însă cu prudență picioarele pe dușumea.

Luă cearșaful și pătura și, după ce le legă

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

împreună, de câte-un colț, înțepeni o extremitate a acestei funii improvizate de cârligul ce slujea la închiderea ferestruicei, iar restul îl împinse dincolo de pervaz.

Apoi, se uită.

Funia trebuia să atârne dealungul zidului.

Ileana reflectă :

— Dacă e prea scurtă, îmi dau drumul și, dacă mă aleg numai cu zgârieturi, voiu înălța o rugă de mulțumire către cer. Iar dacă-mi rup un picior, mă târăsc pe stradă cât voiu putea, până întâlnesc un sergent, căruia o să-i cer să-mi arate la doctorul Calomfireanu. Și, dacă mă duce la secție, apoi povestesc totul... n'am încotro ! Or aresta pe taica Zaharia, pe Fifi și pe Panea... Dar cel puțin pe doctor îl voiu fi scăpat...

Nobila copilă nu mai zăbovi o clipă.

Proptindu-se cu picioarele de stinghia patului, izbuti să se înțepenească, cu coatele, de marginea ferestruicii și, șerpuindu-și, cu precauțiune, corpul în afară, se agață de cearșaf și, lăsându-se domol în jos, ca un gimnastic pe o prăjină, se găsi, deodată, cu totul în dreptul zidului, paralel cu care aluneca, deși cu oarecare frică, dar fără șovăire.

Mâinile se lăsau încet pe funie, pe când picioarele, cari pluteau în gol, dibuiau me-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

reu văzduhul, în mișcarea lentă a tălpilor, spre a simți teren.

Simultan, își apleca într'o parte capul, uitându-se în jos, în măsurarea spațiului.

Și, la un moment, cât pe-aci să scoată un țipăt de bucurie, constatând că extremitatea păturii atingea aproape pământul.

Incă puțină răbdare și, nemaiavând de ce se ține, își dete cu curaj drumul. Ajunse teafără jos și, domolindu-și, cu amândouă mâinile, bătăile inimii, esclamă, extatic :

— Slavă ție, Doamne !

După cumplita-i neliniște, urma, acum, o speranță radioasă.

Stete o clipă în nehotărîre, să se orienteze și, apoi, repede și sprintenă, cu părul despletit fâlfăind, la adierea nocturnă, se avântă, în fugă, către un colț al străzii, după care, cotind, ieși pe șoseaua Mihaiu Bravu. Nu mai simțea deloc foamea aceea ce constituia tortura-i obișnuită ; n'o mai preocupau maltratările cărora le era supusă de doi ani ; nu mai suferea nimic ; era fericită : mucenica speluncei de banditi se ducea să scape pe singurul om din gura căruia auzise, în iadul în care trăia, vorbe blânde, inimoase... se ducea să scape pe doctorul Luciu Calomfireanu !

Alerga...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Trecuse de o groapă imensă, plină de cărămizi, și zorea spre șirul de prăvălii.

Își zicea :

— O să umblu până întâlnesc un sergent sau vreun om. Le zic că e cineva bolnav la noi acasă și m'au trimis la doctorul Calomfireanu. Și i-oiu întreba unde stă...

Deodată, scoase un țipăt și trebui să se oprească.

O mână aspră o apucase, brutal, de brațul drept.

Se întoarse, crezând că-i Paraschiv sau vreun mușteriu al tavernei și a fost urmărită.

Dar nu ! Nu văzuse niciodată la cârciumă pe cei doi indivizi cari stăteau în fața ei, rânjind, luminați de un felinar din apropiere... nu-i cunoștea.

Cel care o înhățase bodogăni :

— Eh, da' e nostimă fetițușca! Unde alergi așa, puicuțo ?

Ileana îi examină pe amândoi, într'o privire scrutătoare, și, din instinct, se lămuri că nu sunt oameni cinstiți. Atât prin înfățișare, cât și prin acea pecete indelibilă ce-o reprezintă fața, semănau cu clienții „Veselului Paraschiv". Ezită să le dea vreun răspuns.

— Haide, vorbește, păpușico ! — o sili va-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

gabondul. Unde mergi singură, pe noapte, și cu părul în vânt par'că te-ai fi dat jos din pat ?

— Frumușică fată, Gâlcă ! — bombăni cellalt, bălăbănindu-se. Cam slăbuță... dar mie nu-mi plac alea grasele.

— Da, e rotunjică, deși cam uscată.... Dar dece stă mută ?

Ghiceai, după glasuri, că-s beți. Și ochii le scăpărau de intențiuni rele.

Ilenei îi se făcu frică.

Se gândi că ar putea îmblânzi brutele.

Și zise, cu glas implorător :

— Lasă-mă, domnule, te rog ! Avem un bolnav în casă și mă duc la doctor.

— Și cine e bolnav la voi ? — mormăi cel căruia tovarășul său îi spusese Gâlcă.

Ileana își păstrase inima candidă și nu știa cum să ticluiască minciuna. Bâlbăi :

— Mă... mătușa !

— Și ce are mătuș'ta ?

— Nu... nu știu... Zău, lasă-mă, că-s grăbită !

— Ce zici tu, măi Comane, de păpușica asta? — rânji Gâlcă, adresându-se celeilalte haimanale și strângând și mai mult de braț fata. Vrea să ne mai lege de gard. Un' să meargă ea la ora asta dacă nu la gagiul ei !

— Nici vorbă ! — aprobă Coman, legănându-se pe picioare și răsucindu-și crâm-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

peiul de mustață. Dar sunt eu înstare să-i țiu locul gagiului... hain, nu-i așa ? O știi și tu !

— Ba, în loc de unu', o să aibă doi ! — bombăni Gâlcă, lovindu-se cu spatele de Ileana, în chip de alintare. Hai cu noi, păpușico ! Îți ținem noi de cald până mâine la prânz. Și... (cu o indecență de prost gust) o să fie bine ! Nu te lăsăm noi nici să pleci degeaba. Îți iei și tu polișorii tăi. Nu-i așa, Comane ?

— Nici vorbă !

Și Coman o înșfăcă și el de braț.

Tremurând de oroare și ghicind, cu toată reala-i inocență, atentatul mârșav căreia era să-i cadă victimă ; temându-se, deasemeni, că Paraschiv va porni în căutarea ei chiar din zorii zilei și o va regăsi până a nu fi putut înștiința pe doctorul Calomfireanu, Ileana făcu o sforțare ca să scape de cele două brute.

Zbătându-se, să se desprindă din mâinile lor, începu să strige :

— Dați-mi drumul ! Dați-mi drumul !

Dar cei doi vagabonzi, beți, o strângeau și mai tare. Și, atunci, furioasă, se aplecă și, înfigându-și dinții în degetele lui Gâlcă, îi le mușcă până la sânge.

Haimanaua trase o înjurătură, însoțind-o, totdeodată, de un pumn în capul Ilenei.

— Pușloaica dracului ! Mi-o plătești tu !

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Înainte, Comane! Stai că-ți astup eu fleoanca. Nu mai urli tu! Are niște dinți, parșiva! Ar trebui să-i punem un căluș: altfel, trezește toți sticleții!

Ea se zbătea, disperată.

Dar cei doi bețivani, excitați și brutali, o târau încolo! Gâlcă o pocni zdravăn peste gură, apăsându-i fălcile și împiedicându-i astfel țipetele, cari nu mai erau, acum, decât niște gemete surde.

Îi văzu introducând-o, aproape imediat, într'o curte murdară, noroioasă, cu un puț lângă un șopron plin de paie, alături de care o căruță își întindea, par'că, sfidător oiștea, spintecând bezna. O siliră să intre într'o odăiță scundă, aproape goală de mobile și îmbâcsită de miros de tutun de cea mai infectă calitate.

Coman aprinse o lumânare, iar cellalt o trânti pe Ileana în pat.

Simțindu-și gura liberă, ea începu să țipe, ca o nebună, ca o disperată:

— Ajutor! Aju...

. Dar o mână enormă îi se abătu peste obraz ca o măciucă.

Trimițându-și, atunci, ultimul gând lui Calomfireanu, în zbuciumul unei îngrijorări atroce, Ileana simți că se sfârșește, că va fi incapabilă să-l mai scape.

Și horcăi, într'o dureroasă sforțare:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Indurare... îndurare... pentru el !

Şi, mai deznădăjduită chiar de cât dacă ar fi fost în agonia morţii, se înverşună să se împotrivească. Dar, în acelaş moment, ochii-i, din cari ţâşniră două lacrimi groase, se închiseră imediat.

Eroica şi nefericita copilă leşinase.

CAPITOLUL 8

Incercare neizbutită

In timpul cât în cârciuma alipită de băcănia „La veselul Paraschiv" se complota moartea doctorului Luciu Calomfireanu, el se întorcea dela un bolnav.

Inainte însă de a merge acasă, trecu pe la madam Andreiescu, unde stete, câtva timp, de vorbă cu buna femeie şi cu Tinculina, apoi abia se îndreptă spre domiciliu.

Petruţa, menajera, îl aştepta, spre a-i servi ceaiul de muşeţel, ce Luciu obişnuia să-l ia în fiecare seară, înainte de a se culca.

El dormi puţin noaptea aceasta.

In convorbirea ce-o avusese cu madam Andreiescu şi Tinculina, nu ascunsese nimic din ce ştia despre Aurelia, despre care avea motive să creadă că a devenit sau e pe cale să devie amanta lui Şerban Zimoianu.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Tinculina îl rugase să încerce s'o scape pe Aurelia. Și el îi făgăduise. Era și o datorie din parte-i, căci și Alexandru Morcscu și-o îndeplinea pe a sa, în vremea aceasta, căutând-o pe Eliza.

Iar acum, cum sta în pat și medita, își da seamă că misiunea ce-și asumase nu era tocmai ușoară.

Prima dificultate era s'o găsească pe Aurelia.

Dar, cum se întâmplă adesea, ceea ce-ți pare la început imposibil se realizează tocmai când te aștepți mai puțin.

— Negreșit, — își zicea Luciu, — Aurelia n'o fi în palatul atât de faimos al petrolistului, din strada Știrbei-Vodă, căci doar stă și nevastă-sa acolo și n'o să adăpostească el la domiciliul conjugal metresele sale, căci, oricât ar fi de tare termenul când mă gândesc că e la mijloc sora Tinculinei, nu pot însă tăgădui că oricine ar fi văzut fata cu care a luat masa în seara aceea, la Flora, n'ar fi întrebuințat altul.

Și, brusc, tresări, sub o ideie care-l străfulgerase.

— O, — esclamase el, — nu mă'nșală memoria... nu... nu! Ia să vedem!

Sări din pat, aprinse lumina și trecu în salonaș, unde clienții așteptau, în orele de

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

consultație, rândul ca să intre în cabinetul doctorului.

Pe o masă erau îngrămădite diferite ziare și reviste : străine și române, menite să mai potolească nerăbdarea pacienților.

— Găsesc eu numărul acela ? — murmura el. tot răsfoind printre colecțiile strânse de luni de zile, însă fără nicio sistemă, neavând cine să se ocupe de această sarcină sau poate fiindcă. în calitatea-i de medic, nu acorda destul interes acestor publicațiuni ce nu se adresează prea mult spiritului, ci tind mai mult spre divertisment.

Și, deodată, scoase un țipăt.

— Uite-o'! Memoria nu m'a înșelat !

La rubrica „Viața bucureșteană". a uneia din revistele bilunare ilustrate. dăduse peste următoarea notiță :

Sâmbătă seara, o aniversare nu prea obișnuită a reunit în apartamentul pe care d-l Șerban Zimoianu, directorul marii societăți petrolifere „Jupiter" și membru în o mulțime de consilii de administrație a diferite bănci și întreprinderi industriale, îl deține încă de pe vremea studiilor universitare, în strada Nicolae Filipescu n-rul 19, când încă nu intrase în posesiunea imensei moșteniri a ilustrului defunct Anastase Zimoianu.

Cu prilejul împlinirii unui sfert de

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

secol a absolvirii liceului Matei Basarab, d-sa a ținut să aibă la un ospăț amical pe toți colegii în viață, și, în invitațiuni speciale, în cari execuția ireproșabil grafică se întâlnea cu un conținut de o voioșie patriarhală, a izbutit să adune aproape trei sferturi din serie, având grija delicată de a oferi generos și cu tactul caracteristic acestei nobile familii cheltuielile de călătorie celor pe cari împrejurări vitrege i-ar fi împiedicat să le facă.

A fost mai mult decât un simplu banchet, ci o cimentare de suflete, cari, în feeria candelabrelor electrice, sgomotul furculițelor și pocnetul dopurilor de șampanie, au știut să regăsească vechile amiciții, reînviind o atmosferă pură din epoca senină a adolescenței.

Numărul convivilor s'a cifrat la optsprezece. Fiind o masă de comemorare, soțiile n'au participat și fără îndoială că nu s'a produs nicio furtună casnică din pricina acestei dispoziții a originalului amfitrion... Totuș, ca o platonică, dar meritată consolare, nenumărate pahare s'au ridicat în sănătatea celor absente.

Luciu stătuse aplecat peste masă, iar acum, după ce isprăvi de citit, își ridică, îngândurat, capul și murmură :

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Notița aceasta datează de două luni. Rezultă, neîndoios, din ea că Zimoianu n'a renunțat la locuința ce-o ocupa pe când încă nu era însurat. E dar prea cu putință ca s'o fi instalat acolo pe Aurelia. N'am nicio dovadă, firește, dar toate deducțiile duc într'acolo... In orice caz, nu risc nimic să mă informez chiar mâine, după-amiazi, când îmi voiu face timp să mă reped în strada Nicolae Filipescu, unde voiu cerca să văd pe Aurelia, la caz că presupunerea mea nu mă'nșală și locuiește, într'adevăr, în fosta garsonieră a petrolistului.

Se mai uită odată la numărul revistei, ca să și-l imprime bine în memorie, și merse iarăș să se culce.

Nu adormi însă decât foarte târziu, cu spiritul turburat.

A doua zi, se duse la madam Andreiescu.

Tinculina îl aștepta îngrijorată.

— O s'o cauți pe Aurica ? — îl întrebă ea.

— Sper chiar s'o văd fără s'o caut.

— Știi, dar, unde e ? — esclamă, surprinsă.

— Așa cred.

Și el îi comunică reflexiunile sale și descoperirea ce făcuse.

— O, Doamne ! — roși Tinculina. Să sperăm că va fi de bun augur și vei veni cu Aurica astă seară.

După o scurtă tăcere, adaogă :

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Am primit o scrisoare dela domnu' Ovazian.

Domnul Ovazian era patronul selectei parfumerii, din calea Victoriei, ce purta emblema „Drogheria Trandafirilor" și la care Tinculina ocupa postul de casieră.

— Ei ? — iscodi Luciu.

— Mi-a răspuns la scrisoarea ce i-am adresat și-mi trimite condoleanțe pentru moartea mamei ; totdeodată, mă anunță că pot să reintru în serviciu de mâine și că nu va înlocui pe Aurica decât peste opt zile, dacă nu va fi, cumva, în măsură să-și reia slujba.... căci, în scrisoarea mea, eu îi spusesem că e bolnavă.

— Bun... Și ai hotărît să te duci, dragă Tinculino ?

— Da, Luciu... Nu vreau să stau pe tânjală.

Doctorul luă mâinile logodnicei sale și le sărută cu duioșie, una după alta.

— Ascultă, — zise. Eu nu mă opun, pentru moment, la hotărîrea ta. Dar, după nuntă, tiu să-ți părăsești serviciul. Eu câștig destul pentru amândoi.

Buzele li se împreunară.

Și, fremătând, junele medic își înălță bustul :

— La revedere, Tinculino !

— La revedere ! Și vino cu Aurica !

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Voiu face tot ce-mi va sta în putință.

Cam peste o oră, se îndreptă spre capătul căii Moșilor, unde se urcă într'un tramvaiu 17. care-l duse până în strada Dionisie, pe care apucă spre judecătoria din Clemența ca să iasă numaidecât în strada Nicolae Filipescu.

La numărul 19 se opri și cine ar fi zărit pe trotuarul îngust pe acest tânăr serios și corect nu se putea să nu fie surprins de fruntea-i îngrijorată și ochii încercuiți în umbre de gravitate.

Și nici nu încăpea mirare, căci demersul ce-l plănuia era din cele mai delicate.

Totuș, intră în curte cu pas hotărît.

Zărind pe îngrijitor. îl întrebă politicos :

— E acasă domnu' Zimoianu ?

— Nu știu. Se poate să fi ieșit. Azi dimineață era aci. căci fata a alergat la chioșc după ziare. Dar, fiți bun și sunați în față.

Luciu rămase cam mirat de aceste informațiuni obținute cu atâta lesniciune.

— Pe cinstea mea, — își zise, — după preliminariile ce mă întâmpină, nu e de crezut să fie Aurica aci, căci, altfel, ar avea aerul că n'o ascunde deloc.

Și, mai pierzând din speranța de a găsi acolo pe sora viitoarei sale soții, merse să sune la ușa indicată.

Cum încetă țiuitul argintiu al soneriei,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

auzi pe cineva rostind, după ușă, niște vorbe pe cari nu le putu percepe. Recunoscu însă vocea Aureliei.

Zgomot de uși ce se deschid și se închid, apoi pași repezi, un scârțâit de broască... și Luciu Calomfireanu se pomeni în fața unei slujnicuțe frumușele și cochete, care-i spuse:

— Ce poftiți ?

— Doresc să vorbesc cu domnu' Zimoianu, — răspunse doctorul, făcând apel la tot sângele rece de care dispunea.

— Nu e aci...

Luciu stete pe gânduri câteva secunde.

Apoi, cu curaj :

— Doresc, în cazul acesta, să văd pe domnișoara Aurelia.

Fata tresări și figura-i deșteaptă exprimă cea mai vie surpriză.

Dar se reculese pe dată și răspunse sec :

— Gresiți, domnule. Aici nu există nicio domnișoară Aurelia.

La această aserțiune, Luciu luă, deodată, o hotărîre îndrăzneață.

Făcu doi pași înainte, închise ușa și, fără să se sinchisească de uluirea speriată a servitoarei, care nu știa ce să facă, zise rece :

— Domnișoara Aurelia e aci, o știu precis. Am să-i comunic lucruri grave. Du-te și anunță-i pe cumnatu-său, Luciu Calomfireanu, iar dacă refuzi, mă duc eu însumi s'o

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

caut... Dacă domnu' Zimoianu ar fi fost aci, m'ar fi primit și sunt sigur că m'ar fi introdus, d-sa însuș, la cumnată-mea. Haide, fetico, nu mai sta!

Spuse toate acestea cu un accent atât de autoritar, că impresionă slujnica.

Se gândi:

„Până una-alta, să nu facem scandal! După aia, stau eu de veghe, să nu se întâmple nimic".

Și, tare:

— Bine, domnule! Mă duc să vă anunț la domnișoara Aurelia. Dar dacă nu vrea să vă primească și tot nu voiți să plecați, chem pe îngrijitor, s'o știți!

— Spune domnișoarei Aurelia — replică Luciu, tremurând, — că, dacă n'are curajul să mă primească, mă retrag pe dată, dar că voiu cere, prin scrisoare, o întrevedere domnului Zimoianu.

— Fiți bun și așteptați! — zise simplu fata.

Și, lăsând pe inoportunul vizitator în vestibul, ridică o portieră de catifea și dispăru.

In momentul când răsunase clopoțelul, Aurelia se afla în salonul ce da în vestibul. Ușa era deschisă atunci și stăpâna tocmai da ordine Irinei. Astfel se făcuse că doctorul îi auzise vocea.

Crezând c'a venit florăreasa — căci Ser-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ban, care ieșise imediat după dejun, urma să trimeată flori —. Irina se dusese să deschidă, în care vreme Aurelia intrase în bibliotecă, ce servea și de cabinet de fumat.

Aci, în camera aceasta, o găsi Irina pe stăpână-sa. Aurelia tocmai era gata să-și aprindă o țigară egipteană, pe care voia s'o fumeze, cufundată în visuri de viitor...

— E florăreasa ? — întrebă ea alene.

— Nu, coniță : e un domn...

— Un domn ? Și întreabă de Șerban ?

— Nu, coniță, ci chiar de d-voastră.

Aurelia încruntă sprâncenele. Apoi, deschizând ochii mari :

— A spus cum îl cheamă ?

— Da, coniță. Îi zice Luciu Calomfireanu.

— Luciu ! — esclamă Aurelia, sculându-se și aruncând într'o scrumieră de cristal de pe o mescioară de marmoră țigara aprinsă. De unde a știut că sunt aci ? Nu vreau să-l primesc.

Și imediat, palidă de mâine, adaogă :

— Dece i-ai spus că sunt...

— Dar, coniță, — se grăbi să se apere Irina. — când dumnealui m'a întrebat de domnișoara Aurelia, eu i-am răspuns că nu există nicio domnișoară Aurelia aci. Dar a intrat cu forța, a închis ușa și mi-a spus : „Eu știu că da. Comunică domnișoarei Aurelia că, dacă n'are curajul să mă primească,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

voiu cere, prin scrisoare, domnului Zimoianu o întâlnire..." Așa că...

— Curaj! — esclamă Aurelia, într'un acces de revoltă. Ei bine, să poftească! Vedem noi!

Și, cu un gest de provocare, se înfășură în kimono-ul larg de mătase, care, în afară de cămașă, ciorapi și pantofiori, forma unicu-i vestmânt.

Două minute după ieșirea Irinei, Luciu intra în bibliotecă.

Cu pălăria și bastonul în mâna stângă, grav și palid, înainta către Aurelia, cu mâna dreaptă întinsă.

Dar ea se prefăcu că nu vede acest semn de prietenie și, tolănindu-se pe un divan, zise, rece:

— Șezi, domnule Calomfireanu. Ce ai a-mi spune? Și spune repede, căci vreau să ies... și trebuie să mă îmbrac. Sunt goală de-tot...

Tinea să pară, în acest moment, disprețuitoare, bogată și intrată în lumea galantă, și reuși pe deplin.

Reuși într'atâta că Luciu primi ca o lovitură de pumnal în inimă. Își aminti de frumoasa Aurelia Stâncuș, sora Tinculinei și a Elizei, funcționara modestă, harnică și serioasă, fiica afectuoasă și gravă a bunei doamne Stâncuș...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Şi vedea înainte-i o cocotă pe jumătate dezbrăcată, orgolioasă, cu diamante în degete şi un splendid colan de perle la gât, fumând o ţigară cu capătul aurit, cu gesturi de actriţă...

Fu în atare măsură mâhnit că vorbele ce voi să le rostească îi se opriră în gâtlejul contractat. Nu putu decât îngâna :

— O, Aurico !...

Bâlbâiala aceasta exprima o durere aşa de mare, amestecată cu ruşine, că strania fată fu par'că izbită cu o nuia.

Îşi înălţă statura, se sprijini într'un cot şi, cu ochi crunţi, vocea răstită, atitudinea plină de sfidare :

— Ce... O, Aurico ?... Mă plângi, domnule Calomfireanu ?... N'ai dece ! Cel pe care l-am iubit m'a înşelat : iubea pe alta. Şi-a bătut joc de mine. Nici chiar când am fost a lui, în noaptea aceea de oroare, pe care aş voi s'o uit, nu mă iubea : se gândea la cealaltă... Atunci trebuia să mă plângi !... Acum însă, îţi repet, n'ai dece. Sunt prietena unui milionar, sprinten, vioiu şi sănătos ca orice tânăr şi e cu mine de o generozitate şi delicateţă fără seamăn... Şi mă iubeşte ! Eu nu-l iubesc... dar el mă iubeşte... Şi sunt stăpână pe viaţa mea... pot să fac cu ea tot ce-mi place. Sunt liberă. Nimeni n'are drep-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

tul să se amestece în afacerile mele. nici chiar d-ta...

„Haide, vorbeşte ! Ce te-a adus aci ? Venişi să-mi spui că Alexandru a găsit-o pe Eliza ? Ei şi ! Ce-mi pasă !... Sau că te însori d-ta cu Tinculina ? Ştiu şi asta... şi nu mă interesează.

„Fiţi fericiţi, v'o urez sincer. Dar nu vreau să mai cunosc pe nimeni.

„Nu te cunosc nici pe d-ta, nici pe Eliza, nici pe Alexandru, nici pe Tinculina şi...

— Dar Tinculina nu ţi-a făcut nimic. — o întrerupse Luciu, într'o dureroasă înmărmurire.

— Nu !... Nu mi-a făcut nimic. Şi nici nu sunt supărată pe ea.. Dar mi-am schimbat felul de viaţă... atâta tot. Şi s'a isprăvit... Tinculina se va mărita cu d-ta şi va fi femeie cinstită... Iubeşte... dar eu nu vreau să iubesc. Nu ! Nu vreau să iubesc, mă 'nţelegi d-ta ?... Asta-i !

„Să păşească dar pe calea ce-şi croieşte... Noi două nu ne vom mai întâlni niciodată... Cât despre Eliza şi Alexandru, e caşicum nici n'ar fi existat pentru mine...

„Ţi spusei, acum, totul... E rândul d-tale ! Vorbeşte !... Te ascult. Dar nu mult, căci. îţi repet, sunt goală detot... Am treabă în oraş şi vreau să mă îmbrac.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Și, cu o impudicitate voită, în care era și ca o sfidare disperată, Aurelia se sculă și, desfăcându-și kimono-ul, repetă :

— Uite, sunt goală detot !

In spațiul a câteva secunde, Luciu văzu cămașa, ciorapii de mătase lipiți de genuchi și jartierele cu rozetă de panglică...

Da ! Avea înainte-i o cocotă calificată !

Se sculă.

Atât ochii, cât și obrazu-i exprimau o tristețe oribilă.

Cu voce gravă, dar impregnată de blândețe, zise :

— Aurico, dintr'o notiță de revistă am aflat că domnu' Șerban Zimoianu are aci o locuință aparte. Văzându-te cu el la „Flora", m'am gândit că te va fi instalat în casa aceasta. Și, spre a satisface o rugăminte a Tinculinei, am venit să-ți spun că te iubește tot caș odinioară și că te așteaptă cu brațele deschise ca să te strângă la pieptul ei, să trăiți iarăș laolaltă ca în trecut, să...

— Ajunge ! — îi tăiă Aurelia vorba. De prisos să continui ! Nu mă întorc niciodată acolo...

— Am înțeles din vorbele d-tale de adineauri, — zise Luciu, de astădată cu severitate. De prisos chiar și pentru d-ta să insiști. Văd că trista d-tale hotărîre e irevocabilă, cel puțin pentru moment ; plec deci, cu

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

inima sfâșiată, și pentru d-ta și pentru mâhnirea ce o voiu pricinui Tinculinei, raportându-i, după cum îmi dictează datoria, tot ce am văzut și auzit. Dar îmi dai voie să mai adaog un cuvânt ?

— Mă rog ! — încuviință Aurelia, cu buzele fremătând și sprâncenele încruntate.

— Dacă, într'o zi, nu vei mai putea rezista suferinței pe care o ascunzi și pe care ți-o ghicesc... vei găsi pe sora și cumnatul d-tale gata să-ți spună : „Vino la noi !" Și, deschizându-ți brațele, nu-și vor aminti decât de timpul fericit pe care l-ai trăit în mediul lor, când le erai soră și prietenă...

Și, tăcând, Luciu întoarse spatele, ieși din cabinetul de fumat, străbătu salonul...

Aurelia, înțepenită, par'că, în colțul divanului, îl urmări cu privirea.

El dispăruse de mult și se și auzise zgomotul ușii de afară, când ea sta încă nemișcată, ca hipnotizată... Deodată, pleoapele începură să-i clipească, pieptul îi se umflă, o crispare nervoasă îi agită mâinile...

Și, în sughițuri de plâns, se prăbuși pe pernele de pe divan, pe când gura-i scâncea, în cuvinte întretăiate :

— S'a isprăvit de-acu' !... S'a isprăvit ! O, Tinculino... tu m'ai ierta dac'ai ști cât sufăr... Dar așa vreau... Vreau să mă răzbun pe băr-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

baţi, să ispăşească dragostea-mi dezamăgită... O, Dumnezeule !...

CAPITOLUL 9

Ziua fatală

Intors în strada Ceairului, Luciu întristă cumplit pe Tinculina şi madam Andreiescu, cu relatarea demersului său infructuos pe lângă Aurelia.

Se înapoiă acasă seara, după ce mai făcuse câteva vizite la bolnavi. Petruţa, care tocmai se afundase în odăiţa-i, unde-şi consuma mica cină, compusă din nişte pătlăgele roşii muiate în oţet, cu măsline, ceapă şi nişte cartofi, formând acel amestec denumit „salată orientală", se grăbi să-şi lase mâncarea, spre a-i îndeplini eventualele trebuinţi. Dar, cu un gest blând, el o trimise să se culce şi, intrând în cabinetu-i de consultaţii, aprinse lumina şi şezu la birou, spre a citi scrisorile ce sosiseră după-amiazi.

Era, printre ele, o cartă poştală închisă într'un plic având pecetea de expediţie „Jiblea". Il desfăcu şi, la citirea iscăliturii, scoase o esclamaţie de surpriză. Era dela Alexandru Morescu şi nu conţinea decât aceste câteva cuvinte :

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Suntem pe o urmă bună. Aşa, cel puţin, credem. Zburăm spre Ocna-Sibiului, unde avem motive puternice să presupunem că a fost dusă Eliza.

Poţi să-mi scrii acolo „poste restante".

Cu afecţiune.

Alexandru

— Să sperăm că va reuşi, — îşi şopti doctorul.

Alte două scrisori, de ordin profesional, îi cereau răspunsuri imediate. Le aşternu pe dată, în trăsături repezi. Iar după ce scrise şi adresa, se sculă.

— Să ne culcăm !... Dar şi sunt obosit... Un somn bun o să mă înzdrevenească.

Stinse lumina şi intră în camera-i de culcare, unde, ca deobiceiu, Petruţa aprinsese becul dela noptieră.

Işi scoase haina şi, tocmai se descheia la vestă, când ţiui clopoţelul dela uşă.

— Poftim că sună acu'...

Avu o mişcare de contrarietate. Dar sentimentul superior ce-l avea de nobila-i profesiune reluându-l în stăpânire, murmură :

— O fi venind pentru un bolnav.

Lăsându-şi vesta de jumătate descheiată, îşi îmbrăcă la iuţeală gherocul şi, aprinzând peste tot electricitatea, merse să deschidă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Întâmpină în prag o ocheșică drăguță, care gâfâia și părea înfricoșată.

— Poftim, domnișoară ! — o invită să intre. Ce-i cu d-ta ?

— Vai, domnule doctor, — făcu fata cu vocе tremurândă și împreunându-și mâinile, — cum am alergat ! Mi-era frică să nu vă găsesc... fiindcă cine m'a trimis la d-voastră mi-a spus ca nu cumva să mă duc la altul, ci numai la domnu' doctor Calomfireanu....

— Liniștește-te, fetițo... și fii mai lămurită. Precizează : despre cine e vorba ?

— De prietenul meu Codin... Panea acrobatul...

— A, da. îl cunosc... Ei. ce-i cu el ? A suferit vreun accident la exercițiile sale ?

— Nu, domnule doctor, nu ! Că. din nefericire, n'are acum niciun angajament. A lucrat până mai deunăzi la parcul Crisantemelor, dar acuma e fără lucru... E aproape o săptămână de atunci... Vai, ce mizerie și cu meseria asta ! Nu, nu e accident. Dar îi e rău la stomac... vreo intoxicație... M'a trimis la d-voastră. Așa mi-a zis : Dă fuga odată, haide... nu mai sta !

— O intoxicație? — repetă doctorul. încruntând sprâncenele.

— Așa zice el.

— Dar ce a mâncat ?

— Nu știu... Precât am înțeles, niște raci.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Și-i s'a aplecat... Și a băut... știți, ca să-i treacă. Acum, e bolnav... îi e foarte rău... Și numai să-l auziți ce toacă... O, sfântă Filofteio !

— Raci ?... Și să se fi intoxicat ? Nu prea cred. Poate, mai degrabă, o indigestie. Dar oricum, încă ar fi grav o indigestie cu raci. Stai numai câteva clipe... Viu imediat. să mergem...

Și intră în cabinetu-i de consultație, închizând, mașinalicește, ușa.

Am ghicit, desigur, că ocheșica aceasta drăguță, fără pălărie, care venise să ceară azistența medicală pentru Codin, nu era alta decât Fifi.

Rămasă singură în sala de așteptare, se uită în juru-i. Ochii-i se opriră pe o bibliotecă cu geamuri, la care unul din canaturi era întredeschis. Se înșirau, acolo, cărți, ale căror litere de aur de pe cotorul celor legate în piele sclipeau în lumina electrică.

— Hârțoagele astea or fi făcând parale ! — își zise Fifi.

Și. din instinctul de a fura, întinse mâinile. înhăță două cărți la întâmplare și le vârî într'un buzunar larg, practicat cu meșteșug sub rochia-i scurtă.

Peste un minut-două medicul reapăru. îmbrăcat de oraș, cu un pardesiu pe umăr. și o cutie în mână.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Să mergem ! — zise. Ieşi d-ta întâiu, fetiţo !

Fifi ieşi, iar după ea doctorul, după ce stinse mai întâiu becurile. Incuiă în faţă, puse cheia într'un buzunar al pantalonilor şi urmă pe Fifi, care se şi avântase în stradă.

Afară, pe când înaintau spre barieră, îi zise :

— Am mai căutat eu odată pe Panea. Tot la hotel stă ?

— Tot, domnule doctor, — răspunse fata.

— Suntem, atunci, acolo în cinci minute. Nu e departe.

Totuş, iuţi pasul, iar Fifi se silea să şi-l potrivească pe al ei după al lui.

In perversitatea-i înrădăcinată, îşi zicea :

— Al naibii de prost ce e ! Ia te uită numai cum aleargă. Dacă ar bănui ce-l aşteaptă, n'ar fi aşa de grăbit.

Hotelul unde domicilia Codin se afla între şirul de prăvălii ce deschid câmpul Moşilor, imediat după restaurantul cu firma „La Aristotel".

Şapte-opt minute de mers repede îi fură deajuns lui Luciu să puie piciorul în gangul hotelului.

Prin apropiere, undeva, adierea nopţii aduse ecoul a zece lovituri de ceasornic. Intrarea era, în epoca aceea, slab luminată de o lampă captivă într'un felinar rotund ce

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

atârna de un cârlig prins într'un crâmpeiu de marchiză.

Coridorul însă era înecat în beznă, deşi se auzeau oameni umblând.

— Par'că scara era în fund, precât îmi amintesc, — zise Calomfireanu, intrând fără nicio codire.

— Da, domnule doctor, — întări Fifi. Dar e întuneric, fiindcă nu circulă din cauza reparaţiilor. Staţi că am eu colea un fuşteiu.

Şi Luciu o simţi trecând pe lângă dânsul şi atingându-l cu rochia. Auzi scârţăitul unui chibrit şi o văzu, apoi, cu un sfeşnic, în care ardea o lumânare, la capătul unei scări fără balustradă şi acoperită, toată, cu bucăţi de molos.

— A, uite, — constată el, — aşa e, face reparaţie.

— Da, domnule doctor, şi nu-i deloc plăcut, nici tocma fason. Ne umplem peste tot de molos şi e bucluc să ne frângem mereu botul...

Luciu ghicise pe dată starea socială a fetei, după graiul şi felul ei de a se purta. Şi nici că se putea înşela. Dar, prin aceasta, zelul nu-i se micşorase.

— Nu face nimic, — zise. Să ne urcăm. Ia-o d-ta înainte cu lumina. E la etaj, nu-i aşa ?

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Da, domnule doctor. Uite, n'ați uitat deloc...

— Nu uit nimic ce e în legătură cu un bolnav pe care l-am căutat, — răspunse Luciu simplu.

Ajunseră numaidecât sus. Scara era complect lipsită de rampă, iar spațiul gol de sub ea era ca o prăpastie neagră, foarte periculoasă, din cauza zigzagurilor.

Fifi împinse de o ușă și puse sfeșnicul pe o masă de brad vopsită cu galben și cu nenumărate scrijelituri în lemn.

— Uite-l, domnule doctor !

Și arătă, cu un gest, pe Codin, culcat pe un cearșaf murdar și sub o pătură roasă, în unul din acele paturi soioase și ciuruite de găuri, și al căror aspect numai îți evoacă mișuiala de ploșnițe.

Sub flacăra lumânării, obrazul lui era congestionat sub un aflux de sânge. Ochii-i erau închiși, iar buzele crispate.

Fără aversiune pentru mediul ce respira de necurățenie — căci nu vedea decât pe bolnav și nu se gândea decât la boală —, Luciu îndepărtă puțin plapoma, ca să fie în contact mai deaproape cu pacientul, și zise:

— Ce-i cu d-ta, Panea ? Ce s'a întâmplat?

Acrobatul gemu :

— Ici la burtă... M'am intoxicat... Și dau ortul popei... cu siguranță !

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Taci din gură ! — îl opri Luciu, zâmbind.

Chiar din primul moment se edificase asupra naturii boalei. Gura lui Codin duhnea a rachiu și turburarea ochilor nu era decât un produs direct al beției.

Tânărul medic pipăi pântecele și nu găsi nimic anormal.

Era pe deplin lămurit.

— Nu racii te-au intoxicat, dragul meu, — își sintetiză el observațiile, — ci vinul combinat cu rachiu. Te-ai îmbătat... atâta tot, și asta ți-a provocat o mică indigestie. O să-ți dau eu o doză de ipeca și, după ce vomitivul își va fi făcut efectul, ai să dormi zece ore în șir. Când t'ei trezi, o să ai o mică amețeală și după aceea, domnule gimnastic, vei fi iar sănătos tun.

Și, fericit că pacientul n'are o boală gravă, bunul Luciu deschise cutia cu care venise și, scoțând, din ea, un hap în felul acelora de chinină, se întoarse către Fifi :

— Ai apă aci ?

— Da, domnule doctor.

— Un pahar ?

— Nu ; o ceașcă.

— Bine, ad'o încoa...

Un minut mai târziu, Calomfireanu întinse lui Codin o ceașcă pleznită, plină de jumătate cu apă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Ia bulinul ăsta... haide, deschide gura... și dă-l pe gât cu o înghițitură de apă.

— Apă ? — bombăni Panea. Uliu ! N'am mai gustat o picătură de zece ani de zile.

— Rău ai făcut ! — râse Luciu. Hai, înghite !

Panea ar fi preferat să nu fie silit să-și utilizeze medicamentul. Un vomitiv! Nu prea îl încânta ! Credea că doctorul va prescri o rețetă, rămânând, după aceea, la voia lui s'o trimeată sau nu la farmacie.

Dar n'avea încotro, căci, altfel, la caz că, după așa zisul accident, doctorul ar fi în stare să vorbească, n'ar fi de mirare să-și exprime oarecari bănuieli.

— Eh haide ! — bodogăni banditul.

Luă hapul în gură și, apoi, trase repede pe gât o duşcă de apă.

— Heeeeeh ! — icni el, scuturându-se. Ce greață ! Aruncă apa asta, Fifi... Miroase a broască ! Hăăă, ce scârbă mi-e !

Doctorul râdea, tot închizându-și cutia.

— Stai cuminte până reacționează vomitivul, — îl sfătui. Dacă vrei să suferi mai puțin, îți recomand să mai bei apă... și, de astădată, căldicică. Aveți pe-aci, cred, o mașină de spirt.

— Da, domnule doctor, — răspunse Fifi.

— Ei uite, încălzești apă, și din ce va bea mai mult, din ce va vărsa mai ușor și fără

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

durere... Lasă, Panea, că nu mori d-ta de asta... Mă duc. Noapte bună !

— Ce vă datorez, domnule doctor ? — întrebă Fifi, apucând sfeşnicul.

— Nimic... Bună seara !

Şi Luciu se îndreptă spre uşă.

Codin şi Fifi trebuiau să fie monştri ca să nu fie mişcaţi de simplitatea cordială, devotamentul, generozitatea acestui medic, pe care, dealtminteri, locuitorii din cartierul Obor îl şi botezaseră : „Îngerul săracilor".

Dar Fifi şi Codin erau cu adevărat monştri, fiinţe dintr'acele iremediabil pervertite şi corupte, fără inimă, fără morală, considerând furtişagul şi asasinatul ca acţiuni legitime, chiar când aceste acţiuni se împerechiau cu nerecunoştinţa şi cruzimea.

Şi drama cu atâta perfidie pregătită se desfăşură întocmai.

Fifi deschise uşa şi trecu pe coridor, cu sfeşnicul în mână, urmată de Luciu.

Doctorul nu întorsese bine spatele şi Codin se şi ridicase uşor într'un cot ; scoase un picior, apoi altul, îşi propti fără zgomot tălpile de duşumea şi se înălţă detot...

— Pe-aci, domnule doctor ! — călăuzea Fifi, cu o voce în care un observator atent ar fi discernut oarecare enervare.

Şi, ca spre a indica mai bine scara, se întoarse către medic. In mişcarea aceasta,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

atinse, cu braţul stâng, lumânarea pe care o ţinea în mâna dreaptă şi o stinse.

— O ! — esclamă ea... Şi am lăsat chibriturile în odaie. Mă reped să le aduc... Unde sunteţi, domnule doctor ?... Poftiţi pe aci... să nu căderi...

Luciu se simţi apucat de braţ şi împins înainte. Se gândi că o fi Fifi care vrea să-l depărteze de scară şi urmă mişcarea...

Dar era Codin, care, sosit în pas de lup, calculase manevrele, până a nu se fi stins lumânarea, şi care-şi împingea victima tocmai spre golul de sub scară, care, ne amintim, era fără balustradă.

Un ţipăt răsună...

Il scosese Luciu.

Ţipătul fu urmat de alte două, de un zgomot ca de lovituri în râpâieli şi de o bufnitură surdă...

— S'a făcut ! — şopti Codin.

Şi alergă să se culce la loc.

Urlând, fata aprinse iar lumânarea şi prinse să coboare în goană scara.

Jos, se aprinse, brusc, un felinar.

Patronul venise fuga, însoţit de o femeie groasă, debunăseamă „madama", şi nişte călfi dela atelierul de pălării, de alături.

Fifi îi găsi aplecaţi deasupra unui corp

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

imobil și îndoit de mijloc : corpul scăldat în sânge al doctorului Luciu Calomfireanu.

. . . . . .

La aceeaș oră, pe întinsa șosea a Pantelimonului, o fată se târa anevoie pe trotuar, dealungul zidurilor.

Era Ileana, care căuta casa ce i-o indicase un trecător.

Cum de ajunsese aci ?

Știm că, peste noapte, două brute amețite de vin o târîseră în cuibul lor infect.

Oricine își poate lesne închipui atentatul mârșav căruia-i căzuse victimă biata fată. Condeiul refuză să-l descrie...

La zece dimineață, cei doi mizerabili plecaseră, lăsând singură pe sărmana ființă care servise de jucărie poftelor lor de masculi fără scrupul, leșinată de suferință, rușine și durere morală.

Și, toată ziua. Ileana rămăsese culcată în patul infam, într'o inconștiență aproape completă, incapabilă de a face cea mai mică mișcare...

După un timp, adormi, într'o sleire de forțe.

Când se deșteptă, înoptase. Văzu, pe ferestruica odăii, stelele pe cer...

Și, brusc, în minte-i scăpără ca o lumină. Își aminti totul. Și gându-i evocă pe doctorul Luciu Calomfireanu sucombând în

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

cursa mişelească a lui Codin Cocoşelul şi Fifi Ţiganca.

— Vai, vai !—gemu ea. Trebuie să-l scap... N'o fi prea târziu ?

Şi se sculă cu greutate. O dureau toate oasele. Nu mâncase de douăzeci şi patru de ore, şi postul acesta involuntar şi atentatele ce le suferise o slăbiseră.

Se văzu aproape goală.

La lumina vagă a stelelor, îşi regăsi zdrenţele pe un scaun.

Se îmbrăcă în cea mai mare grabă şi, adunându-şi toate puterile, ieşi din imunda cameră, călcă pe nişte grămezi de paiu, străbătu curtea cu băltoace şi se găsi în stradă.

Recunoscu împrejurimile.

— Şoseaua Pantelimon e pe aci, — îşi zise, uitându-se la felinare şi câteva firme de prăvălii. Dumnezeule, numai să nu fie prea târziu....

Şi merse înainte, clătinându-se.

Prima fiinţă pe care o întâlni fu o femeie - o spălătoreasă groasă, care venea zorită, unde, desigur, zăbovise peste ora cuvenită, ca să isprăvească cu toate rufele.

— Dacă eşti bună, — îi se adresă Ileana cu voce sfărmată, — nu ştii d-ta unde stă doctorul Luciu Calomfireanu ?

— Cum de nu ! Uite, chiar pe şoseaua asta, lângă depozitul „Titan". E o casă cu uluci

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

verzi și are și firmă bătută în zid. Ia-o drept înainte... pe partea asta...

Și, tot dând informațiunile acestea, cărora le lipsea doar precizia numărului clădirii, nu se oprea deloc, în graba ce-i mâna pașii, și fără a se uita nici la aceea care-i le ceruse.

Dar Ilenei nici nu-i trebuia altceva, așa că lăsă pe buna femeie să alerge înainte, iar ea o luă pe trotuarul indicat.

Deodată, un sunet o imobiliză.

O pendulă își filtra, în noaptea calmă, bătaia orelor.

Ileana stete de numără, și fiecare lovitură îi trezea ecouri sfâșietoare.

— Zece... zece ! — gemu nenorocita. Prea târziu... Am venit prea târziu... O, Doamne !

Și, cu toată slăbiciunea-i, voi să alerge, și o și putu face, timp de câteva minute, călăuzindu-se de lumina felinarelor, ca să descifreze firmele ce le întâlnea din distanță în distanță și căutând pe aceea care-i sta par'că lipită în suflet.

Dar n'o putu duce mult, în pasu-i iuțit : era prea slabă.

Un moment chiar îi se păru că va leșina.

— Sfinte Dumnezeule, — se rugă ea, — dă-mi putere !

Se sprijini de zidul unei case, continuând să meargă, tot ridicând capul, de cum între-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

zărea o firmă, și depărtându-se puțin, ca s'o citească.

Dar nicăieri nu întâmpina pe aceea care trebuia.

— Vai, mult o mai fi? — murmură ea, tânguitoare.

Și iată că se pomeni în fața unui cortegiu straniu: o ceată de oameni urmând alți doi, cari duceau, între ei, un scaun, pe care era așezat cineva, cu capul dat pe spate, și cu mâinile și picioarele bălăbănindu-se.

— O, Maică prea curată, s'a făcut... s'a isprăvit! — gemu Ileana. E doctorul. Îl duce acasă. A murit!

Durerea ce resimți biata fată fu așa de mare că-și pierdu și ultimele forțe și se prăbuși pe trotuar, în nesimțire.

Grupul de oameni cu scaunul trecu la câțiva metri, fără s'o vadă.

Dar, puțin în urmă, o femeie venea fuga, ca spre a recâștiga distanța ce o despărțea de cortegiu.

Era Fifi, care rămăsese înapoi, din nevoia ce simțise de a se urca la amantu-său, spre a-i comunica:

— Ea ca mort și gagiul a dat ordin ca să-l transporte acasă, să-l îngrijească menajera și să se trimeată după alt felcer. Mă-duc și eu să văd ce mai e...

Și coborî, silindu-se să ajungă cortegiul.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Dar, mai încolo, pe un trotuar văzu un corp întins dealungul unei case.

Se apropiă, se aplecă dintr'o parte, ca să nu împiedice lumina felinarului, și îngână. înmărmurită :

— Uite Ileana ! Ce caută aici derbedoaica? Ce o fi asta ?... Oho ! E ceva la mijloc. Stai, să n'o las aci, dar nici să nu facem gălăgie... ci să lămurim lucrurile între noi...

Se uită după oamenii cari duceau și însoțeau pe Luciu.

Tocmai intrau în locuința lui.

— Perfect ! — își șopti Fifi.

Și, înhățând pe Ileana, o ridică fără greutate, o încărcă pe umerii ei robuști și-și reluă cursa, dar nici spre domiciliul doctorului, nici spre hotelul unde se adunase lumea și comenta accidentul, ci spre prelungirea bulevardului Ferdinand.

Din fericire pentru ea, nu întâlni pe nimeni, și, unde mergea în pas gimnastic, ajunse destul de repede la spelunca „Veselului Paraschiv". Bătu în ușa băcăniei după sistemul respectiv. Îi se deschise și intră.

Apariția-i, cu Ileana, leșinată sau moartă, pe umeri, provocă înmărmurirea tuturor celor din cârciumioară, în care se aflau vreo zece din clienții obișnuiți.

Paraschiv și Nastasia tăbărîră de după tejghea.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Iacă-te-o !... Iacă-te-o ! — urlă Tăsica furioasă. E moartă !

Paraschiv îi plezni o palmă peste gură, de-o făcu să tacă, gonind-o înapoi la tejghea, în timp ce Fifi depunea pe Ileana pe o masă, povestind cum și unde a găsit-o.

— Ei drăcia dracului ! — bombăni Paraschiv. Pe unde n'am căutat-o ! Am crezut că s'a întors la țară și a fugit pe câmp... Eh, ne-om dumiri noi după ce s'o dezmetici. N'a murit... respiră.

Iar Fifi strigă :

— Eu o șterg. Am treabă aiurea.

Și, fără nicio explicațiune, ieși, grăbind spre șoseaua Pantelimon, unde se opri la casa doctorului, sună, intră și zise, gâfâind oamenilor adunați în antreu :

— A trebuit să îngrijesc de Panea... Ce se aude cu domnu' doctor ? Ați chemat pe cineva ?

— Da... Și ci-că n'a murit.

— A ! — esclamă Fifi.

Și, jucând o comedie netrebnică :

— Ce nenorocire ! Ce nenorocire !

Iar în timpul cât sta acolo, cu ceilalți, în așteptare să fie goniți, o scenă tragică, pentru cei cari ar fi cunoscut-o, se desfășura în cârciumioara „Veselului Paraschiv".

Plescăind-o pe obraz cu un șervet ud, Ileana nu întârzie să-și recapete cunoștința.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Își roti prin sală ochii-i rătăciți. Și, brusc, îi reveni memoria .Era în taverna ticăloaselor ei de rude.

— M'au găsit și m'au adus aci, — își zise.

Paraschiv mormăi, furios :

— De unde vii, puștoaico ? Voiai să te întorci la țară ? Ce, nu-ți e bine aci ? Îți lipsește ceva ? Nu te'ndopi destul, mâncăcioaso ?

Sub presiunea primejdiei, inteligența Ilenei par'că se ascuțise.

Se agăță de pretextul ce i-l da însuș Paraschiv, care habar n'avea de târgul încheiat împotriva lui Luciu de către taica Zaharia, Fifi și Codin, și răspunse, cu glas slab :

— Da, voiam să mă duc acolo, că mi-era dor de luncă și de livada de pruni.

— Uite pușlamaua ! — răcni Paraschiv, cârpind-o fără milă. Stai că-ți dau eu pruni. Prinde-o bine palma ! Te duc sus acu' și, ca să-ți treacă pofta pentru totdeauna, ai să dormi pe paie, fără cearșaf și fără plapomă, ca vitele, cum ești și tu... Ei, Nastasio !

Vrednica soață a acestei brute ieși de după tejghea, unde se refugiase după corecțiunea cu care bărbatu-său, ca deobiceiu, îi impunea tăcere.

— Ce vrei ? — îl întrebă.

— Ia pe bleaga asta și du-o în odaia ei.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Eu mă duc, în vremea asta, să-i caut paie pentru pat.

Deși uscată și veștejită, Tăsica era încă destul de zdravănă. Înșfăcă pe Ileana și urcă spre mansardă, însoțită de una din fetele din cârciumă, care-i lumină, cu o lumânare, pe scară.

Pe drum, cu o cruzime lașă, se răzbună pe Ileana de palma ce-o înghițise, ciupind-o până la sânge. Și fata, prea slabă ca să se apere, nu putea decât să geamă.

Sus, megera o trânti pe dușumea.

Tocmai atunci venea și Paraschiv cu un maldăr de paie, pe care-l aruncă pe scândurile patului, unde nu mai era nici saltea, nici cearșaf, nici vreo pătură...

Și, două minute în urmă, Ileana rămase singură în mansardă, întinsă pe paie, nemaisimțindu-și durerile, atât de îngrijorată era în întrebarea ce și-o repeta, în zbucium :

— O fi mort doctorul ?

CAPITOLUL 10

Zări de speranțe

Și, în ziua aceasta atât de plină de peripeții dureroase, ce se făcuseră Alexandru Morescu și Filipache, Miradora Zimoianu și Eugen Conițiu, toți patru porniți deopotrivă

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

dar din motive diferite, în urmărirea Elizei și a lui Grigore Scorbură, zis Alfons de Mirmilar ?

Ne amintim că, noaptea trecută, adică în timpul cât Ileana evada din mansardă și Aurelia se dădea definitiv lui Șerban Zimoianu, Filipache și Alexandru își repuneau la Craiova automobilul în funcțiune, iar Miradora și Eugen se îndreptau spre Govora, unde descindeau la hotelul Ștefănescu.

Pe la două dimineața, datorită zelului șofeurului, precum și nu mai puțin grabei lui Morescu și a fostului inspector de poliție, carburatorul fusese complect deșertat și, imediat, umplut din nou cu benzină curată, de astădată sub supravegherea directă a celor doi atât de interesați în realizarea țintei: unul sub imboldul iubirii, cellalt din orgoliu profesional.

— Perfect ! — zise Filipache la urmă. Acum mașina e iar pe picioare. Dar e în afară de orice îndoială că accidentul se datorește unui mic complot. Dar din partea cui ? Aici e misterul. Ne vom sili s'o aflăm. Până atunci, să ne luăm măsurile. Ascultă, Mitică (se adresă șofeurului), n'ai să te mai dezlipești de „Tunul" nici ziua, nici noaptea ! Vei dormi pe pernele din spate, iar masa o voi lua întotdeauna pe capră. Trebuie neapărat ca proiectul nostru să reușească.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Puteți fi sigur de mine, cucoane ! — se jură Mitică.

— Știu ! — întări Filipache.

La Călimănești, după o scurtă investigație. iată ce comunică fostul polițist lui Alexandru :

— Uite rezultatul anchetei mele. Mă grăbesc să te pun în curent, în vederea noii situații și ca să te bucuri că suntem pe calea cea bună. Un tânăr, ale cărui semnalmente corespund cu ale lui Mirmilar, a tocmit aci o limuzină care l-a dus la Ocna Sibiului, la hotelul Statului. Era însoțit de o fată care după portretul ce mi-a fost descris, nu poate fi decât Eliza...

— Să mergem dar imediat acolo ! — strigă cu zel Alexandru.

— Nici vorbă ! Ți-e somn, Mitică ?

— Nu, cucoane.

— Benzină suficientă ?

— Complectez lipsa până'n cinci minute.

— Minunat. Peste cinci minute plecăm la Ocna Sibiului. Eu aprind farurile și felinarele. Tu ocupă-te de benzină !

Exact la două și un sfert, „Tunul", condus de mâna sigură a lui Mitică, se avânta pe drumul Câinenilor, lăsând în urmă mânăstirea Cozia și urcând Țuțuleștii, Sărăcineștii, spre Boița, Tălmaciu și tot mai sus.... spre Sibiu, de unde să se abată spre locali-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

tatea care le era obiectivul. Confortabil tolăniți pe pernele bine căptușite, din spate. Morescu și Filipache dormeau.

Se deșteptară la primele mijiri ale aurorii, tocmai când „Tunul" traversa peisagiul arid ce mărginește pe delături frumoasa stațiune balneară.

— Ia-o direct la hotelul Statului ! — porunci Alexandru.

— Perfect ! — aprobă Filipache.

Trei minute mai târziu, „Tunul" se oprea la hotel.

Și, pe când Mitică, transporta mașina la garaj, Morescu și fostul inspector de poliție cereau două camere cari comunicau între ele, după care începură numaidecât ancheta, fiecare în direcția sa. Filipache își lua în sarcină orașul, împrejurimile băilor și diferite garaje, iar misiunea lui Alexandru era să cerceteze hotelurile.

De astădată, ancheta dete imediat rezultate fructuoase.

Nu fu nevoie decât de un bacșiș de trei poli ca, după nici patru minute de convorbire, Alexandru să afle dela „madama" că un anume Alfons de Mirmilar și o domnișoară Elisabeta de Mirmilar șezuseră la hotelul din parc trei zile, că acel Mirmilar zăbovise o bună bucată de timp, în ajun, dimineața, în camera Excelenței Sale Abdul

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Bey, care a plecat din Ocna Sibiului cu automobilul, tot eri seara, și că domnul și domnișoara de Mirmilar plecaseră deasemeni aproape la aceeaș oră, sub motiv că vor să viziteze valea Prahovei.

Se mai amestecase în vorbă și un om de serviciu, dar nici acesta, nici femeia, nu știură să stabilească vreo legătură între amănuntele ce le dădeau în fărâme și fără șir.

Iar pe la unsprezece, când se întâlni cu Filipache, Morescu era ca înfrigurat și, într'o enervare intensă, îl puse în curent cu ceea ce descoperise.

— Bravo ! — esclamă Filipache. Admirabil ! Astea luminează și complectează informațiile ce le-am putut culege eu însumi. E adevărat că hazardul, acest zeu al polițiștilor, m'a servit cu generozitate. Ascultă numai :

„Acum o jumătate de oră, eram la un mic garaj și un șofeur, care curăța un automobil, mă aude vorbind cu stăpânu-său. Se apropie, ascultă și zice :

„— Eu am văzut, domnule, aseară ceva care poate să vă intereseze.

„— Unde ? Aci ?

„— Nu. La Jiblea.

„— Ei ce ? Spune !

„— Eri dimineață (îmi zice șofeurul) am dus la Călimănești niște escursioniști. Seara

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

pe la zece, mă dusesem la gară, jos, ca să mă interesez de niște itinerarii pe cari mi le ceruseră clienții mei, până a nu mă înapoia aci. Și, pe când dam să intru în gară, numai că văd un tânăr și o domnișoară ale căror figuri se potrivesc aidoma cu cele ce le-ați indicat. Tocmai ieșiseră pe aleia din dosul gării, și păreau că au sosit chiar atunci cu trenul ce venise de sus. Mă uitai fără voie după ei, unde-i văzui urcându-se într'un automobil superb care aștepta acolo : o trăsură de cel puțin șaizeci cai. Înțelegeți, mașinile frumoase, deosebite, mă atrag, și nu mă mai săturam s'o tot admir, până ce plecă. Și era înăuntru un domn în care am recunoscut perfect un pașă turc pe care-l văzusem la hotelul Statului... Asta-i !

— Abdul Bey ! — esclamă Alexandru.

— Exact ! — întări Filipache. Afacerea e limpede. Escrocul de Scorbură a prezintat-o pe Eliza drept soră-sa și a vândut-o turcului. Au plecat apoi din Ocna Sibiului : Abdul Bey cu automobilul său, iar Mirmilar și Eliza cu trenul, fixând Jiblea ca punct de întâlnire. Iar de-acolo... zbughe-o !

Alexandru tremura de agitație și speranță.

— Suntem pe urma lor mai bine ca oricând ! — strigă el.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

„Dar întrebarea e : unde s'au îndreptat dela Călimănești ?

„Căci e cert că n'au rămas acolo...

— Stai ! — făcu Filipache, zâmbind. Imediat ce-mi spuse șoferul cele ce-ți repetai, și pentru cari l-am recompensat cu patruzeci de lei, mă dusei în sala cazino-ului, unde căutai ziarele din decursul unei săptămâni, mai ales cele din județ. Un personaj de importanța lui Abdul Bey nu trece neobservat. Nu se putea să nu-l găsesc pe undeva pomenit. Și, într'adevăr, într'o gazetă balneară, citii că Abdul Bey, sosit aci pentru o scurtă cură, a venit din Brăila, unde are un splendid iaht, cu care a străbătut marea Neagră, Mediterana... și...

— In cazul acesta, — întrerupse Alexandru, — e foarte simplu. Cura acestui turc n'a fost decât un moft. Probabil că se va fi încheiat mai de mult între el și Scorbură un acord și că n'a venit aci, la Ocna Sibiului, decât ca să vadă pe Eliza. Și, după ce s'a convins de calitatea mărfii și a acceptat-o, a du-so cu el, apucând spre Brăila, de unde s'o răpească pe Eliza, cu iahtul, pentru totdeauna !

— Judecată foarte logică ! — aprobă Filipache. Trăsura turcului a plecat aseară, la zece, din Jiblea. Acum, e unsprezece dimineața.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

„Are, deci, asupra noastră, un câştig de treisprezece ore, cu automobilul, fără să mai punem la socoteală distanţa de aci până la Jiblea.

„O vom câştiga însă, schimbând traseul şi slujindu-ne de cel care trece prin Braşov, de unde nădăjduiesc să ajungem mai repede prin Buzău la Brăila, aşa că am scăpat de parcursul prin Oltenia.

„Şi, cum „Tunul" merge cu siguranţă mai repede decât trăsura lui Abdul Bey, vom întâmpina pe Eliza, cu Mirmilar şi turcul, până n'or fi intrat încă în Brăila. Sau, dacă nu asta, măcar atât se poate întâmpla: să veniu înaintea lor... Şi, odată acolo, sfidez pe domnu' paşă să ridice ancora fără permisiunea mea !

— Nu-i dar nicio clipă de pierdut ! — stărui Alexandru.

— — Nu, nicio clipă ! Fă d-ta plata la hotel, în care vreme eu alerg să previn pe Mitică.

Şi ieşiră din camera unde urmase această convorbire repede şi, puţin după aceea, „Tunul" îşi lua zborul.

Pe drum, Filipache se dădu acestui curios calcul :

— Automobilul lor, greu, încărcat cu patru persoane şi bagaje, şi, ţinând seamă şi de frica de accidente ce-o fi având-o turcul din

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

cauza Elizei, nu cred să facă mai mult de treizeci de ore în mijlociu. Îi trebuie deci cincisprezece ceasuri. Să adăogăm, la aceasta, că a mers noaptea ; mai suntem în drept să presupunem că șofeurul, care, precât se pare, e un arab, nu cunoaște șoselele din țara noastră totașa de bine caşi Mitică. Noaptea şi ezitările fatale pe la răspântii pricinuiesc întârzieri, pe cari, cu mii de probabilități, le putem socoti la pe puțin două ore pe tot traiectul. Asta face în total șase-șapte ceasuri... Ei drace ! Cu cele treisprezece ore cu cât sunt câștigați, tot au o oră cu care vor sosi înaintea noastră la Brăila...

Și comunică lui Morescu acest calcul.

Tânărul păli.

— O oră — murmură el — e mai mult decât le trebuie ca să se îmbarce și să ridice ancora.

— Da, bătu-i-ar diavolu' !

— Ce-i de făcut ?

— Să le-o luăm înainte cu o oră și câteva minute în plus, chiar cu riscul de a ne frânge gâtul. Căci dacă iahtul ridică ancora, cu Eliza pe bord, apoi e totul pierdut....

— Nu, nu e încă totul pierdut, — ripostă Alexandru rece, — fiindcă sunt și eu hotărît la orice.

— Adică ce vrei să faci ? — întrebă Filipache.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Uite ! — își expuse Morescu planul. Am totdeauna la mine în buzunar o scrisoare de credit a „Băncii Românești", unde-mi este depusă toată averea, care se ridică exact la douăzeci și unu' de milioane, cinci sute de mii de lei... Ei bine, la Brăila, mă duc la sucursala Băncii și, până'n câteva ceasuri, mi-am cumpărat și eu, dela nenumărații armatori, un vapor sau, cel puțin, îmi procur unul cu chirie pentru un timp nedeterminat. Angajez un echipaj de mateloți hotărîți, gata la orice, cum sunt destui prin cârciumile din porturi. Îi înarmez și mă îmbarchez cu ei, pornind pe Dunăre pe drumul pe care-l iau vapoarele cari merg în Turcia. Voiu căuta pretutindeni iahtul lui Abdul Bey și fii sigur că-l voiu găsi, recunoscându-l după descrierea ce-o vom obține ușor la Brăila. Și-l voiu lua cu asalt... da-da... cu asalt... ca la război !

— Ei naiba, e cam grav, dragă ! — bombăni Filipache. Vei fi pasibil de justiție. Lucrul n'o să se desfășoare așa, simplu, fără ca turcii să se apere. Vor fi oameni morți... fără îndoială... Și Abdul Bey e o personalitate influentă... Hm... hm... ! E foarte grav !

— Abdul Bey e el însuș cel dintâiu vinovat, — obiectă Alexandru cu ardoare. E vinovat de răpire, de sechestrare, de deturnare de minoră, de complicitate cu Mirmilar...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— N'ai nicio dovadă ! — îl contrazise Filipache. Imi închipui că Mirmilar e destul de şiret ca să fi aranjat astfel lucrurile ca Eliza să pară că l-a urmat de bună voie pe el şi pe turc. Vezi d-ta : din toată ancheta ce-am făcut-o, n'am dobândit încă cel mai mic indiciu că Eliza îi s'ar fi împotrivit cumva...

— Nu importă ! — se încăpăţână Morescu. Dacă ialitul ridică ancora, răpind-o pe Eliza, voiu face ce am spus.

— In acest caz, cu toată nesocotinţa aventurii, sau, mai bine, din cauza aventurii însăş, eu te voiu urma până la capăt!—declară cu voioşie Filipache. Totuş, ar fi mai bine să evităm nevoia de a recurge la extremităţi....

*

Problema e acum : reuşesc cei doi : Morescu şi fostul inspector de poliţie, să dea de urma Elizei şi s'o smulgă lui Abdul Bey ? Sau acesta izbuteşte să ajungă cu ea la Brăila şi, de acolo, s'o ducă în haremul său ?

Spre a şti aceasta, vom citi romanul ce urmează în curând, sub titlul : **ISPĂŞIREA MIRADOREI.**

